

ආච්චන්දා
වුරුපුද්‍රාක්ෂ

පැස්සුවා

கிழங்குகள்

வெளியீடு - 1

கிழங்குகள்

பாத்திபங்

வெளியீடு - 2

ஏவளியீடு : 5
மார்ச்: 1988

அதீஷ்யத்து
ஏற்பாடுக்கு

(நான்)
- பார்த்துப்பன்

15 மீ. மீ.
அடி ஒத்தும்: 21000
ஏவளியீடு: ஒத்துக்குச் சிறுத்தும்

PUBLICATION - 5
DECEMBER, 1988

'AANKAL VITPANAIKKU'
(NOVEL)
By PARTHIPAN

THANK FOR
COVER DESIGN BY RAMANI
PUBLISH BY SUDASIEN BURO

என்னுடைய பக்கம்

வளக்கம். ஜந்தாவத புறையாக உங்களிடம் வந்திருக்கிறேன். படியுங்கள். பங்கள் விமர்சியுங்கள். எதிர்பார்க்கிறேன்.

தலைப்பைப் பார்த்தவுடன் நாவலன் கரு புரிந்திருக்கும். சீதனம் என்பது இப்போது பெரிய பிரச்சினை அல்ல என்பது போல பலர் பேசிக் கொண்டிருக்கள். இது தவறாக என்பதை என்னும் நேரடியாகவே கண்டு கொள்ள எழுந்தது. சுகோதரைக்காக, பள்ளிக்கும் மதித்தியானங்களுக்கும் மேலாக, காச் சம்பந்தமில் ஆடுப்பு வெக்கைக்கு மூன்றால் வெந்த கொண்டிருக்கும் சுகோதரர்களைச் சந்தீத் போதும், அட்டகாசமான திருமங்க்கொண்டாட்டங்களில் பங்குபற்றம் பலர் தங்களுக்குள் மனமக்களைப் பற்றிக் கடத்துக் கொள்ளும்போதும், அரசியல் தலைசும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டவர்கள், வேலை செய்யவர்கள், குடும்பத்திற்கும் அந்தஞ்சை கிடைத்தவர்கள் தங்களுடைய 'விலை' குடும்பத்தாக அறிவிக்கும் போதும், அரிஜன் அதனங்களைவிற்க, கடவை குரும்பத்தையும் கடவுளியாக்கிவிட்டு, சீதனப் பொதியுடன் பிராங்கேர்ட் விமான நிலையத்தில் வந்து குவியும் தமிழ்ப் பெண்களைப் பார்த்தபோதும் சீதனம் என்பதைச் சாதிப்பு தெளிவாகவே புரிந்தது. தற்போதை காலத்திற்கேற்ப சீதனம் என்பது புதுவடிவில் மாற்றப்பட்டிருக்கிறதே தவிர மறைந்துவிடவில்லை என்பதும் தெரிகிறது. அறபதாம்சும் டாவிலின்து இலக்கிய தீக்கங்களியும் சீதனம் இடம் பெற்றிருக்கிறது. இப்போது என்பதைத்தட்டாம் ஆண்டு டச்ம்பரி மாதம் வெளிந்த ஆண்களில் பலையைக்கு நாவலனும் சீதனம் இடம் பெற்றிருக்கிறதென்றால் சீதனத்திற்கெதிரான போராட்டம் எப்படி உறங்கு நிலையிருக்கிறது என்ற புரியும். இனியும் இந்த மந்த நிலை தொடரக் கடாசு. பத்மாவும், உமாவும் தயாராக இருக்கிறார்கள். இவர்களுடன் நானும் இன்னது கொள்ளப் போகிறேன். உங்களையும் எதிர்பார்க்கிறேன்.

இந்தக் கதையின் எந்தப் பகுதியிலும் குருதி தோய்ந்த ஈழத்துச் சம்பங்கள் எதையும் காணுமல், கதாபாத்திரங்கள் இலங்கையில்தான் நடமாடுகிறார்களா என்ற நீங்கள் சந்தேகப்படலாம். இந்தக் கதையிலே ஈழத்துச் சம்பங்களை நான் தவிர்த்தக் கொண்டமைக்கு இரண்டு காரணங்கள் இருக்கின்றன.

"எத்திடையோ ஒயிரக் கணக்கான எங்கட சுவங்கள் தமிழர் என்டதுக்காக துறையாயமாய் செத்துப் போனார்கள். தங்களின்றை வயக்கு மாறுப் பட்டிடையோ இவைகளின் மன்றங்களையும் பேரராடி இனம் வயதிலேயே தங்கட ஒயிடை அரிப்பங்கீருக்கிறார்கள். சின்னப் பிழீக்கள் தங்கட நிகழ்காலத்தை வெட்டி சுத்தங்களோடுயும், பிணங்களோடுயும் கழித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

(தொடர்க்கீ 128ம் பக்கத்தில்)

அடுக்கான் இருந்திருக்கு

1

பொழுது புலர்ந்து கொண்டிருப்பதை எங்கோ இருந்து கோழி ஒன்று அறிவித்தது. தொடர்ந்து வேறு பல உறிஞர்களும் தாங்கள் விழித்தக் கொண்டு விட்டுக்கொச்சு சுத்தம் போட்டுத் தெரிவித்தன.

பத்மா தூக்கம் கலைந்தாள். தற்செய்வாகக் கோழி கவு மறந்து வேறு அவ்வாக இருந்தாலும் பத்மா விழித்த விருவாள். பலமாதங்களாக இதே நேரத்தில் அவள் விழித்தெழுப் பழக்கப் பழக்கமாகவிட்டது. கிழமை நாட்களில் தேவையான இந்தப் பழக்கம் கூயிற்றக்கிழமைகளிலும் விரும்பும் நாட்களிலும் அவசூக்குத் தொந்தரவாகவே போய்விட்டது.

பத்மா கட்டிலை விட்டிருங்கினுள். தூக்கம் மிச்சமிருந்த கண்ணுடன் அம்மாவைப் பார்த்தாள்.

வேதா தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். கேசம் மூடிச்சுப் போடப்பட்டிருந்தது. முத்துப் பீட்டு தாராளமான சாந்தம். தலையணக்கும் மேவாக இடை கையை மடித்து அதில் தலையை வைத்துப் பறுத்திருந்தாள். வயது முதிர்க்கியும், அதை மீறிய வேலைகளும் அவசூக்கு நல்ல தூக்கத்தை வழங்குகின் கொண்டிருந்தன.

அம்மா எழுந்து விருவாளைன்ற சுத்தம் செய்யாமல் மெதுவாக அறைக் கதவைத் திறந்து வெளியே வந்தாள் பத்மா.

பனிப்புகார் போன்ற இருள். கூரியக் கதிர்கள் இன்னும் வீட்டிற்குள் அத்து மீறவில்லை.

பத்மா தடுமாறுமல் நடந்த போய் பற்பக்கப்படும், தூக்ககையையும் எடுத்துக் கொண்டு, சமையலறைக் கதவைத் திறந்து வீட்டிற்கு வெளியே வந்தாள்.

சில்லைன்ற காலைக் காற்று உடலைத் தழுவியது. புற்களின் தனியில் நீர்த் தளிகள் புத்திருந்தன. இருகும், ஒளியும் கலவையாகியிருந்தன.

கிழற்றங்கு வந்த பத்மா பல் தலக்க ஆரம்பித்தான்.

காகங்கள் தெள்ளங் கீற்றகளில் அமர்ந்திருந்தன. பழைய சாக்ஞத் தணியின் மேல் நாயெயான்று சுருஞ்சு பருத்திருந்தது.

கிழற்றிலிருந்து சற்றத் தள்ளி ஜந்த வாழும் மரங்கள் பருத்தி ருந்தன. அடிக்கடி நீர் கிடைப்பதால் ஆவகள் அப்படி அகலமாயிருந்தன. ஒரு வாழுமில் பொத்தி கட வந்திருந்தது.

பத்மா தூரிக்கையைக் கிழற்றுக் கட்டில் வைத்து விட்டு வாளி யைக் கிழற்றக்கூள் இறக்கினான். கப்பி மெல்லியதாகச் சத்தம் போட்டது

நீரைக் கோவியதும் வாயிய மேலே எடுத்து கட்டில் வைத் துவிட்டு, கைகளை உன்னே கைக்கையில் குளிர் தாக்கியது.

வேகமாக வாய் கொப்பளித்து, முகம், கை, கால் கழுவினால் கொடியில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த துவாயை எடுத்தத் தடைத்துவிட்டு மீண்டும் பழையபடி தொங்க விட்டான்.

தூரிக்கையை எடுத்துக் கொண்டு, படியில் கால்களை உதறி சமையலறைக்குள் வருகையில் அம்மா அஞ்சிபுப் பற்ற வைத்துக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

பத்மா ஆச்சரியப்படவில் லை. என்னதான் அவள் அம்மாவை எழுப்ப விரும்பாமல் தனது காரியங்களைக் கணிக்கத் திட்டங்களிலும் வேதா எழுந்த விருவான்.

தானே தேநீர் தயாரித்து, பத்மாவின் மத்தியாளச் சாப்பாட்டையும் கட்டிக் கொடுத்து விட்டால்தான் வேதாவுக்குத் திருப்பதியாகவிருக்கும். சந்தோசமாகவுயிருக்கும்.

மகஞுக்குத் தொண்டு செய்வதற்காக விழித்து, விழித்து அவனுக்கும் பழக்கமாகிவிட்டது. இதை ஒரு கடமையாகக் கருதாமல் தன்னுடைய நித்திய கருமங்களில் ஒன்றாகவே அவள் ஆக்கிக்கூட கொண்டான்.

இப்போது விழித்தால் விழித்ததுதான். பலுக்கும்வரை அவனுக்கு ஒய்வு கிடையாது. வீட்டைச் சுத்தம் செய்வது, வளவுவத் தப்பரவாக்குவது சமையல் செய்வது எல்லாம் அவனுடைய சீரமதானங்கள். தையல் வேலை கொடுக்கம் ஆதியம் பெற்றத் தரும். வேதாவின் தையல் வேலைப்பாருகள் அந்த ஆரில் பிரசித்தம்.

பத்மா அறைக்குப் போய் தலைவாரின். ஒற்றைப் பின்னலை போட்டு இந்தத் தின் போட்டிருந்த உடைகளை மாற்றினான். சேலையில் மதிப்புகள் பிடித்துக் கொண்டிருக்கும்போது வேதா தேநீர்க் கோப்பையுடன் உள்ளே வந்தான்.

"ஒன்டைக்கும் இந்தச் சீலையே?" என்ற கேட்டுக்கொள்கிட தேநீர்க் கோப்பையை மேசை மீது வைத்தான் வேதா.

"மற்று தோய்க்கையில்லை"

"இப்ப மறக்காம எடுத்து வை. நான் தோய்ச்சு ஏக்கிறீன்" வேதா சொல்லிவிட்டுத் திரும்பவும் சமையலறைக்குள் போய் விட்டான்.

கைக்கடிகாரத்தைக் கையில் கட்டிக் கொண்டும் போததான் பத்மா நேரத்தைக் கவனித்தான். ஆறு மணியானதற்காகப் பெரியமுன் ஒன் பகுதைக் கடந்து கொண்டிருந்தது.

பத்மா சுறுசுறுப்பானான். பல் பிடிப்பதற்கு ஒரு கட்டிடதாரம் நடக்க வேண்டும்.

சில நேரங்களில் பல் நேரத்துவிட்டு வந்தவிரும். சில வேளைகளில் தாமதமாக வரும். வராமலும் விடுவதுண்டு.

தேநீரை அவசரமாகக் குடித்துவிட்டு சமையலறைக்குப்போன போது அம்மா இன்றும் சமையலை இந்திகாததை கவனித்தான்.

"தெதியா அம்மா. நேரமாச்சு. பழ்வை விட்டா அவ்வளவு தான்" சொல்லிக் கொண்டே திரும்பவும் அறைக்கு வந்து செருப்பை போட்டு வார்களைப் பூட்டிக் கொண்டான்.

பண்ணிற்குக் கொருப்பதற்காகச் சில்லறைக் காக்களை எண்ணி க்கொண்டிருக்கையில் வேதா சமையலறையிலிருந்து குரல் கொடுத்தான்.

"வாறன்" சில்லறைகளை அப்படியே பையில் கொட்டிவிட்டு சமையலறைக்கு வந்தாள் பத்மா.

சொதியில் நடைந்தபடி இடியப்பம் தயாராக இருந்தது. மேசையின் முபக்கத்தில் இடியப்பங்களைப் பொதியாக்கிவிட்டு சொதிப் போத்தலை இடிக் கொண்டிருந்தான் வேதா.

"கனக்க இடியப்பம் வையாதேங்கோ. ஒவ்வொரு நானும் வீறு கொட்டுமது" பத்மா சாப்பட்டபடியே சொன்னான்.

"என் கொட்டுவான். வாழவாச் சாப்பிரு. நான் முழுக்க வைற

வயித்தோட நின்டா அல்சர்தான் வரும்" - சிசால்லிக் கொண்டு பத்மாவன் தட்டில் இன்றும் இரண்டு இடியப்பங்களைப் போட முயற்சிக்க, பத்மா அவசரமாக விலகிக் கேரப்பெயைக் கழுவி வெத்து விட்டாள்.

- "வரேக்க என்ன வேண்டியாறது?" - பையுடன் படிகளில் இருங் குகையில் பத்மா கேட்டாள்.

- "இன்றும் வேண்டாம். நான் இங்க வாங்கிறேன். நீ ஏதாவது கடையில் வாங்கிச் சாப்பிடு" - என்று வேதா சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் பத்மா பாதையில் இருங்கி மறைந்து போனாள்.

2

மதில்கும், வேவிகும் மாறி, மாறி பாதையைப் பாதுகாத்துக்கொண்டிருந்தன.

பலருக்கு வருமானத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுத்த திருப்தியில் பாதை விணந்து, விணந்து போய்க் கொண்டிருந்தது. பாதசாரிகள், சைக்கிளோட்டிக் கைப்பரீட்சிக்க ஆங்காங்கே குழிகள் பதங்கியிருந்தன. தார் கானுமல் போய் விட்டதால் கற்கள் வெளியே எட்டப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

'நாய் கஷ்கும் கவனம்! போடப்பட்டிருந்த வீட்டிலிருந்து கணவரும், மனவியும் அடிப்படைக் கொள்வது வெளியே பலமாகக் கேட்டது.

பத்மா வெகமாக நடந்த கொண்டிருந்தாள். அந்தகஷ் கஷ்காரத்தையும் பார்த்துக் கொண்டாள். ஆற்றுபது பண்ணை அவள் பிழிக்க வேண்டும். அதற்காக அவன் இன்றும் கொஞ்சத் தூரம் நடக்க வேண்டும்.

பலர் சந்தையால் வந்து கொண்டும், போய்க் கொண்டுமிருந்தார்கள். பால்காரன் சைக்கிளில் மனியத்துக் கொண்டு போனாள். தூர இடங்களுக்குப் போய்ப் படிக்கும் மாணவர்கள் அன்றைய உற்சாகங்களுடன் பெரிய பெட்டிக் கைச் சுமந்து கொண்டு போனார்கள்.

மிகவும் நிதானமாக கஷ்டை மலர்ந்து கொண்டிருந்தது.

வீருகள் ஒழுங்கில்லாமல் விழித்துக் கொண்டிருந்தன. பல வீருகளில் பயணில்லாமல் மின்சார விளக்குள் இன்றும் ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்தன.

பத்மா தனது வெகத்தை அதிகரித்தாள். வியர்வை ஒளிர்த்துக்

கொண்டிருந்தது.

இரவிரவாக ஒடி, களைத்தப் போய் வந்த வெளாறி ஒன்று முக்கில் திரும்புவதற்குச் சிரமப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. பத்மா சாக்கிர தையாக விலத்துப் போனால்.

பஸ் தரிப்பு வந்தவிட்டது.

பஸ் அங்கே தரிச்சுப் போனால் மட்டுமே அது பஸ் தரிப்பு நிலையம். மற்றப்படி வேறெந்த அடையாளங்களும் அங்கே காணப்படவில்லை.

முடிட என்றாலும், நல்ல வொயில் என்றாலும் பிரயாணிக்குக்கு ஒரு எவ்விருக்கு உதவி செய்து வருவது பாதையோர ஆவமரம்தான். தன்குடைய சேவையை நன்றாக ஊர்ந்ததால்தானே என்னவோ அந்த மரம் மிகவும் நன்றாகவே பரந்து வர்க்கந்திருந்தது. ஏராளமான விழுதுகளையும் உற்பத்தி செய்திருந்தது. மரத்தின் வளவுகளும், பள்ளங்களும் வசதியான ஆசனங்களாகப் பிரயாணிக்கால் பாவிக்கப்பட்டன.

பத்மா வருகையில் ஏற்கெனவே பலர் பண்ணக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இதே நேரம் தொடர்ந்து சந்தித்துக் கொள்ள தால் அலகுக்குப் பல முகங்கள் பழக்கமாகியிருந்தன. அதனால் புன்றகைத் தாள்.

வெத்தியசாலைக்குப் போகும் உடல்கள், பாடசாலைக்குப் போகும் புதிய வாரிசுகள், வேலைக்குப் போகும் இயந்திரங்கள் எல்லாம் அங்கு கலந்திருந்தன.

முழுக்க, முழுக்க வெள்ளை உடை அதிந்த மார்புடன் கொப்பி புத்தகங்களை அணுத்துக் கொண்டிருந்த உமாவை நெருங்கிப் பத்மா நின்றுகொண்டாள்.

“என்ன இடைக்கு வேற்றுப் போனங்கள்?” உமா கேட்டாள்.

“சாப்பாடு ரெஷ பண்ண வேற்றுவிட்டுத் திடுவந்தம் பிரயோ சுனமில் லை. பஸ் வரயில் வைத்தானே? ”

“பஸ் எண்டா அப்பிடித்தான். நாங்க பிந்திரு பஸ் முந்தும். நாங்க முந்து பஸ் பிந்தும்”

இருவரும் சிரித்துக் கொண்டார்கள்.

சூரியோதயத்தைக் காண அடிவாரத்தைப் பார்த்துக் கொண்-

ஏனுப்பதைப் போல எல்லோரும் பண் வருகிறதா என்ற பாதையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

"இந்த மினிப்பாக டெக்கட் கானேவ"

"அதைப்பிழி வரும்.பண்ணக்கீலு முன்னுவதான் வருவாங்கள்"

"ஒட்டப்போட்டி யில் எல்லாருக்கும் நல்ல ஆசை"

பலர் தமது அவசரங்களுக்காகப் போக்குவரத்துக் கூபயிலிருந்து சாரத்திவரை விமர்சித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இன்னும் சிலர் அரசியலைக் கொண்டு வந்து சூடாக்கி நேரத்தையும், சக்தியையும் வீராக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

"இண்டைக்கும் வேற்றான்" உமா சவித்துக் கொண்டாள்.

"பேசுவின்மோ?" என்ற பத்மா கேட்டாள்.

"ம். எல்லாருக்கும் விளக்கம் சொல்லிக் கொண்டிருக்க வேணு மெண்டதை நினைச்சாத்தான் விசராக் கிடக்கும்"

பாதையில் எல்லா வாகனங்களும் ஒடிக் கொண்டிருந்தன பல்லூன்றத் தவிர. எல்லோரும் கடிகாரத்தையும், பாதையையும் மாறி மாறி பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பன் அவர்கள் எல்லோரையும் ஏமாற்றிக் கொண்டிருந்தது.

இரண்டு பேர் பொறுமையிடுந்து வீட்டுக்குப் போனார்கள். இரண்டொருவர் வாய்க்கு வந்தபடி ஏசினார்கள்.

"ஆங்க வருதூதை" என்னையுக் கிணறு கண்டு பிடித்தடி போல தீவிரன் ஒருவர் சந்தோசப்பட்டுக் கத்திலார்.

இறக்கைகளை விரித்த பறவைகள் பறப்பது போல, ஆட்களைதாங்கவிட்டுக் கொண்டு மினிப்பு வந்து நன்றா.

"ஏறுங்கோ ஏறுங்கோ" என்ற நடத்துனன் அவசரப்பட்டான். சண்வெரிசு லைப் பார்த்தவர்கள் தயங்கினார்கள்.

"பன் வராது. நின்டியன் எண்டா போய்ச் சேர மாட்டியன்" என்ற அறிவிப்பைத் தொடர்ந்து மூங்கேபர் படிகளில் தமது இடை கால்களை விவரத்து வலத் காங்களை காற்றில் மிதக்க விட்டனர்.

"ஸரைற்" காக நிரம்பிய கைகளால் நடத்துனன் ஜன்ன லைப் பிடித்துக்கொண்டு தண்ணடைய உடம்பையும் மூட்ட வலத்தபின் மினிப்பு புறப்

பட்டுப் போனது.

"ஷ்கலுக்கு நேரமாச்செண்டா நீர் இதில் போய்க்கலாமே என்று பத்மா கேட்டான்.

"உதக்குள்ள ஏறி நெரிபட்டா உடுப்புகள் பழுதாகிறது தான் மிச்சம்.இறங்கேக்க தொட்டத்தில் ஜேல் செய்து போட்டு வாறு மாதிரி யிருக்கும்" மாடப்புக் கலையாமல் ஓஞ்சிரி போடப்பட்ட சட்டையுடன் நின்றுகொண்டிருந்த உமா தண்ணைய கவலையத் தெரவித்தான்.

ஒச்சரியமாக பஸ் வந்தவிட்டது.

உள்ளே கட்டமே இல் லை.பத்மாவும், உமாவும் சுக்தியாக இருக்ககயில் அமர்ந்த கொண்டார்கள்.

பஞ் நிதானமாகப் புறப்பட்டது.

3

பச்சையாய், பசுமையாய் காற்றில் தருமாறிக் கொண்டு பயிர்கள் பரந்திருந்தன.

வெயிலில் கறுத்து, உழைப்பால் உரமேறிய உடம்புகள் தோட்டங்கில் தம்மை முழுமையாக ஈருபடுத்திக் கொண்டிருந்தன. லேலைகளில் போது மட்டும் பெங்களுக்குச் சம உரிமை கிடைத்திருந்தது. உழவு இயந்திரங்கள் பெருஷ்சுடன் இயங்கிக் கொண்டிருந்தன.

"நீங்க எத்தினமலி பண்ணில் திரும்புறவிங்கள்?" என்று உமா கேட்டார் :

"சிலவேளை ஆறரக்குள்ள பஸ் பிடிப்பன். சில வேளை இந்தம்." பத்மா ஐஞ்சலால் வெளியே பார்த்தபடி பதிலளித்தார்.

"அப்பவும் பண்ணில் சுவமோ?"

"அவ்வளவு இல் லை"

பஸ் ஒருவரை இறக்கியிடுப் புறப்பட்டது. நடத்தனர் சாரதி யின் பின் ஆசனத்தில் அமர்ந்து எச்சில் தொட்டுக் காக் என்னிக் கொண்டிருந்தார்.

"உம்மையல்லே நேரமிருக்கேக்க எங்கட வீட்ட வரசீசான் ஆன்" பத்மா உமாவிடம் கேட்டான். இருவரும் ஒரே ஆர்தான் என்றாலும் முன்பு அதீகம் பழக்கம் இருக்கவில் லை. சமீப காலமாக ஆரம்பித்த இந்த ஒன்றை பண் பிரயாளத்தீண்போதான் இருவருக்கு மிடையில் நட்பு தனிர்க்க ஆரம்பித்திருந்தது.

"வரத்தான் வேணும். தாயித்தக் கிழமை மட்டும்தான் நீங்க கும் பிரியா இருப்பியன். அதையுமேன் கெடுப்பான்றுதான் வரேவா" உமா சிரித்தபடி சொன்னான்.

"கீசீ. அப்பிடியொன்றுமல்ல லை. நீர் தாராளமா வரலாம். இந்தக் கிழமை உம்மை எதர் பாப்பன்" என்ற பத்மா நட்பின் உரிமையுடன் சொன்னான்.

உமா பதிலாகத் தலையாட்டினான்.

பண் பள்ளிக்களில் இறங்கி, மேறுகளில் ஏறிக் குதித்து விடையா டுக் கொண்டிருந்தது.

ஆட்களே பரப்பியபடி வந்த மினிபன் ஒன்று இந்த பள்ளை விலத்தில் விழரந்தது.

பாதைவிளிம்புடன் சைக்கிள்கள் உல்லாசமாகப் பயணிம் செய் துகொண்டிருந்தன.

இடையில் தென்பட்ட கோயிலைக் கண்டதும் பழையூள் இருந்த இரண்டொருவர் கைகளால் சைகை செய்து நாகரிகமாக வணங்கிக் கொண்டார்கள்.

உமா எழுந்து கயிற்றை இழுத்து மனைய ஒவிக்கச் செய்தபின் நின்ற கொண்டாள்.

தரிப்பிடத்தை அடையாளம் கண்டு கொண்ட பண் தற்காலிக மாக நின்ற பெருஷுச்ச லீ "நானேக்குச் சந்திப்பம்" என்ற பத்மாவுக்கு சொல்லிக் கொண்டு உமா இறங்கினான்.

நடத்தனர் ஈற்ற சொன்னதும் பண் பயணத்தைத் தொடர்ந்து கொண்டது.

பாதையின் இருமருங்கிலும் பல வெண்மைகள் புத்தகங்களைச் சுமந்தபடி போய்க் கொண்டிருந்தன. கலகலவெண் சிரிப்புச் சத்தங்கள் வந்து கொண்டிருந்தன.

அவர்களைப் பார்த்ததும் பத்மா தனது பாடசாலை வாழ்க்

குகைய நினைத்துக் கொண்டான்.சட்டெள ஏக்கம் மனதைத் தழுவியது.

அவசர அவசரமாக பள்ளிக்கூடம் போவதற்காக எழுந்த தயாரர்களும், வேண்டா வெறுப்பாக சாப்பாட்டுப் பொதியைக் கொண்டு போனதும், பாதையில் தோழிக்குடன் கலகலத்துச் சிரிக்கதும், வருப்பில் அசிறியர் இல்லாத வேள்களில் கும்மானமடித்ததும், அதிக புள்ளிகள் எருப்பதற்காகப் போட்டி போட்டுக் கொண்டு படித்ததும்.....

பன்றிய நினைவுகள் திடீர் சோகத்தை சீருங்டித்தன. நிகழ் காலங்களாய் இருக்க வேண்டியவையெல்லாம் கடந்தகாலங்களாகிப் போனதில் மனதில் ஒரு துக்கப் பாரம் தானுகக் குடியமர்ந்தது.

இவற்றுக்கான காரணிகள் என்ன?

அம்மா!

பத்தா சட்டெள எண்ணங்களைக் கலெத்துக் கொண்டான்.

'அவற்றை நான் நினைக்கவே கூடாது.'இப்போது நான்போகின்ற பாதைதான் சரியானது.பொருத்தமானது.எனக்கு மட்டுமல்ல.அம்மாவுக்கும்தான்!

அம்மாவை நினைத்துக் கொண்டதும் மறுபடி அவள் மனதில் சோகமும், பாரமும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வந்துவிட்டன.

'அம்மாவையும், என்னையும் இந்த நிலைக்குத் தள்ளியதாரி? யார்?'.

விடை தெரிந்தே ஒருந்தது.அனுஸம் அந்த விடையை எதற்கும் பயண்படுத்த இடியலில் லை.

வெறுமனே யோச ஈக்களை உருவாக்கிக் கொள்வதீயம், அதில் தத்தவிப்பதும் தான் சுகமாக இருந்தது.

'அம்மா.

பழைய கறப்பு, வெள்ளைப் படங்களில் இருந்த அம்மாவுக்கும் இப்போதைய அம்மாவுக்கும்தான் எவ்வளவு வித்தியாசங்கள்?

பாடித் திரியும் பறவைக்கும், ஓடி உழைக்கும் எருமைக்கும் வித்தியாசங்கள் இருக்கத்தானே செய்யும்.பாடித் திரிவதால் மட்டுமே பறவை சந்தோசமடைந்து வருகிறதா? உழைத்து உருக்கு லைந்து போவத ஒலி மாருதான் தற்கொலை செய்து கொள்கிறதா?

மனிதர் உட்பட எல்லா உயிரினங்களுக்கும் எல்லாமே கிடைப் பதில் லை. கிடைக்காதனவகுக்காக அந்த உயிர்கள் மரணப்பதுமில்லை.

பனக்காரன் நிம்மதியில்லாமல் தவிக்கிறான். எழு பனம் இல்லாமல் குடைப்பெருகிறான். இருவருமே தமது விஞப்பம் நிறைவேறும் என்ற எதிர்பார்ப்பிலேயே உயிர் வாழ்கிறார்கள்.

மனிதனின் வாழ்வை நிர்ஜயிக்கும் காரணிகளில் எதிர்பார்ப்புக்கும் அடங்குகின்றன.

தன்னுடைய வயதையும் தான் நினைத்துக் கொள்ளும் தத்துவங்களையும் என்னிப் பார்த்த பத்மா தணக்குள்ளேயே சிரித்துக் கொண்டாள்.

வ இளந்து, திரும்பி தனது வழக்கமான இளைப்பாறும் இடத்திட்டன் பற் தனது ஒட்டத்தை மூட்டத்துக் கொண்டது.

4

கடைக்கும், பாதையோர வியாபாரங்களும் ஏற்கெனவே விழுத்துத் தயாராகவிட்டன.

கடைக்காரர்கள் தங்கள் முன்னுல்லான நடைபாதையை ஆக்கிரமித்திருந்தார்கள். 'சாப்பாரு தயார்' பலகைகளும், பழப் பெட்டிகளும் கொஞ்சமிருந்த ஓடைவளிக் கையும் தடைசெய்து கொண்டிருந்தன.

அநேகமான வாலைகள் தமிழ்ச்சேவை இரண்டை ஒவிபரப்பசில கடைகள் மட்டும் வத்தியாசமாகப் பாடின.

தூரத்திலிருந்து வந்திருந்த கடையொன்று வாகனத்திலிருந்து பாதைக்குப் பரவிக் கொண்டிருந்தது.

புதிய உற்சாகங்களுடன் அனைவரும் கைப்புக்குத் தயாராகி கீகொண்டிருந்தார்கள்.

துறுகிய கால்வாய்களில் கறப்பு நீர் ஏராளமான பதார்த்தங்களுடன் அர்ந்து கொண்டிருந்தது.

பத்மா நவீன சந்தையை ஆஸ்திர்தான்.

'பாஜமதி ரெக்ஷ்ணரல்!' திறக்கப்பட்டிருந்தது. தனர் யில் மஞ்சள் தெளிக்கப்பட்டு, உள்ளே சாம்பிராணி மனத்தது.

பல வர்ணத் தனிகள் சுருங்கும், நெனிஞ்சும் வாசவில் கவர்ச்சி காட்டன.

காலை வணக்கத்திற்குப் பதிலாக புஞ்சியிப்பை வெளியிட்டபடி தனது இடத்தைக்குப் போன்ற பத்மா.

தவபாலன், ராகுராமன், மாலா எல்லோரும் ஏற்கெனவே வந்த திருந்த வேலையை ஆரம்பித்திருந்தனர். பத்மாவும் சுறுசுறுப்பாக அவர்களுடன் இணந்த கொண்டான்.

கலைந்த போயிருந்த தனிச் சுருட்களை ஒழுங்குபடுத்தியும் அங்கைய அலங்கரிப்பில் ஈருபட்டும் எல்லோரும் வேலையில் முழுரமாக இருந்தனர்.

நகர் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வழக்கமான சுறுசுறுப்புக்கு வந்து கொஞ்சிருந்தது.

சாங்கிள் தெருவில் பரவினார்கள்.

காலைப் படக்காட்சிக்காக படாளிகள் ஒன்று தயாராகிக் கொஞ்சிருந்தது.

அதிலீட்டம் நாடி வருவதாக சலீப் விற்பவன் கத்த ஆரம்பித்திருந்தான்.

5

வினாக்குமாற்றுவில் வனவைக் கட்டி, பலாச் சுருகுகளைக் குவிய வாக்கிலூன் வேதா. வியர்வை கொஞ்சமாக அரும்பீயிருந்தது.

மரக் கொப்புகளில் காகங்கள் அமர்ந்த பேச்சு வார்த்தை களில் ஈருபட்டிருந்தன.

கோழியாள்ற சாவதானமாகப் படுத்திருந்த குஞ்சகளின் அனுபவத்தைப் பரீட்சிக்குக் கொஞ்சிருந்தது.

குவியலாக்கியவற்றைக் கடகத்தினுள் நிரப்பி, குப்பைக் கிடங்கிழுள் கொட்டித் தனது வெளி அஸ்வக்களை முடித்துக் கொண்டு வீட்டிலைன் வந்தாள். வெளி வேலைகளைத்தான் அவன் முதலில் முடிப்பாள். வெளில் வந்துவிட்டால் களைப்பு வந்துளிடும் என்ற பயம். கொஞ்ச நாட்களாக

தொந்தரவு செய்து கொண்டிருக்கும் தலைச் சுற்றுவ் வேறு.

வீட்டில் சுத்தம் செய்யக் கூடியவர்குத் தரை அபுக்காக இல்லாவிட்டாம் நித்தியும் செய்து பழக்கமாகிப் போன்றால் கட்டித் தப்பரவாக்கினான். தனபாடங்களை நேர்த்தியாகச் சரி செய்தாள்.

சுமையலைறக்கு வந்தபோது வெயில் வந்தவீட்டத் பாத்திரங்களைச் சுத்தம் செய்து, பழையதுகளை வருத்தத்தட்டு கொட்டி, அடுப்பிலிருந்த சாம்பலை வெளியே பற்றி அவள் நிமிர்ந்த போது நேரம் ஒன்றும் கொல்சும் போய்விட்டது.

புகுக்கையறக்கு வந்து புடவுகளிருந்த அலமாரியைத் திறந்தாள். பத்மாவின் உடைகள் ஒழுங்கில்லாமலிருந்தன.

பத்மாவுக்கு நேரம் கிடைப்பதே அரிகு.

திங்கள் முகவுக்கு சுவையிலை அதிகாலை ஆரம்பிக்குப் போனால் திரும்பி வர இரவு ஏறு மனி, எட்டு மனியாகவிலிரும். அதன் பின் சாப்பிட்டு விட்டு, அம்மாவுடுக்கு கலந்துரையாடிவிட்டு அவள் படுத்தவிருவாள்.

வேலை செய்த களைப்பு. நாக்கம் உடனே வந்தவிரும்.

காயியு ஒன்று மட்டும்தான் அவருக்கு விழுமுறை தடும் கிழமை. ஒன்றுக்குச் சேர்ந்து சுமைத்து, ஒன்றுக்குச் சாப்பிட்டு, கடந் காலங்களை மீட்டுப் பார்த்து .....

இப்படியே தாயியும் போய்விரும்.

பிறகெங்கே உடைகளைச் சுலவை செய்வது? வீட்டை அவங்கரி ப்பது?

எவ்வளவுதான் நேரமின்மையாக இருந்தாலும் அம்மா தன் முன்னால் குறித்தப்பட பத்மா அழியதிப்பதேயில் லை.

நேரமின்கும் போதெல்லாம் சுமையல் என்றால் தானும் பங்கெடுத்து, தையல் என்றால் தானும் ஒத்தாக்கச் செய்து பெருமளவு சிரமத்தைக் குறிக்க உதவுவாள்.

தையல் வேலை செய்ய வேண்டிய உடைகளைத் தனியாகத் தரம் பிரித்து எடுத்து வைத்தவிட்டு, சுலவை செய்ய ஜெஞ்சியலைகளுடன் வேதா கண்றிடிக்கு வந்தாள்.

வெயில் பளிரென்று அடித்தது.

தாவரங்கள் உற்சாகமாக ஆவியிரப்பு செய்து கொண்டிருந்தன.

பாதையில் போக்குவரத்தால் ஏற்படும் இரரச்சல்கள் இங்கும் கேட்டன.

வாளி ஒன்றிற்குள் நீர் நிரப்பி உடைகளை ஆறு வைத்துவிட்டு இங்கெரு வாளியில் வீட்டுத் தோட்டத்திற்கு நீர் பருக்கின்வேதா.

விரல்விட்டு என்னைக் கடியளவில் மினகாம், கத்தரி, தக்காளிப் பயிர்கள் பசுமையாக வளர்ந்திருந்தன. ஆங்காங்கே சிவப்பு நிறங்களில் பழங்குழும் எட்டப் பார்த்தன. எறும்புகளின் அட்டகாசத்தால் சாம்பல் பரவப்பட்டிருந்தது.

நீர்ப்பாசனப் படலம் முடிந்த சவுவைப்படலம் ஆரம்பமானது. சவரிக்காரத்தால் புடவைகளை உரசி, சுமிற்களை உருவாக்கி, கும்பி, கைகளால் உரசி.....

உடைகளைக் கொடியில் உலர்த்துவதற்காக சிதாஞ்க வீட்டு நியிர்ந்த போது வேதாவுக்கு உண்மையிலேயே நாறி நொந்தது. களைப்பை பெரிய முசுக்காளாக வெளியேற்றி வீட்டுக்குள் பிழவேசிக்கும்போது நெஞ்கீ நோ ஆரம்பமானது.

வேதா கதவு நிலையுடன் சாய்ந்து நின்ற தன்ஜை ஆசுவதைச் படுத்திக் கொண்டாள். நோ கொஞ்சம் கருமையாகவே வருத்தவே அப்படியே படிகளில் இருந்து விட்டாள்.

தூரை வெறுமை மனதில் பரவியது.

'சே என்ன வாழ்க்கை இது

ஒரு பிழிப்பும் இல்லாமல், ஆதரவும் இல்லாமல், சொந்தபந்த ங்களின் நெருக்கமும் இல்லாமல்.....

ஶாழ வேண்டுமென்பதற்காகவே வாழ்வது போல...

போல என்ன. அதேதான். வாழ வேண்டும். வாழ்ந்து காட்ட வேண்டும். எங்களை இந்த நிலைக்குக் கொண்டு வந்தவர்கள் முன்னால் நியிர்ந்த நீர்க் வெண்டும்.

அவர்களை விட மேலே நிற்க வேண்டும்.'

வெராக்கியம் வேதாவின் நோவைக் கலைத்தது. ஒவ்வொரு முறையும் அவனை இதே வெராக்கியம்தான் தாங்குக் கொண்டிருக்கிறது.

அவனுக்கு அட்டச்சத்தாக, உயிர்ச்சத்தாக, எல்லாமாக இருப்பதும் இந்த வெராக்கியம்தான்.

வேதாவின் உருதிக்கு இன்னும் பலம் சேர்த்தவள் பத்மா.இரு வருமே தங்குகூகாகவும், ஒருவருக்கொருவராகவும் தெரியும் சொல்லியும் ஒருதல்ப்பகுத்தியும் வாழ்க்கையுடன் போராடுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஷத்யுமா என்ற அவர்கள் எதையும் சிந்திப்பதல்லே. ரூட்ய வேங்கும் என்ற முனைப்புடன்தான் செயற்பட்டார்கள்.

யாருடைய பரிதாபத்தையும் அவர்கள் ஏற்பதல்லே.பரிதாபங்களை, அனுதாபங்களை அவர்கள் அறவே வெறுத்தார்கள்.இது ஒருவரை கோண்டியாகவும், உருப்பாயில்லாதவராகவும் ஆக்கிரீம் என்பது அவர்களுடைய பலமான நம்பிக்கை.

தெருவில் நாய்க்குக்கிடையே ஸுந்த கலவரத்தால் வேதாவின் கடந்தகாலம் கூலைந்து சென்றது.

இனித்தான் அவள் கறிச் சாமாண்கள் வாங்க வேங்கும்.பிந்தி ஒல் முடிந்து விரும்.

வேதா அவசரமாகப் பையொண்றுத் தேடியெருத்து வீட்டை ப்பூத்துக்கொண்டு கிணம்பிழுன்.

விற்பனை ஒருபுறமாக நடக்க, அர் விஷகாரங்கள் இன்னொரு புறமாக ஆராய்ச்சிக்காக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டன.

மலர் ஒடியிட்டுதாம்

கணகரும், பெஞ்சாதியும் சண்டையாம்.

குணம் பெட்டுக்கை வீட்டு கொண்ணந்திட்டானும்

எல்லா விசயங்களும் மிகுந்த கரிசனையுடன் விவாதத்திற்குப் பொறுக்கப்பட்டிருந்தன. எல்லோரும் தங்கள் வீட்டுக் கதவுகளைப் பத்திரமாக மூடிவிட்டு அடுத்த வீருகளின் திறப்புத் தொரங்களினாடாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மரக்கறிக் களை வாங்கிக் கொண்டு வருகையில் வேதாவையும் யாரோ பார்த்து வட்டார்கள்.

என்ன அறக்கப் பறக்க ஒருஏய்.கொஞ்சம் நல்லன்.கதைப் பம்

இல் லை.வீட்டிலுகள்க்க வேலயன் கூட்க்கு வேதா நமுவப் பார்த்தாள்.

*நாங்கவன்ன வேலயொண்டுமில்லாம சும்மா அலம்பிக்கொ

அஞ்சு நீக்கே ரூமே?"

குரவ்களில் கொஞ்சம் வித்தியாசம் தொளிக்க வேதா நின்று விட்டான். யாரோக்களைப் பற்றியல்லாம் கவலைப்பட்டு முடிந்து கடைசி யாக வேதா பக்கமாகவே எல்லோரும் வந்து விட்டார்கள்.

"நேற்று ரவுணுக்க இந்திராவைக் கண்டான். பெட்டை நல்ல சோக்கா இருக்கிறோம்."

வேதாவுக்கு குப்பென்னு வியர்த்தது. ஆத்திரம் பற்களில் வந்து கடிக்கப்பட்டது." வீட்ட வேலயன் இருக்கு. நான் போற்றுவன்று வேதா தண்ட்துக் கொண்டு புறப்பட்டான்.

பின்னால் அவனுடைய பெயர் பலமாக அடிப்பட்டது.

6

"ஒருக்கா இங்க வாங்கோ" ஆபுப்படியிலிருந்து அசரீரி வந்தது.

'கனகசந்தரம் ஸுன் விறுந்தையில் இருந்து கவாரசியமாகவே 'பாதி உறவு' படித்துக் கொண்டிருந்தார். அசரீரி அவரை ஈரிக்களில் லை.

"காடு செவிடே. கப்பிட்டது கேக்கலயே. ஒருக்கா இங்க வாங்கோ" இம்முறை கொஞ்சம் அடட்டவாகவே கேட்டது.

கனகசந்தரம் சவிப்புடன் புத்தகத்தை மூடி கலத்துவிட்டு உள் குக்குப் போகார். 'சீ இந்த வீட்ட நிம்மதியா இருந்து ஒரு அஸல் பாக் கேலாது. இருக்கிற தெல்லாம் பேய், பிசாகக்தான்' என்ற . சொல்லிக் கொண்டது அவர் வாய்ல். மனம்தான்.

சமையலறையில் நெருப்புக்கு முன்னால் நின்ற அன்னபூரணமும் சூடாகவே இருந்தான்.

"என்னப்பா கத்துரீர்?" ஆத்திரமாகச் சொல்லப்பட வேண்டிய வார்த்தைகள் கனகசந்தரத்தின் வாயிலிருந்து வரவேண்டியிருந்ததால் வெனு அதானமாகவே வெளிவிந்தன.

"ஆர் கத்துரை? அவசரத்துக்கு ஆளைக் குப்பிட்டா வந்திடா தேங்கோ. ஒருசுத்துக்கும் பிரயோசனமில்லாத வெலயன் என்னத்தையேன்

பாத்துக்கொண்டு நான் முழுக்க கிடிவங்கோ" அருப்பிலே உலை கொதித் துக் கொண்டிருக்கக் கொள்சத் தாரம் தன்னி அன்னபூரணம் நின்றிருந்தான்.

நிலமை மோசமாகப் போவதை கணக்குந்தரம் புரிந்துகொண்டார். அதற்கு அவருடைய நீண்டகால ஆபவம் உதவியது.

"சரி சரி விசயத்தைச் சொல்லும். ஏன் குப்பிட்டீர்?" மிக ஏம் பெனவியமாக அவரின் குரல் குழந்தது.

"மூருக்கங்காடியல்லை புருங்கீத் தரச் சொன்னுன். தந்தனி யனே. நான் இஞ்ச பாத்துக் கொண்டு வெக்கைக்கீத் நின்டு அவியிறன்" அன்னபூரணம் இன்றும் சாந்தமடையவில் லை.

"பொதும். இப்ப புருங்கியாறன்" அங்குந்த வெளியெலுமே போதும் என்ற நிலையில் கணக்குந்தரம் அவசரமாக வெளிய வந்தார்.

வீட்டின் பிண்ணல் இரண்டு முருங்கை மரங்கள் சோடியாக நின்றன. பல கிடைகள் பிரசலிக்கப்பட்டிருந்ததால் ஏபவர்களுக்கு அதிக கஷ்டம் இருப்பதை கீழே கொண்டு.

மரத்தை நெருங்கி வந்து அணுந்தார் கணக்குந்தரம். காய்கள் இருக்கும் நிலைக்கை அவர் கண்கள் குறித்துக் கொண்டன.

சாரத்தை மடித்துச் சும்புக்கட்டுக் கட்டினார். ஜம்பது வயதி ர்கு மேலிருந்த அவரின் உடலமைப்பு அந்தச் சாரக்கட்டுக்குப் பொருத்தமானதாக இருக்கவில்லை.

பொருத்தம் பார்க்கக் கூடிய சூழ்நிலையா இது?

பொருத்தம் பார்க்காததால் அவ்வளவு இந்தச் சூழ்நிலையே ஒருவாறாகுது.

கணக்குந்தரம் மரத்தில் படபடவென ஏறிவிட்டார். எல்லாம் ஆபவம்தான்.

பல காய்கள் வாழ்விழுந்து தரரக்கு வந்தன. கொள்சும் தனிப்பிருந்த காய்க்காக ஆசப்பட்டு அவர் பலமாக முயற்சிக்கையில் காழ்டும் கொப்பும் சத்தச்சுடன் மூன்து கீழே விழுந்தது.

சத்தத்தைக் கேட்டுப் பாதகாப்புக் காரணங்களுக்காக ஒதுவந்த நாய் அவரை மரத்தில் கண்டும் வாலை ஆட்டியது.

"என்ன மரத்திலேயே படுத்தடியாலே?" அன்னபூரணத்தின் குரல் அந்த வீட்டின் எந்தப் ருக்கியில் நின்றுவும் கேட்டகக் கூடிய சிறப்

புது தண்மை வாய்ந்தது.

யாருக்குமே கேட்டிருக்காத துரவில் "வாரேங்" என்றவர் மரத்திலிருந்தபடியே குனிந்து கீழே நின்ற நாடையப் பாரித்தார்.

சூருகணம் நாயின் தலை மறைந்த அந்த இடத்தில் தண்ணடைய தலை இருப்பதாகக் கற்பனை செய்து கொண்டார்.

"ஓ!

தானே உருவாக்கிய கற்பனையைத் தானுகவே அழித்துவிட்டு கீழே இறங்கி முருக்கங்காய்களைப் பொறுக்கிக் கொண்டு உள்ளே போய் பாரிய பொறப்பை நிறைவேற்றிய திருப்பதியிடன் மனைவியிடம் ஒப்படைத்த விட்டு மீண்டும் விருந்தைக்கு வந்து பாதி உறுவைத் தொடர்ந்தார்.

..... கனகேவ்வரீஸியத் திருமணம் செய்து அதனால் வந்த வரவில் அடுத்த தங்கையின் திருமணத்தையும் சிறுப்பாக நடாத்தி - ஆகூத் தார்! என்ற வரிகளை கவக்கந்தரம் முடிக்கையில் உள்ளேயிருந்து மறபட அவருக்கு அழிப்பு வந்தது.

"ஒருக்கா இந்தத் தேங்காய்லை இரசிக்க தாங்கோ"

7

பிற்பகல் வெயில்.

பாடசாலையிலிருந்து புறப்பட்ட வெண்மைகள் பாதையில் பரவின. பாடப் புத்தகங்கள் மாரிபுடன் அனைக்கப்பட்டிருந்தன. வியர்களையால் உடைகள் உடலை நெருக்கமாக ஸ்பரிசித்தன. படித்த களைப்பு அனைவரின் முகங்களிலும் தெரிந்தது.

ரியூசன் வகுப்புகள் தொடர இருப்பதால் பலர் ஆயாசத்துடன் ஆவசரமாகப் போனார்கள்.

பாடசாலை முழுவடையும் சரியான நேரம் பாரித்து வந்திருந்த இளவட்டங்கள் சில மாணவிகளுக்காக அனுவகுப்பு நடாத்திக் கொண்டிருந்தன.

சிலர் ரகசியமாகப் பிரிந்து போய் பிறகு சோடி சேர்ந்தார்கள்.

உமா நிதானமாக நடந்து கொண்டிருந்தாள். கண்கள் யாறர யோ தேடுக் கொண்டிருந்தன.

பாதையைப் பாவித்துக் கொண்டிருந்த கூட்டம் வர வர குறகிக் கொண்டு வந்தது.

ஶாரத்தில் சைக்கிளுடன் நன்றிருந்த நிரஞ்சனை உமா அவதா விக்கித விட்டாள். ஆனாலேக் கண்டதும் இனம் புரியாத உனர்வொன்று உடல் முழுவதும் பரவுவதை அவளால் உணரக் கூடியதாவிருந்தது.

இது என் என்று அவனுக்கே புரியவில்லை.

தங்குடைய மாற்றத்தை நினைத்துக் கொண்டவருக்குத் திதிசய மாகவே இருந்தது.

பள்ளிக்கூடம், வீரு என்றிருந்தவள் இப்போது எப்படி மாறிப் போயிர் விட்டேன்?

மாறவில்லை. நிரஞ்சன் மாற்றிவிட்டார்.

யார் அவர்?

யாரோ.

அப்படியென்றால் எப்படியிந்த மாற்றம் ஏற்படுகிறது?

உமாவுக்குப் புரியவில்லை. அதொன் காதல் என்ற நினைத்துக் கொண்டாள். காதல் என்று நினைத்துக் கொண்டதும் மறுபடியும் ஏதோ உனர்ச்சி உடலில் பரவியது.

எதையும் முற்று முடிதாக அவளால் தீர்மானிக்க முடியாமலிருந்தது. நிரஞ்சனைப் பாக்க வேண்டும் போவிருக்கிறது. அவருடன் குதைக்கவேண்டும் போவிருக்கிறது. அரூக்குப் பக்கத்தில் நடக்க வேண்டும்போவிருக்கிறது.

இப்படியான உனர்வுகளுக்குப் பேர்தான் காதலா என்று அவனுக்குத் தெரியவில்லை. அதனால் ஒரு பெயர் தேடுவதில் அவள் சீரமப்படவில்லை.

ஒரு நட்பு.

இது போகமானதாக இருந்தது. இதற்கு என்ன பேரென்று ஷம் அவள் அங்கீகரிப்பாள்.

“கணநேரமாவே நிக்கிரியன்?” உமா நிரஞ்சனை நெருங்கி

கேட்டான். சொந்த ஈரிலிருந்து சில மைல்களுக்கப்போல் அந்நிய இடத்தில் வந்து படிப்பதால் யாரோம் பார்த்து விருவார்களோ என்ற பயம் இது வரை அவனுக்கு ஏற்படவில்லை.

"இப்பதான் வந்தனன்"

இருவரும் அருகருகாக நடந்தார்கள். நிரஞ்சன் சைக்கிளையுரு ட்டக்கொண்டு வந்தான்.

"இண்டக்கீது க்கலில் என்ன விசேசம்?" நிரஞ்சன் உமாவின் முகத்தைப் பார்த்தபடி கேட்டான்.

"ஒன்றுமில்லை. உங்கட பக்கம்?" உமா திருப்பிக் கேட்டான்.

"ஏதாவது பாடம் பிரிசெய்ண்டாத்தான் விசேசங்கள் நடக்கும். இண்டக்கீது எவ்வா மாற்றர்மாரும் வந்து துவேச்சிடினம்"

உமா சிரிப்பை உற்பத்தி செய்தான்.

நிரஞ்சன் என்ன பக்கி சொன்னும் சிரீகீக வேண்டும் போல் அவனுக்குத் தோன்றியது. திடீரென இந்த நட்பை நீடிக்கையில் பயறும் வந்தது.

இந்த நட்பு நீடிக்குமா?

இந்த நட்பு சாத்தியமா?

இந்த நட்பை வீட்டில் அழுமதிப்பார்களா?

கேள்விகள்தான் கலபமாக உற்பத்தியாகினவே தவிர பதில் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. குழப்பம்தான் எஞ்சியது.

உமா குழம்பிக் கொண்டிருக்க விரும்பவில்லை. அதற்கு கேள்வி களை ஒதுக்கி வைத்தான்.

"நீரும் ரிபுசனாக்கு வந்தால் எவ்வளவு நல்லாயிருக்கும்?" நிரஞ்சன் ஏக்கத்தோடு கேட்டான்.

வசதியில்லை என்று உங்களையச் சொல்ல உமா பிரியப்படவில்லை. அதற்கு "ஏன் ஒருக்கா சந்திச்சா கானுதே?" என்ற சிரித்தபடி கேட்டான்.

"கானுது. உம்ம பாக்காட்டி விசராயிருக்குது"

நிரஞ்சன் சொன்னதைக் கேட்டதும் சந்தோச அலைகள் பல மாக உமாவை மோதினா. கட்டளை பெருமீதமும் இணைந்து கொண்டது.

“என்னில் எவ்வளவு பிரியம் இருக்கு”

அதன் பின் அவர்கள் சம்பந்தா சம்பந்தமில்லாமல் கதைத் தக் கொண்டு நடந்தார்கள்.

பாதையருகேயிருந்த வெளி ஒன்றில் ஸ்ரூப்பு, நான்கு சிறுவர்கள் மாபிள் விளையாடக் கொண்டிருந்தார்கள். உடைக லை முற்றுக்கு தூந்திருந்த சிறுவன் ஒருவன் மரக் குற்றியொன்றில் பார்வையாளுக்க் கூந்தியிருந்தான்.

தேநீர்க் கடையொன்றின் முன் வாழைப் பழத் தோல்கள் அநாதையாகக் கிடந்தன. ஆருகே இருவர் வெற்றிலை, பாக்குப் போட்ட பின் சண்முக்கைப் பக்கத்தில் நின்ற மரத்தில் பிரட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பாதை சந்தியை அண்மிக்கையில் உமாவும், நிரஞ்சனாம் ஓக்கி ரதையாளர்கள். இருவருடைய நெருக்கத்தினாலும் எவ்வெகள் அத்தடன் முடிவுடைகின்றன.

இனியும் அப்படியே தொடர்ந்த போறுவு தெரிந்தவர்களின் கண்களில் அவர்கள் பட்டில்லாம். எனவேதான் இந்த எச்சரிக்கை.

“வேறு என்ன? நா ளோக்கி சந்திப்பம்”

“உம்”

உமா பிரிந்த போக நிரஞ்சன் சைக்கிணுடன் அப்படியே நின்றன. அவனுடைய கண்கள் உமாவின் பின்பக்கத்தைக் குறிப்பெடுத்தக்கொண்டிருந்தன.

“என்ன சரக்குப் போட்டுதே?”

திடீரெனக் கேட்ட குரல் நிரஞ்சனப் : பட்ப்பிணப்பிலிருந்து மீட்டது. பக்கத்தில் டேவிட் நின்றன.

“நீ எங்க இந்தப் பக்கம்?” என்ற நிரஞ்சன் கேட்டான். உமாவுக்கும் அவனுக்கும் ‘நட்டை’ப் பற்றி அவனுடைய நன்பர்களுக்குத் தெரியுமாதலால் நிரஞ்சன் சங்கோசப்படவில்லை.

“பாட்டடிக்கை குடுத்தனன். இண்டைக்கு எடுக்க வேண்டும். என்னைக் கொண்டு போய் ஏறக்கோடுங்பாறில் இறக்கி விடுறியே?” என்ற டேவிட் கேட்டான்.

“ஏறு”

டேவிட் குறக்குக் கம்பியில் உட்கார இருவரும் பயணித்தார்கள்.

"பெட்டை என்னவாம்?" டேவிட் ஒருகாலால் 'பெடல்' போட உதவிக் கொண்டு கேட்டார்.

"எங்களுக்குள்ள கனக்கீல இருக்கும். அதுயெல்லாம் சொல்வே ஆமே?" பெரிய மஜுசத்தனமாக நிரஞ்சன் பதிலளித்தான்.

"அது சரி.பள்ளிக்கூடம் வந்தா ஒழுங்காய் படியுள்கோவன். அதுவிட்டிட்டு... "டேவிட் சொல்விக் கொண்டிருந்ததை இடையில் நிறுத்தி விட, என்ன காரணம் என நிரஞ்சன் கவனித்தான்.

கொஞ்சத் தாரம் தள்ளி பாதையில் பெண்ணாரத்தி நடந்து வந்துகொண்டிருந்தான்.

அடுகாள பெண்.

நிரஞ்சனீஸ் கண்களும் அவள்மேல் பதிய சைக்கிள் பாதையிலிருந்து விலகியது.

8

விளக்கு டெ அ ஜெத்து, ஒவ்வொரு பல்கலைகளாகப் பொருத்தி கடையை மூடுகிறீர்கள். 'பாதுமதி ரெக்ஷ்னரல்' என்ற பெயர்ப் பல்கலைக்கு மட்டும் ஓரண்டு மின்சார விளக்குள் ஒளி வழங்கிக் கொண்டிருந்தன.

வேலையாட்கள் கடமை முடிந்து ஒவ்வொருவராக விடைபெற்றுக்கொண்டு தங்கள் வழிகளில் போன்றார்கள்.

பத்மா பண் நிலையத்தை நோக்கி நடந்தாள். பின்னால் தவ பாலனும், ரசுராமஜும் கடைத்தக் கொண்டு வந்தார்கள்.

சைக்கிள்களும், பாதசாரிகளும் போக்குவரத்தை அடட்சியம் செய்து பாதையைக் கடந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

தேசிய வொத்தரி சுப்பயின் இத்தனையாவது சீட்டிழப்பென அதிலிட்டத்தை விர்த்தக் கொண்டிருந்தவன் இன்னும் அதே பெட்டக்கள் இருந்தான்.

சன்னிடக் கட்டுடன் இருவர் காரசாரமாக விவாதித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். தகாத வார்த்தைகள் தணிக்கை செய்யப்படாமல் தாராள

மாகச் சிந்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன.

பண்ணிலையத்தில் கூட்டம் அதிகமாக இல்லை. நின்றவர்களில் அதிகமானார் வேலை முடிந்த வந்தவர்களே.

ஆட்கள் ஓவ்வாத இடத்தில் பண்வண்டிகள் காத்திருந்தன. பிரயாணிகள் ஏறியிருந்த பல் ஒன்றிலீ சாரதியும், நடக்களரும் கானுமல் போயிருந்தார்கள்.

பத்மா பண்ணிலையத்தின் கம்பிகளுக்கிடையே போய் சாய்ந்த நின்றன. களைப்பு உடம்பல் இருப்பதை முகம் அடையாளப்படுத்தியது.

ரதுராயும், தவபாலஜம் கழதத்தபடியே அவள் பக்கத்தில் வந்து நின்றார்கள்.

மூருமே உரே இடத்தில் வேலை செய்தாலும், மூரும் ஒன்றுகப், பகிரங்கமாகச் சிரித்தக் கழதக்கக் கூடாது. இது சமூகத்தின் கட்டையு. இதை மீறுவர்களுக்கு அபராகமாக பல்வேறு கழதகள் கட்டப்படுவதுடன் வேறு பெயர்களும் உண்டாக்கப்படும்.

ஆன் ஆனாலுதான் கழதக்கலாம்.

பெண் பெண்டாலுதான் கழதக்கலாம்.

மனசில் நிறைய அழுகீகரிந்தாலும் இந்த விதிகளின்படி நடப்ப வர்கள்தான் சமூகத்தில் 'நல்ல பிள்ளைகள்'.

மனதில் எந்தக் களங்கருமில்லாமல் 'பால்' மாறுக் கழதப் பவர்கள், பழுபவர்கள் 'கெட்டுப் போனவர்களே'.

பத்மா இந்த விதிகளை அறவே வெறுத்தாலும் ஆன் நண்பர்கள் அவனுடன் சரளமாகப் பழக கூச்சப்பட்டதால் இந்த விதியத்தில் அவளால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. மனதில் கள்ளிருள்ளவர்களால்தான் சகூலமாகப் பழக முடியாத என்ற அவனுக்குத் தெரியும்.

பத்மாவுக்குத் தண்ணுடன் வேலை செய்பவர்களில் தவபாலனை தான் மிகவும் பிடிக்கும். ஏனெனில் இவ்ளைப் போலவே கலை, இலக்கியங்களில் அவனுக்கும் ஆர்வம் இருந்தது. சமுதாயக் களைகளைப் பிரூங்கும் விருப்பம் இருந்தது.

கடையில் இருக்ககயில் கொஞ்சம் சுதந்திரம் இருப்பதாக நினைத்தால் ஓய்யு கிடைக்ககயில் இருவரும் தாராளமாக உரையாடுவார்கள். அவரீகளுடைய உரையாடல்கள் முழுக்க முழுக்க எழுத்துவகுத்தைப் பற்றியே இருக்கும்.

தான் வாசிக்கவற்றைப் பற்றித் தவபாலன் விமர்சிப்பாள். பத்மா தான் படித்தவற்றை விமர்சிப்பாள். இலக்கியங்கள் எந்தளவிற்கு மக்களுக்குப் பயண்படுகின்றன என்பது பற்றி இருவரும் விவாதிப்பார்கள்.

இவர்கள் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும்போது மற்றவர்கள் இவர்களை இடையூற செய்வதில்லை. ஏனெனில் அதே நேரம் அவர்கள் புதிய உடைகளைப் பற்றியோ, புதிதாக வந்த சினிமாவைப் பற்றியோ தழுமாக ஆராய்ந்து கொண்டிருப்பார்கள்.

தவபாலன் இன்னைத் தாரங்கத்திலும் பத்மாவுக்குப் பிடிக்கும். அவன் அதிகம் விரும்புவது தற்போது பாரதி என்ற பெயரில் பத்திரிகைகளில் எழுதிக் கொண்டிருக்கும் கவிஞரின் கவிதைகளைத்தான். பாரதியின் கவிதைகள் யாவுமே பெண்ணிடமெத்தனத்தைப் பற்றியதும் குறிப்பாக சீதனக்கொருமை பற்றியதுமாகவுமே இருக்கும். ஒர் ஆண் இந்தக் கருத்துக்களை வரவேற்ற ஏற்றுக் கொள்வது பத்மாவுக்குத் திருப்தியாக இருக்கும்.

"அம்மா"

முக்குச்சளி வழிநீళ கொண்டிருக்கும் நிர்வாணக் கடந்ததைய வசதிக் குறைவாகத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு சின்னப் பெண் ஒருத்தி கையை நீட்டியபடி வந்து கொண்டிருக்கிக், எல்லோரும் உலரிறங்கோ பிராக்குப் பார்த்தார்கள்.

தவபாலன் ரகுராமனிடம் ஏதோ சொல்லிட்டு எங்கேயோ போற்று.

"எங்க போனார்?" என்ற பத்மா ரகுராமனைக் கேட்டாள்.

"ஏதோ புத்தகம் வாங்கவாம்"

"என்ன ஒருமாதிரிச் சொல்லுறியன். புத்தகங்கள் என்டால் உங்களுக்குப் பிடிக்காதே?"

"என் பிடிக்காது? பொம்மை, பேசும்படம் எல்லாம் நல்லாய் வாசிப்பன்" ரகுராமன் சொல்லிட்டுச் சிரித்தான். அவனுடைய ரச லைய நினைத்துப் பத்மா சிரித்துக் கொண்டாள்.

இவர்கள் இருவரும் கதைத்துக் கொண்டிருப்பதை பல்ல நிலைத்தின் ரூபங்கள் உள்ள கடையொள்ளில் சிகிரெட் புகைத்துக் கொண்டிருந்த பத்மலிச்சுக்கத்தின் கண்கள் கவனித்துக் கொண்டிருந்தன.

பஸ்ஸிலிந்து இறங்கியதுமே உமாவுக்குக் கடன்ப்பு வந்து விட்டது. ஆயாசம் அவசரமாகத் தோன்றியது.

பழுது பாதை. பழகிப்போன மனிகர்கள். அதே வீரு. வீட்டு அல் அதே பூட்கள். உமா சவித்துக் கொண்டவாறு பாதையைப் பாவித்து கொண்டிருந்தாள்.

சூரியன் வழக்கம் போல் மேற்கே போய் மர்மான் முறையில் ஏதோ செய்துவிட ஒகாயம் முழுவதும் ரத்தம் பரவியது. பறவைகள் பயத்தினால் அவசரப்பட்டு வீரு திரும்பின.

தோட்டங்களில் தம்மைப் பண்ணம் வைத்திருந்தவர்கள் பயிர்களுக்குப் போகும் மோட்டார் நீரில் குளித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். வரப்புகளில் இரண்டொரு காகங்கள் உடம்பை நடைத்துக் கீரித்துக் கொண்டிருந்தன, மாருகள் எந்த ஆக்கறையுமில்லாமல் அதை போட்டுக் கொண்டிருந்தன.

வீட்டில் தெருவார்கள் என்ற பயத்தை மறந்து புதுதி மன்னில் சிறுவர்கள் உற்சாகமாக விளையாட அழுக்காகிங் கொண்டிருந்தார்கள்.

உமா நெஞ்சில் நிறைந்த கனவுகளை ஆராய்ந்து கொண்டிருக்க, கால்கள் பழக்கப்பட்ட பாக்கயில் பத்திரமாக அவனை வீருநோக்கி அழுத்தப் போய்க்கொண்டிருந்தன.

வீட்டில் கதவருகே சோமசுந்தரம் நிற்பது முன்பட வேயைத் திறக்ககயில் அவன் கண்களில் பட்டது. மனதில் ஒரு ஆயாசம் ஏற்பட்டது. 'இனி இவருக்கு விளக்கம் சொல்ல வேணும்'.

உமா தன் கைத் தாண்டுகையில் சோமசுந்தரம் தனது வழக்கமான கேள்வியைக் கேட்டார். "என் மோனை பிந்தினா?"

கேள்வியினாந்த பரிசு ஒருகனம் அவனை நெகிழி வைத்தாலும் வழக்கமான கேள்வியாததால் ஏரிச்சலும் வந்தது. "பண் பிந்திப் போச்சு"

"பொய்" நிறஞ்சன் மனதிலிருந்து சிரித்தான். அவனைக் கலெத்தபடி உமா தனதறைக்குப் போகுள்.

சோமசுந்தரம் இன்னும் அப்படியே நீண்றர். இன்னும் இருவருக்காக அவர் நற்கிழார்.

மையாற்றித் தானில் மை பரவுவத போல இருள் ஆகாயத்தை மூட்க் கொண்டு வந்தது. செரு விளக்குள் இரு னை நம்ப முத்துப் பேசாமலிருந்தன. கைக்களின்காரர்கள் ஒனியைச் சிக்கனப்பருத்தி மணியடித் துக் கொண்டு போனர்கள்.

“சீதாவும், கமலதும் பட வெயைத் தீறப்பதை சோமசுந்தரம் அவதானித்துவிட்டார். முத்தில் தீவர் சந்தோசம் வந்தது.

“அப்பா” ஓடிவந்த இருவரும் சோமசுந்தரத்தைக் கட்டிப் பிடித்தக் கொண்டார்கள். உணர்ச்சியால் நெகழிந்த போனவர் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு “ஓடிப் போய் முகம் கழுவிக் கொண்டு வாருங் கோ”என்று உத்தரவிட்டார். துரவில் கண்டிப்பு கொஞ்சமும் எட்டிப் பார்க்கவல்ல லை.

சீதாவும், கமலதும் உன்னை ஓடினர்கள். கொப்பி, புத்தகங்களை வைத்துவிட்டு கிணற்றிக்குப் போனர்கள். தொட்டிக்குள் நிரம்பியிருந்த நீரை பாவித்தார்கள்.

தொடர்ந்து கதவில் சாய்ந்திருந்தபடி தண்ணீர் ஏற்றி அவர்கள் கும்மாளமடிப்பதை சோமசுந்தரம் ரசித்துக் கொண்டிருந்தார்.

த லையில் வழுக்கை வந்தும் எஞ்சிய மயிர்கள் சாமர்த்திய மாக மறைத்துக் கொண்டிருந்தன. த லையிலும், மீனசயிலும் சில மயிர்கள் மட்டும் வெள்ளி பூசியிருந்தன. தொந்தி இல்லாமல் உடம்பு உறுதியாகவே இருந்தது. வெள்ளை அரைக் கைச்சட்டையும், வெள்ளை வேட்டியும் கட்டியிருந்தார். அததான் அவரின் தேசிய உடை.

“கழுவினது காதுறும். வாங்கோ” என்ற இவர் இங்கிருந்து குரல் கொடுக்க, ஆன் காற்றுடன் போய் சீதாவெய்யும், கமல னையும் பணிக்க அவர்கள் வீட்டுக்குள் வந்தார்கள்.

தம்பியும், தங்கையும் உன்னேவர அக்கா கிணற்றிக்குப்போ னள்.

ஸரத்தைத் தடைத்து, விபுதி பூசிக்கொண்டு கமலதும், சீதாவும் அப்பாவிடம் வந்தார்கள்.

“இண்டைக்கு என்ன படிச்சனியள்? ” பக்கத்தில் வந்த அமர்ந்தவர்களை ஆதரவாக அணைத்தபடி சோமசுந்தரம் கேட்டார்.

அவர்கள் தமது பிற்பகலை அப்பாவுக்கு ஆர்வமாக விபரித்தார்கள்.

உமா செநுப்பிலிருந்த மன்னை உதறவிட்டு சுரம் பதிய உள்ளேவந்தாள்.

"பிள்ளை எவ்வாருக்கும் தேத்தண்ணி போருறியே?"

அப்பாவன் கேள்வி ஏரிச்ச ஹெய்ட்ட உமா மனதிற்குள் சினந்தாள். 'நான் முழுக்க பள்ளிக்கூடத்தில் நின்று காய்ஞ்சு போய் வாறன். வீட்டு இருந்து கொண்டு தேத்தண்ணி போட்டுத் தரட்டாம்'

"த ஹெய்டிக்குதப்பா. இஷ்டைக்கு நீங்கள் வைக்கிறியே? கேள்விக்குப் பதிலாகக் கேள்வியைக் கேட்டுவிட்டு உள்ளே போய்விட்டாள்.

'பாவம் பிள்ளை. விழிய வெள்ளைப் போய் இப்பதானே வீட்டுவாருள். பண் பிரயாணத்திலேய அரைவாசித் தலையிழ வந்திரும்' மக ளைப் பற்றிக் கவ ஹெப்பட்டபாடு சோமசுந்தரம் எழுந்த சுமையலனரக்குப் போர்.

சோமசுந்தரம் முன்ன் தமிழ் வாத்தியார். ம ஜைவி அகால மரணமாகி அவசரமாக அவர்களை விட்டுப் பிரிந்தபேன் அவர் தன்றுடைய வேலைக்கு முழுக்குப் போட்டுவிட்டார். பிள்ளைகளை வளர்க்க வேண்டிய பொறுப்பு அவருடக் கூரண்டறக்க கலந்துவிட்டது.

தாய் கேட்டு ஏற்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம். அதையும் சிறப்பாகச் செய்து கொண்டிருந்தார். பிள்ளைகள் மறைந்தபோன அம்மாவளினர வில் மறந்தவிரும் அளவிற்கு அவர் அவர்களைத் திருப்திப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்.

பொருளாதார நிலமை மோசமாகப் பாதித்துக் கொண்டிருந்தாலும் சோமசுந்தரம் பிள்ளைகளின் அத்தியாவசி யைத் தேவைக்கைத் தன்னுலானவரை நிவர்த்தி செய்து கொண்டு வந்தார். உமாவன் வயது குறிப்பிட்ட வயதிற்குப் பின் அதிகரித்துக் கொண்டு போகும்போதுதான் அவரைக் கவ ஹை மெல்லத் தட்டியது. சேயிப்பு என்பதைப் பற்றி அவர் சிந்திக்க நேரமிருந்ததே தவிரி செயலாக்க வசதியினுக்கவில் ஹை.

வீட்டில் யாருமில்லாமல் தனியே இருக்கையில் என்ன செய்ய வாம் என்ற கையைப் பிழைந்து கொண்டிருப்பார். சில சமயங்களில் கண்ணிர்கட எட்டிப் பாரிக்கும். பணம் தன்னும் பிராணிகருக்கிடையில் ஒரு மனிதன் எங்காவது இருக்க மாட்டான என்ற தன்னைத்தானே குறுதல் படுத்திக் கொள்வார்.

காலமறம், சீதாவும் ஏதோ ஒரு விடையாட்டை ஆரம்பித்துச் சுவாரசியமாக சுருபட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அறைக்குள் போன உமா வெளியில் வரவில் லை. தலை வாரிய படி நிரஞ்சனாடன் மனதால் கடத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

நரை பொங்க ஆற்றிய தேநீர்க் குவளைகளை கமலன், சீதா வக்குப் பக்கத்தில் வைத்துவிட்டு கையில் ஒரு கு என்டுண் உமா ஶிருந்த அறைக்குள் சோமசுந்தரம் பிரவேசித்தார்.

“சுடச்சுடக் கொண்டு வந்திருக்கிறன். அப்பகான் தலையிட போகும்” என்ற பரிஷுடன் சொன்னபடி தவ ளைய அவள் பக்கத்தில்வைத்தார்.

“உதில் வையுங்கோப்பா. நான் குடக்கிறேன்” உமா தொடர் ந்த தலைவாரின்.

கதவு வரை போன சோமசுந்தரம் நன்று திரும்பிப் பார்த்தார். கண்ணுடையப் பார்த்த உமா சிரித்துக் கொண்வது தெரிந்தது. தனக்குள் யோசனைகளைச் சேகரித்தவாறு அறையைவிட்டு வெளியே வந்தார்.

இரவுச் சமையலில் சோமசுந்தரம் ஸருபட்டுக் கொண்டிருந்த பொழுதும் உமாவைப் பற்றிய யோசனைகளே அவரை உபத்திரவும் செய்தன. அநாவசியக் கவலைகள் எல்லாம் வந்தன.

சீதாவும், கமலனும் சாப்பிட்டுவிட்டு சீக்கிரமே தாங்கிப் போன்றார்கள். உமா ஏதோ படத்துக் கொண்டிருந்தாள். சோமசுந்தரம் மூன் விறுந்ததயில் உட்கார்ந்து நிலவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

மேகங்களின் இடையூறுகளைத் தால்டி விரைந்து கொண்டிருந்த சந்திரன் இரவுல் ஒளியைப் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்தது.

இராக்காவ உயிரினங்கள் இடையிடைய சத்கமிட்டு தமத விபி ப்பை அறிவித்துக் கொண்டிருந்தன.

பக்கத்தில் நிறுல் தெரிய உமா புத்தகத்திலிருந்து பார்வையை விஷத்தினுள். சோமசுந்தரம் அவள் பக்கத்தில் ஏந்து தரையில் உட்காந்தார்.

“என்னம்மா பஷ்க்கிறேய்?”

“கதைப் புத்தகம்”

“வீட்டுப் பாடங்கள் ஒன்றும் இல்லையே?”

“எல்லாம் செய்து மூச்சிட்டன்” உமா புத்தகத்தை ஓடுவத்தான். அப்பா ஏதோ கதைக்கப் போகிறார் என்பதை அளால் ஆக்கக் முடிந்தது.

“எனக்கும் வயச் போது. எவ்வளவு நாள்களில் நான் இருப்ப னைன்று எனக்கே தெரியாது. நீதான் முத்த பின் டை. உள்ளேயும் தம்பி, தங்கச்சியையும் பாக்க வேண்டிய பொறுப்பு உன்னட்டதான் இருக்கு. உன்றை பொறுப்பை நீ தெரிவிக் கொள்ள வேணும்” சோமசுந்தரம் சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த நாட்காட்டியைப் பார்க்கப்படி குத்தத்துக் கொண்டிருந்தார்.

உமா அக்கறையில்லாமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அவ்வப்போது அப்பாவால் அவனுக்கு இப்படி பொறுப்பு நினைவுட்டல் நடைபெற வதால் இப்போது கேட்கக்கூடிய அவனுக்கு அப்படிப்பட்டது.

“நானும் எவ்வளவோ முயற்சி செய்யின். ஒரு சதம்க்கட என்னில சேயிக்கேலாம இருக்கு. அதாலதான் நான் கவலைப்பட்டு நீ படி சீக், முடச்ச வேலக்கு போக வேணும். உனக்கொரு கவியானத்தைப் பண்ணிவைக்க வேணும்....”

அப்பா கல்யாணம் என்ற உச்சரித்துறும் உமா ஒரு கணம் மின்சாரத்தைக் கடத்தினான். நிரஞ்சன் நந்தவிட்டான்.

“நாங்கள் கவியானம் செய்ய ஒரு தடையும் வராதே?”

“வரவேணும். அப்பதான் வல்லில் ஒரு இன்றன்டே வரும்”

“உங்களுக்குப் பக்கியா இருக்கு. என்றை பயம் எனக்கல்லோ தெரியும்”

“யாழிநூக்கப் பயமேன்”

“பெரிய முடுக்கன் இவர்” உமாவுக்குச் சிரிப்பு வர தீடுக்கி ட்டு அப்பாகவப் பார்த்தான்.

சோமசுந்தரம் அங்கில் லை.

பத்மா மாவைக் குத்தி, புட்டு என்ற பெயரைக் கொருக்கத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தாள். வேதா குழம்பைக் கரண்டியால் எடுத்த கையில் ஆற்றி, நாக்கால் நக்கி ருசி பார்த்தான். உப்பு பற்றாக்குறை தெரியவே கொட்ச உப்புபூத்துக் கொட்டிக் கலக்கிறான்.

இருச் சமயல் எப்போதும் அவர்கள் இருவரினாகம் கூட்டுத் தயாரிப்பாகத்தான் இருக்கும்.அந்த இணவில் இருவருக்கும் ஒரு ஆங்கம் இருக்கும்.

"இண்டக்கு வேவ செய்யிற இடத்தில் என்ன விசேசம்?" அடுப்பிழிந்து கொஞ்சம் விவகி வேதா விசாரித்தான்.

"என்ன ஒவ்வொரு நாளையையும் போல படக் கதைதான்" பத்மா தேங்காய்ப் புறவுக் கலந்தான்.

"ரவுஞாக்குள்ள விசேசம் ஒன்றுமில் லையே?"

"எல்லாம் வழுமைதான்" நீத்தப் பெட்டி நிரப்பப்பட்டது.

பத்மனிஷ்கத்தைப் பற்றிக் கேட்க நினைத்து பின் தனது நினைப்பை வேதா மாற்றிக் கொண்டான்.

புடு அடுப்பில் ஏற்றப்பட்டது.அது தயாராகி வருக் கிரைதாயும், மகஞும் கதைத்தக் கொண்டிருந்தார்கள்.சமையல் முந்தகம் ஒரு வருக்கொருவர் பரிமாறியபடி ஒன்றுக்கு சாப்பிட்டார்கள்.சாப்பிட்டு முந்தகம் முன் கூட்டத்திற்கு வந்து அமர்ந்தார்கள்.

வேதா சட்டுடையான்றுக்குத் தெறி தக்க ஆரம்பித்தான். பத்மா ஒரு தாளில் என்னவோ எழுதிக் கொண்டிருந்தான்.

"இந்தக் கிழமை துரையண் ணைய வரச் சொல்லவாடிமன்று நினைக்கிறன்" வேதா சொல்லிட்டு மகனைப் பார்த்தான்.பத்மா தொடர்ந்து கவனமாக எழுதிக் கொண்டிருந்தான்.

"நடக்க வேண்டிய காரியங்கள் அந்தந்தக் காாத்தில் நடக்க வேணும்.அப்பதான் எல்லாருக்கும் சந்தோசமாயிருக்கும்"

"அம்மா, தயவு செய்து உந்தக் கவியானக் கதையை மட்டும் கதையாதேங்கோ. எனக்கு ஆரையாவது கவியானம் கட்ட வேண்டுமென்று விருப்பமிழுந்தால் நானே உங்களிட சொல்லவன் என்று எத்தினை தரம் சொல்லிப் போட்டன்.இப்ப என்னக் கதைச்சுல் படுத்தாதேங்கோ" நீதானமாகச் சொல்லிட்டு பத்மா மறுபடி எழுதத் தொடங்கினான்.

வேதா பூரிப்புடன் மகனைப் பார்த்தான்.மகளின் ஓந்தவளி ப்படையான குணம்தான் வேதாவுக்கு மிகவும் பிடித்தச் சூனைம் மகஞ்சு வயது கூட்க்கொண்டு போகிறதே என்ற கவலையும் உருவானது.தனக்கும் ஏதாவது நடந்து விட்டால் இந்தப் பெண் யாராமில்லாமல் தனித்து விருவானே என்ற பயம் அவளே வதைத்து.

தனியாக ஒரு பெண்டுல் இந் நாளில் வாழ முடியாதா?

என் முடியாது?

வேதா தன் னையே உதாரணமாக்கிப் பார்த்தான். என்குல் முந்தபோது என்றுடைய மகளால் முடியாதா? நிச்சயம் முடியும்.

துணைய நம்பி யாரும் பிறப்பதில் லை. துணைய நம்பி யாரும் வாழ்வதில் லை. வாழ்க்கை என்பது தனி ஒருவரறப் பொறுத்தது. அவரின் விருப்பத்தைப் பொறுத்த ஆமக்கப்பறநிறது.

தனியாகத்தான் எல்லோரும் பிறக்கிறார்கள். தனியாகத்தான் எல்லோரும் இறக்கிறார்கள். இடையில் மட்டும் ஏன் து னை வென்றும்?

வேதா தழுமாகச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான். அவளால் நன்றாகச் சிந்திக்க முடியும். அப்படி யின்லையென்று இன்று இந்த நிலையில் அவளால் இருந்திருக்க முடியாது.

பழடிய காலங்கள் மெல்ல அவனை நெருங்கின. அவுகள் மற ந்தபோக முடியாதபடி அடிக்கடி அவனுடன் தொடர்பு கொள்ளும்.

இளமை நேரம்.

வேதா பாடசாலை முந்து, கோடிக்குடும் அரட்டையடித்துக் கொண்டு, வீரு வர அவர்களைப் பிரிந்து, உள்ளே வந்தபோது அவனுக்காக ஒரு புதுமை காத்திருந்தது.

அதையில் முகம் கழுவி உருப்பு மாத்து. ஆக்கன் வரப்போகி னம் என்ற அப்பா என்றுமில்லாதவாறு அவசரமாக இருந்தார்.

ஆர் ஏருகினம் வேதா அம்மாவைக் கேட்டாள்.

மாப்பின் னை வீட்டுக்காறர்

பதிலைக் கேட்டு வேதா சிலிர்த்துப் போய் நன்றான். யாரும் அவனை ஒன்றும் கேட்கவில்லை. அந்த விசயத்தைப் பற்றி அவனுடன் கதைக்கவுமில்லை.

அவனைப் பொருட்பூத்தாமலே பெண் பார்க்கப்பட்டது. பேச்சுக்கால்கள் நடந்தன. நான் குறிக்கப்பட்டது. ஆழடப்பிதழ்கள் தயாரிக்கப்பட்டு விண்ணயாகிக்கப்பட்டன. வீட்டுக்கு வெள்ளையடிக்கப்பட்டன. எனதுபெரவாக்கப்பட்டது. குறியால்கள் புதிசாக மூடைத்தன. இரவல் தளபாடங்கள், பாத்திரக்கள் வீட்டை நிறைத்தன. எந் நேரமும் ஆட்கள் ஆர்ப்பாட்டமாக இருந்தார்கள்.

ஆனால் ஒருவர் கட அவளிடம் எந்த அபிப்பிராயமும் கேட்கவில்லை.

பெரியோர்கள் நிச்சயித்த சபமுகர்த்தத்தில், முகத்தல் மறைப்புப் போட்டுக் கொண்டு வேதா தனை குனிந்தினுக்க, மாப்பிள் என அவனுடைய கருத்தில் தாவியைச் சுற்றி, பின்னால் நின்றவர்கள் கரையைப் பூஷிவளையமாக்க வேதாவுக்குத் திருமனம் நடந்த விட்டது.

பின்னர் . . . . ?

வேண்டாம். அந்த நிலைகள் இப்போது வேண்டாம். தற்போதைய என் முச்சு மகள். ஜல ளைப் பற்றி மட்டும்தான் நான் சிந்திக்க வேண்டும். அவனைவிட வேறொதையும் சிந்திக்கக் கூடாது.

வேதா மகளைப் பார்த்தாள். கடதாசியும், பேனவும் கீழே விழுந்திருக்க பத்மா சகமாகத் தாங்கீக் கொண்டிருந்தாள்.

11

மாமரங்களுக்குக் கீழ் கதிரைகளைப் போட்டு கனகசுந்தரமும், வெள்தியநாதரும் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

கீழே சும் புலி பரவியிருந்தது. மரக் கொப்புகளினாடாக வெயில் அவர்களைத் தேடியது.

மனியத்தாற்றை நிலமுமையைப் பாத்தியனே? - என்ற வெள்தியநாதன் அன்றை அரட்டையை ஆரம்பித்தார்.

“ஓ மோம். எவ்வாம் சலுதிக் காசு செய்யி வேவதான்? கனகசுந்தரம் பேச்சு சுதந்திரத்தை ஆலுபவித்துக் கொண்டிருந்தார்.

“உந்த ஏஜன்சீமாரை உதச்சாத்தான் சமம் திருந்தம். புதுக்கீரு கட மாத்தேவாம பிஞ்ச வேலியோட இருந்தவர் இப்ப மதில் கட்டிப் போட்டுக் கெப்பராய் திரியிருார்.” வெள்தியநாதனிடமிருந்து புகைச்சல் களைம்பியது.

பனம் பனக்கடன்தான் சேர வேண்டும். பனக்காரன் எப்போகுமே பனக்காரனுக்க இருக்க வேண்டும். எனது ஏழையாகவே இருக்க வேண்டும். இந்த விதிமுறைகள் எப்போதும் மாறுமலிக்கீக் வேண்டும் என்ற விரும்

பும் பணக்கார வர்க்கத்தின் ஒரு அங்கத்தவர்களான் வைத்திய நாதன். பார் த்தசாரதி, கல்கி போன்றவர்களைச் சுதாக்களைப் படித்துவிட்டு ஜெய்தார் காலத்தின் தான் இல்லாமல் போய் விட்டேனே என்று அஷ்கார் வருத்தப் பட்டுக் கொள்ளார்.

வைத்தியநாதனுக்கு சொந்த வீரு, வளவுகள் இருந்தன. வீட்டு விருக்கும் பெங்களின் உடம்புகளில் ஆபரணங்கள் காய்த்திருந்தன. ஏதோ ஒரு “பிசினம்” செய்கிறார். கறப்பாகவும், வெள்ளையாகவும் பணம் போதுமான எவு நிரம்பியிருக்கிறது. ஒரே மகள். தார இடத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

கணக்கந்தரம் மத்தியதரக் குரும்பத்தில் குட்டப்பட்டு உயர்த்தவர். சுழற்சி முறை சீதன ஒழுங்குகளால் வாங்கிக் கொடுத்த இந்தவீட்டு டல் ‘சீறு’ புகுந்தவர். வைத்தியநாதன் தனது பணக்காரத் தீமினரக் காட்டும் போதெல்லாம் கணக்கந்தரத்துக்குப் பற்றியிருப்பும். ஆலும் தன் மானம், ரோசம் என்பவற்றை அவர் வெனு காலத்துக்கு மூன்பே தொலைத்திருந்தமையால் பேசாமல் எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பார்.

*அற்புதுக்குப் பவிசு வந்து அத்த ராத்திரியில் குடை பிழிச்சுக் கொண்டு போனாம். அது மாதிரித்தான் மனியக்காற்று கதையும். பெய்யன் சலுதிக்குப் போய் உழறுக்க அனுப்பின் தான் ஆரைப்படதை மறக்கிறதே? * வைத்தியநாதன் தொடர்ந்து புகைந்தார்.

“ஆதெண்டா மெய்தான்.” என்று சொல்லிவிட்டு தற்சிசயலாக தன்ஜூடைய குரவில் நக்கல் தெரிந்து விருமோ என்ற கணக்கந்தரம் பயந்து போகிற்.

“ஆதெல்லாம் உங்களுக்குத்தான் விளங்கும். ஆறு தானே நான் உங்களோட வந்து கதைக்கிறேன். அது ஓர்ச்சனம் என்ன கதைக்கிறது தெரியுமே? நான் என்றை மக்குக்கு உங்கட பெடிய னை வளைக்கத்தான் இங்க அஷ்கார் வாறனும். எல்லாம் ஏரிச்சல், பொருமை.” வைத்தியநாதன் சொல்லும்போது கோபத்தில் மெல்லச் சிவந்தார்.

கணக்கந்தரம் எதுவும் கதைக்கவில் லை. ஆருக்குள் இப்படி ஒரு கதை அஷ்பருவதாக அவர் இதுவரை கேள்விப்படவில் லை. வைத்தியநாதனின் மகள் ‘விசயத்தை’ப் பற்றியும் கொஞ்சம் அவருக்குத் தெரியும்.

“இல் லை ஒரு கதைக்குச் சொல்லுறன். ஆப்பிடி நான் சம்பந்தம் பேசுவிடும் உவவுக்கு என்ன?” என்று வைத்தியநாதன் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் போது பட லையத் திறந்துகொண்டு அன்னபூரணம் வந்தாள்.

வைத்தியநாத மேக் கண்டும்தான் தாமதம் அவன் வாயென் வாம் பல்லாகிட்டது.

"எப்ப வந்தனியள்? தன்னி குடிச்சியளே?"

கனகசுந்தரத்துக்குப் பூரணத்தின் விசாரிப்புகள் எழிச்சலே யுடன் இப்படி ஒருநாளாவது அவர் விசாரிக்கப்பட்டிருப்பாரா?

"இப்பதான் வந்தலை. ரண்டு பேரும் கதிரையைக் கொண்டு வந்த இங்க போட்டிட்டு இருக்கிறோம். சரியான வெக்கை"

"அக்கா, மகள் எல்லாரும் சுகமே?"

"ஓ. ஆனங்கீகன். நல்லாயிருக்கிறோம்"

வைத்தியநாதனின் வீரு அந்த குரிவிந்து ஒதுங்கியிருந்தது போவே வீட்டிலிருந்தவர்களும் குரிவிந்து ஒதுங்கியிருந்தார்கள். வைத்தியநாதன் மட்டும்தான் அஷ்க்கடி வெளியே வருவார். மனைவியையும், மகளையும் அநேகமாக கார்த்தான் சுமக்கும். சூர்க்காரர்களும் அந்த வீட்டுக்குப்போவதற்கு லை.

"உவரோட குதையும்கோ. நான் தன்னி போட்டுக்கொண்டு வாறன்" ஆன்பூரணம் அவசரமாக வீட்டுக்கு ஓடினான்.

காச மனிதரை எப்படியெல்லாம் கூட்டுவிக்கிறது என்றெண்ணீச் கனகசுந்தரம் வியப்படுத்தார்.

சூர் விவகாரங்களை அவசி ஆராய்ந்தபின் வைத்தியநர்தன் உள்ளிவகாரத்துக்குள் வந்தார்.

"படிப்பு யான்ச உடன் பெஷயனை என்ன செய்யிறதா உக் தேசித்திருக்கிறியள்?"

"அவன்ரை படிப்பைப் பாத்துக்தான் யாவு செய்ய வேணும் யுனிவேசின்றிக்குப் போகச் சான்ற் கிடைச்சாப். போகலாந்தானே?"

"யுனிவேசின்றியத் தூக்கிக் குப்பையை போடுகோ. படிச் சுப்போட்டு என்ன கிழிக்கப் போகினம்? உத்தையாகந்தான் புருச வட்ச மூம். என்னைப் பாருங்கோவன். தடக்குப்பட்டு, தடக்குப்பட்டு எட்டாம் வகுப்பு மட்டும்தானே படிச்சன். இப்ப நல்லாயின் லையே?" வைத்தியநாதன் ஊர்ச்சியாகக் கேட்டார்.

'ஆனைப் பாக்கவே பள்ளிக்கடம் போகாத ஆளைக்கு நல்லாலே தெரியுது' என கனகசுந்தரம் மனதிற்குள் சொல்லிக்கொள்டார்.

அன்னபூரணம் ஆவி பறக்க இரண்டு கோப்பைகளைத் தட்டில் ஏந்தீக்கொண்டு வந்தான். விருந்தனர்கள் வந்திருக்கும்போது கனகசுந்தரத் தக்கு இம்மாதிரி அதில்க்டம் அடிப்பதன்று.

"தழயங்கோ. எனக்கு உள்ளுக்க கொட்ச அவைல் இருக்கு" என்று அன்னபூரணம் பரிமாறிவிட்டுப் போகத் திரும்பியபோது வைத்தியநான் மறபட ஆரம்பித்தார்.

"இங்கட செபாய்க்கர படிப்பு மூல்சு உடன் எனக்குச் சொல்லுங்கோ. என்கர கடையிலே நான் வேல போட்டுக் கூடுக்கிறன்"

காலதி வைத்த அன்னபூரணம் அப்படியே நின்றான். தன் காதுகளில் ஏதாவது பழுதிருக்குமோ என்ற அவருக்குச் சந்தேகமாக இருந்தது. வைத்தியநாதனின் வார்த்தைகளை அத்திவாரமாக வைத்து ஒரு கனவுகை மே அவன் முன் உருவாகியது.

அப்போது நிருஞ்சன் சைக்கிளை இருட்டுக் கொண்டு வந்தான். கதிரையில் உட்கார்ந்திருந்தவாரே அவனைப் பார்த்த வைத்தியநான் தீர்ப்பிப்பட்டுக் கொண்டார்.

12

"ஈந்த பிறவுண் கவரை எருக்கூரீங்களா?"

மேலேயிருந்த மணிரீசு சுருளை எருத்து முன்னும் பரப்பினான் பத்மா.

அவருக்கு முன்பாக நன்ற இருவர் தனிய உரசிப் பார்த்தத் தமக்குள் அளவளாவிக் கொண்டார்கள். பத்மா அவர்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"ஈந்த லேற் புஜைவ ஒருக்கா எருக்கீழிங்களா?"

பத்மா மறபட மேலே எட்டு சுந்தை எருத்துப் பரப்பினான். மறபடியும் அந்த இருவரும் அளவளாவினார்கள்.

இதோடு பத்மா ஆறு சூள்களை எருத்து முன்றும் விரித்திருந்தாள். எவ்வாம் தாறுமானுகக் கலெந்திருந்தன.

அவனுக்கு முன்றும் நின்ற இருவரும் நீண்ட நேரம் பரிசீலித்த பன் "மற்றக் கடையளையும் பாத்திட்டு வாழம்" என்ற நமுவிருக்கன்.

பத்மாவுக்கு ஏரிச்சல் வந்தது.படபடவன எவ்வாச் சூர்க்க ளையும் மறபடி சுற்றி, ஒழுங்காக்கிப் படுத்தி இடத்தில் ஆருக்கின்ன். மனிக்க டைப் பார்த்தபோதுகான் அவனுக்குப் பசுத்தது.

இப்போத சாப்பாட்டு நேரம்.பத்மா சாப்பிருவகர்காக அறைக்குப் போக, சாப்பிட்டு முத்த மாலா அவனுடைய இடத்தில் வந்த நன்றான்.

சாப்பாட்டு ஆறையில் சாப்பிட்டுக் கொண்டாந்த தவபாலன் பத்மாவைக் கண்டதும் மறைத்துக் கொண்டு சாப்பி ஆரம்பித்தான். அவன் தனது வீட்டுக் குடுக்கத்தைச் சிரமப்பட்டு மறைப்பதைப் பார்த்து பத்மா தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டான்.

"இன்டைக்கு நல்லா க ளைக்கப் போளியன் போல" தவபாலன் சாப்பிட்டுக் கொண்டே விசாரித்தான்.

"இன்டைக்கு மட்டும் என் புதசா க ளைக்கிறது. எப்பவுமிழியிருப்பத்தான். சனாய்கள் வாறுதும், எவ்வாத்தையும் தலைசீழுமிழிப் புரட்டுப்போட்டுப் போறுதும். நான் நினைக்கிறேன் நேரம் காக்க ஸூரக்கிறுவதான் இப்பிழ கடைக்கு வந்த தங்கட நேரத்தைப் போக்கினம்"

தவபாலன் சிரித்துக் கொண்டான். இருவரும் தொடர்ந்து சாப்பிட்டார்கள். "நாயிற்றுக் கிழமை வீரகேசரி பாத்தனியனே?" என்ற தவபாலன் கேட்டான்.

"இல் லை. என்ன விடேசம்?"

"பாரதியின்றை கவிதை வந்திருக்கு"

"ஒடி விளையாடு பாப்பாவோ?" என்ற பத்மா கேட்டுவிடுச் சிரித்தான்.

"உங்குக்குப் பசுத்தான். நான் இப்ப புதுக் கவிதை எழுது பாரதியைச் சொல்லுவேன்"

"நான் பாக்கேவே. என்ன எழுதியிருக்கிறீர்?"

"பெண்களே திரும்பும் வேண்டாம்"

"எவ்வாத்தையும் எழுதி முடிக்க இப்ப புதசா கண்டு பிடிக்கி வருமா?"

* அப்படிச் சொல்லாதீங்கோ. அந்தக் கவிதையில் சொல்லியிருக்கிற அவ்வளவும் எடார்த்தம். திருமணமே வியாபாரச் சந்தையாகியிருக்கிறதையில் பெற்கன் தாங்களாகவே வலிந்து போய் தங்களுக்கு விலை குறிக்க வேண்டுமா என்ற ஒரு வசனம் வருகிறது. ஆருமையான வசனம்* தவபாவன் சாப்பாட்டை நிறுத்தவிட்டுத் தன்னை மறந்த பாராட்டினான்.

அவன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே பத்மா சந்தோசி த்தக் கொண்டிருந்தான். அவனும் அந்தக் கவிதையைப் படித்திருந்தான். பணத்துக்காக அலையும் ஜங்க லோச் சாடி எழுதப்பட்ட அந்தக் கவிதையை ஒரு ஆணை ஏற்றுக்கொண்டு பாராட்டியல் அவனுக்குத் திருப்தியாயிரந்தது. தவபாவன் அவனுடைய மதிப்பில் கொஞ்சமாக உயர்ந்தான்.

* ஆரும் பாட்டெழுப் போடலாம். பாட்டால் சமுகத்தைக் தீர்க்கலாமே?* பத்மா அவனை ஆராய்வதற்காகக் கேட்டான்.

* என்ன உப்பிடிக் கேட்டுப் போட்டியன். கவிதைகள் தேசத்தில் மண்ணிக் குட்கும் வியாதிகுக்கு மருந்தச் சீட்டே தவிர மருந்தல் வேலையும் வெறரமுத்து ஒரு புத்தகத்தில் எழுதியிருக்கிறார். மருந்தச் சீட்டுக் களைத்தின்மூல கொண்டிருந்தால் வியாதி மாறுது. மருந்து வாங்க ஆக்கள் மறுக்கினம் எண்டுதுக்காக மருந்தச் சீட்டெழுதாம் இருக்கிறதும் நியாயமில் லை*

பத்மா உண்மையிலேயே வியந்து போடுள். அவன் எவ்வளவு புத்தகங்களைப் படித்திருக்கினான் என்ற ஆச்சரியப்பட்டான். அவனுடைய குடும்பத்தின் எண்மை நிலையைப் பற்றி அவன் கேள்விப்பட்டிருக்கிறான். இந்த நிலையில் அவனுல் எப்படி எல்லாப் புத்தகங்களையும் வாங்கிப் பிருக்க ஆக்கிரா என்ற தன்னுடைய ஆச்சரியத்தை அவனிடம் கேட்டான்.

* இருக்கவே இருக்கு லைப்ரரி. அன்னீக் கொண்டு போவின்டால் வீட்டில் அதை மூக்கப் போட்டுக்கொள்ள மற்ற வேல. புத்தகங்களெண்டா எனக்கு உயிர்*

* உப்பிடி ஆர்வமா உந்தப் புத்தகங்களை படிக்கிற நீங்கள் பள்ளிக்கூடத்தில் கலனமாய் படிச்சிருந்தா இப்ப நல்ல நிலையில் இருந்திருக்கலாமே?* என்ற கேட்டபின் தான் அதிகமாகக் கேட்டுவிட்டோமோ? என்று பத்மா நினைத்தார்.

அவன் கேட்ட கேள்விக்குத் தவபாவன் உடனே பதில் சொல்லவில்லை. ஏமனானமாகக் கோப்பையை வழித்துச் சாப்பிட்டான். கோப்பையைக் கறுவ எழும்புதுக்கியில் "எனக்கு அட்வான்ஸ் வெவல்ல வன் ஏ தீர்பீ" என்ற சொல்லிவிட்டுப் போகுன்.

பத்மா எவ்வளவு நேரமும் தனக்கு முன்னும் இருந்தவன் கரும்

பத்தின் கூட்டு நிலமையால் பழப்பைத் தொடர முடியாத திறமையான மாவைக் கண்ட தெரிந்த ஆச்சரியப்பட்டுப் போன்.

பத்மா அவனுடைய நிலமையையும், தன்னுடைய நிலமையையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தாள். அநேகமாக சமஞன நிலையே காணப்பட்டது.

பத்மா விஞ்ஞானப் பிரிவில் உயர்தரம்வரை பஷ்டத்திருந்தாள். தவபால ணைப் போல அவன் சீத்தியடையாவிட்டாலும் நல்ல பெறுபேறுகள் பெற்றிருந்தாள். பழப்பைத் தொடர வேங்கும் என்பதான் அம்மாவினுடைய ஆகசயாகவும் இருந்தது.

இந்த வயதல்தான் பத்மா தங்களுடைய குழம்பக்கதையைப் பூரணமாகத் தெரிந்த கொண்டாள். ஆகறிலிருந்து ஆருவகத்தைப் பஷ்பதி வ்தான் அவனுடைய முழுக் கவனமும் தீரும்பியது. தீவரமறைவிரிருக்கும் சமூதாயத்தின் சயநுபங்களை அவன் பழப்பஷ்யாகப் புரிந்த கொண்டாள்.

பஷ்டத்தவர்கள் எவருமே தங்கள் திறமைகளை தங்கள் சமூக த்தைக்குப் பயன்படுத்தாமல் வெற்றிடங்களை வெற்றிடங்களாகவே பேணிப் பாதுகாத்து வந்ததை அறியும் போது தான் “எட்டுச் சூரைக்காய்” அவருக்குக் கசக்க ஆரம்பித்தது. அப்போதே அவன் தனக்கென்று வழியாக் கை நிர்மாணித்துக் கொண்டாள்.

எத்தனையோ நாட்களாக வாதாடிய பின்பே வேதா மக ஸன் முடிவை ஏற்றுக் கொண்டாள். தனது மகன் எப்பஷ்யாவது தன்னுடைய சொந்தக் காலிலேயே நற்க வேண்கும் என்ற தன் விருப்பத்திற்கேற்ப அவனுடைய முடிவு அமைந்திருந்ததால் வேதாவும் சம்மதிந்தாள். ஆகவும் அது மனதில் சீரிய வருத்தம் இருக்கக்கூடான் சொல்லது.

“முதலாளி இப்ப வந்தால் சமைக்கிறியனோ எண்ணுதான்கே ப்பார்” என்ற தவபாலனின் குரலினில் பத்மா தனது சிந்தனைகளைக் கலைத்துக் கொண்டாள். கை காய்ந்து போய்விட்டது.

அவசரமாக எழுந்து எவ்வாவற்றையும் கழுவிக் கொண்டு மறபதி தனது இடத்துக்கு வந்து ஜெ லையில் இணைந்த கொண்டாள். கண்கள் அவவப்போது தவபால ணைப் பார்த்துக் கொண்டாள். திடீரென அவன் மேல் தனக்கேள் இந்த ஆர்வம் எனப் பத்மாவுக்குப் புரியவில் லை.

13

"டார்வின், டார்வின் ஐ லவ் யூ" என்று தமிழ்ப் பாட்டு மறை தச வைக்கப்பட்டிருந்த பெட்டிகளுக்குள்ளால் வெளிப்பட்டஞ்சுக் கொண்டிருந்தது. பரவியிருந்த மங்கிய வெளிச்சம் ஒரு ரம்மியமான சூழ லை உண்டாக்கியது.

அந்த இடத்தில் புழுக்கமில்லாவிட்டாலும் உமா வியர்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அந்த இடத்தைக்கு அவள் புதிய அவனுக்கும் அது புதிய அதுபவம் அவனுடைய வியர்வைச் சுரப்பிகளைத் தூண்டிக் கொண்டிருந்தது.

"என்ன பேசாமலிருக்கிறீர்?" நிரஞ்சன் சரளமான காளில் கேட்டான். இந்த மாதிரியான அதுபவங்கள் அவனுக்குப் புதிதின் லையாகதால் சாதாரணமாக இருந்தாள்.

"பயமாயிருக்கு" உமா சீக்கிருத்தாள்.

"உங்கட அப்பர் இங்க வரமாட்டார்" நிரஞ்சன் சொல்லின் டிருச் சிரித்தான். சிரிப்பில் கோபம் கொண்ச சதவீதம் கணந்திருந்தது.

உமா ஒன்றும் சொல்லாமல் பக்கத்திலிருந்த கண்ணுடையப் பார்த்தாள். அதிலே பல நிரஞ்சன்களும், உமாக்கனும் தெரிந்தார்கள். நிரஞ்சன்கள் உமாக்களைப் பார்த்துக் கண்ணுட்தார்கள். உமா தலையைத்திருப்பிக் கொண்டாள்.

மற்படியும் பார்வையை சுற்றிவர ஓட்டித் தெரிந்தவர்கள் யாராவது தட்டுப்படுகிறார்களா என்ற தேடினான். மங்கிய வெளிச்சத்திலே அர இருப்பவர்களின் மூகம் தெரியவில்லை. இதனால் உமாவுக்குக் கொஞ்சம் ஆதலாக இருந்தது.

'ஷ்ரெப் கட்டங்' வெட்டி, மாட்பு வைத்து இங்கிரி பண்பை ட்ட உருப்பு போட்டிருந்த இளைன் ஒருவன் இரண்டு ஜங்கிரீம்களையும் தட்டொன்றில் கார வகைகளையும் கொண்டு வந்து அவர்கள் பக்கத்தில் வைத்தவிட்டு போகும்போது தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டு போனான்.

"உம் சாப்பிடும். வெக்கப்படாதையும்" நிரஞ்சன் சொல்லிக் கொண்டு ஒரு ஜங்கிரீகை ருசிக்கத் தொடங்கின்.

உமா மெல்ல மற்றையதை தன் பக்கம் நகர்த்தி சின்னச்சின் ஓவின்வைகளாகக் கிளரி வாய்க்குள் போட்டுக் கொண்டாள். அவனுக்கு ருசிக்கவில்லை.

ஏதோ ஒரு தியேட்டரில் படம் ழந்த வந்த ஒரு கும்பல் அந்தக் 'கிரீம் கவுசு'க்குள் புகுந்தது. உமா சட்டெனச் சாப்பிருவதை நாட்டிலிட்டு, தலை குணிந்து ஓரக் கண்ணல் உள்ளே வருபவர்களைப் பார்த்தாள். தெரிந்தவர்கள் அகப்படவில் லை.

"என்ன நீர் சின்னப் பிள்ளை மாதிரிப் பயந்த கொஞ்சருக்கி ரீர்? * நிரங்கன் அவனைக் கோடித்துக் கொண்டான்.

"ஆரேன் கண்டா வீட்டு சொல்லிப் போடுவின்ம்" உமா மெதவாகச் சொன்னான்.

"உப்பிடிப் பயந்த சாகிறவீர் வல் பண்ண வெளிக்கிட்டிருக்கக் கூடாது" நிரங்கன் ஏரிச்சுடன் சொல்லிவிட்டு ஜக்கிரீமை தொடர்ந்தருசித்தான்.

உண்மையாகவே அவன் தன்னைக் கோடித்துக் கொண்டு விட்டானே என்று உமா பயந்த போன்று. தலையை உயர்த்தி அவனைப் பார்த்தான். அவன் மௌனமாகச் சாப்பிட்டுக் கொஞ்சருந்தான்.

உமாவுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. தான் இங்கி ருந்தது பற்றி வீட்டில் கெரிய வந்தால் என்ன நடக்கும் என்பதை இவர் என புரிந்து கொள்ளவில்லை என்று கவலைப்பட்டார். தலைவரைத் தாண்ண பயப்படி வேண்டும் எனத் தன்னையே கேட்டிருக் கொண்டான். இங்கே வந்ததைப் பற்றி தற்சேலா ஆராவது அப்பாவுக்குச் சொன்னால் என்ன நடக்கும்?

"உன்னை வளத்தைப் படிப்பிச்சுதைக்கு நீ காட்டும் நன்றியே இது? உன்றை தங்கச்சி, தம்பினைப் பாக்க வேண்டின பொறுப்பு உனக்குத் தாண்ணாலும் எத்தினை ஆயிரம் தரம் சொல்லியிருப்பது. உனக்குப் பொறுப்பி ருந்தா இப்பிடி நடந்திருப்பியே? எங்குகுக்கு நஞ்சு வேண்டித் தந்திட்டு நீ பிறகு ஆரோடுதெண்டாலும் உலாத்து" சோமசுந்தரம் கத்தினர்.

"இப்பு ஏன் கத்துரியன்? நான் என்ன தாவி கட்டிப்போட்டே வந்து நிக்கிறேன். மண்ணக்குப் படிச்சுவரோடு சிறேநகிழமாய் பழகுமதை பிழியே? நான் ஒண்ணும் பொறுப்பை மறக்கேவு. முதல்ல உங்களுக்கு மகளில் நம்பிக்கை வேண்டும்" உமா நிதானமாகச் சொன்னதும் சோமசுந்தரம் வாய்டைத்துப் போற்றி.

இந்தக் கற்பனை உரையாடவில்லை உமாவுக்குத் தெரியும் வந்துள்ளிட்டது. நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து இல்கிரீமை முழுமையாக குசிக்கத்தொடங்கினான். இப்போது இனித்தது.

"என்ன பேசாமலிருக்கிறியள்? இப்பவே இப்படிக் கோபம் வருகுதெண்டா கவியானக்கூக்குப் பிறகு எப்படிக் கோபப்படுவியள்?" உமா குழந்தைத்தனமாகக் கேட்க நிரஞ்சனீன் கருமை விவகீயது.

"என்ன இருந்தாப்போல காடோதயம் வந்து உசாராயிருக்கிறீர்?" நிரஞ்சன் ஆச்சரியமாகக் கேட்டான்.

"யாழிருக்கப் பயமேன் என்று ஒரு அசரீரி கேட்டுத்"

இருவகும் மனம் விட்டு மெல்லமாகச் சிரித்தக் கொண்டார்கள். ஜெக்கிரீம் கோப்பைகளிலிருந்து இருவரின் குடல்களுக்கும் இடம் மாறியதும் "இனி என்ன வேறும்?" என்று நிரஞ்சன் கேட்டான்.

"வீட்ட போக வேணும்" என்று உமா சிரித்தாள்.

நிரஞ்சன் காசை எண்ணி ஒரு ரூபாயை மேலதிகமாக எடுத்து தட்டில் வைத்த பின் இருவகும் வெளியே வந்தார்கள்.

இவர்கள் வெளியே வரும்போது சிகிரட்ட வாங்க உள்ளே வந்த கணேசன் அவர்களைப் பார்த்தவிட்டு "போறது சோமற்ற மகளே" என்று தனக்குள்ளேயே கேட்டுக் கொண்டான்.

கிறீம் கவுணின் குளிர்மையிலிருந்து வெளியே வந்த இருவரையும் வெயில் தாக்கியது. கண்கள் குசின். நடைபாதை இல்லாததால் கடைகளின் கிரமாக நடந்தார்கள்.

உமா அஷ்கடி கைக் கடிகாரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டாள். நேரம் போகப் போக அவனுடைய தெரியம் கரைந்து கொண்டிருந்தது.

எந்தவிதமான அடையாளங்களோ, சமிக்ஞை விளக்குகளோ இல்லாத பாதைகளை தங்களுக்குள் உள்ள புறிந்துணர்வால் எல்லோரும் ஒரே நேரத்தில் பாவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பாதையில் பொருட்கைளாப் பரப்பி உருவாக்கப்பட்டிருந்த திடீர்க் கடைகளை வாக்களங்கள் மயிரிழையில் உரசீக் கொண்டு போய்ன. கையின் பட்டமொன்றைப் பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டிருந்த ஒருவர் ஏமா விகான் யாராவது அகப்பட மாட்டார்களா என்று காத்துக் கொண்டிருந்தார்.

"இதான் வாரும்" நிரஞ்சன் பாதை காட்டின.

"பஸ் நூராண்ட் அங்க எல்லோ இருக்கு. உதால ஏன் போவான்?" என்று தெரியாமல் கேட்டாள் உமா.

"உப்பிடியே இண்டக்கு ஒரு படம் பாப்போம்.இங்கீல்க் கூடம் என்டபடியா ஒரு மதித்தியாவத்தில் மூட்டுச்சிறும்" நிரஞ்சனீன் குரவி லே ஏக்கறும், ஆசையும் சமமானளவில் கலந்திருந்தன.

"உங்களுக்கென்ன விசரே?நான் இப்பவே பயந்த கொண்டிருக்கிறேன்.படம் பாக்கிறதோ?நீங்க போய்ப் பாருங்கோ" சொல்லிட்டு உமா விருந்துவன பண் நிலையத்தை நோக்கி நடந்தான்.

நிரஞ்சன் ஏமாற்றத்துடன் அப்படியே நின்றன.சில நிலநிக் கிள் ஆத்திரம் வந்து சேர்ந்தது.வேகமாக பட மாளிகையை நோக்குப் போகும்.

படமாளிக வாசவில் டேவிட் வெறுக்காக காத்துக் கொண்டிருந்தான்.நிரஞ்சன் தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு ஆவளும் போகும்.

"என்டா மச்சான் தனிய வாரும்?சரக்கு வெக்கப்பட்டிருக்கொண்டு பிண்ணவ வருகுதோ?" என்று கேட்டுக் கொண்டே பிண்ணும் ஆராய்ந்தான்.

"சரக்குமில் லை.ஒன்றுமில் லை"என்ற நிரஞ்சன் ஏறிந்தான்.

"என்டா, என்ற நடந்தது?கையைக் காலைப் பிடிச்சிட்டியே?" என்ற டேவிட் ஆரவமாகக் கேட்டான்.

"விசரைக் கிளப்பாதை.ஆவள் வரமாட்டெடுஷ்ட்டாள்"

"உம்.அவனுக்குக் குடுத்து வைச்சைது அவ்வளவுதான். ஆகுக்கு நாங்களென்ன செய்யிறுது?நீ வா நாங்கள் ரெண்டு பேரும் பாப்பம்.அந்தமாதிரிக் கட்டங்கள் கணக்க இருக்கு மச்சான்"

நிரஞ்சன் பேசாமல் நின்றன.டேவிட் போய் நிரஞ்சனுக்கும் தனக்குமாக பிரவேசச் சீட்டுகள் வாங்கிக் கொண்டு வந்தான்.

"போசிக்காம வாடா.அடிக்கு மேல அடியடிச்சா அம்மியும் நகரும்.இன்னெலூக்கா ட்ரை பண்ணினு போச்ச" என்ற டேவிட் நிரஞ்சனை அழைத்துக் கொண்டு படமாளிகக்குள் நுழைந்தான்.

'அம்மியை எப்படி நகர்த்தலாம்?' என்ற நிரஞ்சன் யோசி தத்துக் கொண்டேயிருந்தான்.

14

வீரு, வளவு சுத்திகரிப்பை முடித்துக் கொண்டு வேதா தெருவுக்கு வந்தபோது மறுபடி நெல்கு வலித்தது. நடக்கக் கூரமமாயிருந்து. அதற்கு பருப்பு வாங்க வேண்டுமே.

பத்மாவுக்குப் பருப்புக் கறியன்றால் நன்றாகப் பிழிக்கும். இன்னும் கொஞ்சம் போருங்கோ என்ற கேட்டுச் சாப்பிடுவாள். ஒரு கிழமையாக வீட்டில் பருப்பு ஒல்லை. இன்ற எப்படியும் வாங்க வேண்டும் என வேதா தீர்மானித்திருந்தாள்.

பாதையோரமாக நின்ற தொடர்ந்து நடப்பதா, வேண்டாமா என்ற வேதா யோசித்துக் கொண்டிருக்கும் பொருளு சோமசுந்தரம் கையில் பையொன்றுடன் வந்து கொண்டிருந்தார்.

"என்ன பிள்ளை யோசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்?" என்று பக்கத்தில் வந்து கேட்டார். அவருக்கு வேதா குழம்பத்தில் ஆவதாபரும், மதிப்பும் இருந்தது. அந்தக் குழம்பத்தைப் பற்றிய முடி விபரமும் அவருக்குத் தெரியும்.

"இண்ணுமில்லை. நீங்கள் கடைக்கே வாத்தியார் போறியள்?" வேதா தயக்கத்தோடு கேட்டாள்.

"உம். என்ன வேறும் பிள்ளைகளேன் வேண்டியாறதே? " சோமசுந்தரம் ஆதரவோடு கேட்டார்.

"பருப்பு முடிச்சது. அங்குருக்குக் கூட்டுமில்லையென்டா ஒரு கிலோ வாங்கியாறியளே?"

"உதுக்கேண் யோசிக்கிறோம். காசைத் தா பிள்ளை. வாங்கிக் கொண்டு வாறு." வேதா சோமசுந்தரத்திடம் காசைக் கொடுத்தவிட்டு வீட்டுக்கு வந்தாள். சோமசுந்தரம் அவ்வப்போது இந்த மாதிரி உதவிகள் செய்வதன்று.

வேதா வீட்டிருக்குள் போகாமல் முன்படியில் உட்கார்ந்தாள். நெல்கை பிசுந்தது. யாருமேயில்லாமல் தான் மட்டும் அநாதரவாக நிற்பது போன்ற உனர்வு வந்தது. மறுகணமே அது ஆழிக்கப்பட்டு விட்டது. "வயத்போற் சுகமில்லாம இருக்கேக்கதான் ஆற்றறயேன்

உதவி தேவைப்படுமோ? அப்பதர்ன் தனிம பயங்கரமாயிருக்குமோ? "

"நான் எங்க தனிய இருக்கிறேன். எனக்கு எங்கெர மகள் இருக்கிறேன். ஆன மகனுக்கு? " இந்தக் கேள்வி பிறந்ததும் வேதா திருக்கிட்டான்.

"எனக்கு ஏதாவதொன்று நடந்த, பத்மா குருமையான சுக யீரமாயிருந்தால் அவனை ஆர் பாப்போம்? எடாக்டரிட்ட குட்டகைஞ்சு போறதார்? மருந்த குருக்கிழு ஆர்? "

யாருமேயில்லாத ஒருவருக்கு ஆதரவை உண்டாக்கிக் கொள்ள திருமண பந்தத்தைத் தவிர வேறு வழியேயில் வையா? எந்த வித சுயநலங்க குமிழ் லாமல் மற்றவர்களுக்கு உதவ முன்வராத இந்தச் சுருகம் இருக்கும் வரை இதைவிட வேறு வழியில் வைத்தான். பத்மா துடிப்பான பென். இப்ப ஈச் சிந்திக்க அவனுக்கு சந்தர்ப்பம் இல்லை. அவன் எதையும் அலட்சிய மாக நினைக்கலாம். நானும் அப்படி இருக்கலாமா? எனு தாய்க்குரிய கடமையை மறக்கலாமா? பத்மாவுடன் எப்படியும் இதைப் பற்றி தீர்க்கமாக கதைத்து இட்டு செய்ய வேண்டும்.

வேதா படியிலிருந்தபடியே யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள். எதிர்காலப் பயமும், உயிரும்கான் மனிதர்களின் கொள்கைகளைப் பலவீன மாக்குகின்றன.

"என்ன பின் னை வாசல்லயே நிக்திரை கொன்றுறுய்?" கேட்டு கூகாண்டே வந்த சோமசுந்தரம் பாப்பை நீட்டினார்.

"மெத்தப் பெரிய உபகாரம் வாத்தியார்" என்ற வேதா வாங்கிக் கொண்டாள். "கனைப்பா இருந்தத. அத்தான் உப்பிட அதுலா இருந்தன்"

"வேலயளைச் செய்தா மட்டும் போதாத. உடம்பையும் கவிக்க வேணும். இல்லாட்டி பிறகு பத்மாவுக்குத்தான் கரைச்சல்"

அவர் சொல்வதை சரியின ஏற்றுக் கொண்டத போல வேதா மெளனமாகத் தலையாட்டினான். "உள்ளுக்க வாங்கோ வாத்தியார் தன்னி போட்டுக் கொண்டாறன்"

"ஒரு செம்பு நல்ல பச்சைத் தண்ணியா கொண்டு வா பின் னை" சோமசுந்தரம் உன்னே வந்து கதையெயான்றில் அமர்ந்த கொண்டார்.

வேதா மோர் கரைத்துக் கொண்டு வந்த கொடுத்தாள். "பின் னையள் எப்படியிருக்கினாம்?" ஐஞ்சலோடு சாய்ந்த நின்றபடி வேதா கேட்டாள்.

"எப்ப பாத்தாஜம் விஶேயாட்டுத்தான். சின்னகருக்கு விபரம் தெரியாத . நான் உமாவைத்தான் நம்பியிருக்கிறேன். அவன் தானே முத்தவள்."

"நீங்கள் யோசிக்காதையுங்கோ. உமா கெட்டிக்காரி. நல்லாய்ப் பஷ்டச் நல்ல வேலியில் சேருவாள். வேறூமெண்டா இருந்த பாருங்கோ. பத்மா ஆயிக்கடி உமாவைப் பற்றித்தாள் கநைப்பாள்"

"நீ குருத்து வைச்சஸி பின்னை. ஒரு பின்னைதானே. அவனுக்கு நல்ல இடத்தில் கவியானம் செய்த வைச்சா நிம்மதிகான். நான் ஸுங்டை வெயல்லே சமாளிக்க வேணும். முத்தவரும் இன்னும் ரண்டு ஸுங்கு வருசத்தில் கவியான வயச்க்கு வந்திருவாள். அதுக்குப் பிறகு மற்றதுகளைப் பாக்க வேறொம். காலம் கெத்தியாப் போகுது"

வேதாவுக்குச் சோமசுந்தரத்தின் குரும்ப நிலுமைகள் தெரியும். முன்று பின்னைக்குக்கும் சமைத்தப் போருவத்திருந்த ககபீஸம் வந்தால் வைத்தியசராலைக்கும் வீட்டுக்குமாக அலைநீசு தீரிவில்லரை அவர் தனியாக ஆனுபவிக்கும் சிரமங்கள் பற்றி அவனுக்குத் தெரியும். அரில் அங்காங்கே கடன்க்கும் இருந்தன. இந்த நிலுமையில் மகஞ்சுக்குத் தீருமனத்தை நடாத்திப் பார்ப்பது அவரைப் பொறுத்த வரையில் சிரமமான காரியமே.

"பத்மவிங்கத்தின்றை கநையைக் கனகாலமாக் காணேல. ஆன் இப்ப என்ன செய்யுத?" வேதாவின் குரும்பத்தைப் பற்றி உரிமையுடன் கேட்கும் தகுதி சோமசுந்தரத்துக்கு இருந்தது.

"ரவுறைக்க கல்பார் வைச்சிருக்கிறதா பத்மா சொன்னே? வேதா சுருக்கமாகப் பதிலளித்தாள்.

"உம். ஏதோ ஒருத்தற்ற வழியில் ஒருத்தர் குறக்கிடாம இருந்தா எவ்லாரும் நிம்மதியா இருக்கலாம்." என்ற சோமசுந்தரத்தின் கூற்றை வேதா ஆமோதித்தாள்.

"நேரமாகுத. பின்னையள் பள்ளிக்கடத்தால் பசியோட வருங்கள். இனித்தான் உலை வைக்க வேணும்." சோமசுந்தரம் அவளிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு போனார்.

அவருடைய ஜேன்வியால் பழயவைகள் கிளறப்பட வேதா ஆனங்கள் கம்பிக னைப் பிழத்தபடி வெளியே பார்த்தாள்.

"பத்மவிங்கம்"

வைத்தியாசாலைக் கட்டில், இரத்தப் புட்டி, வெள்ளை உடை,

அறுவைச் சிகிச்சை, மயக்கம், இந்திரா என்று சம்பந்தமில்லாமல் படிகள் வந்த போயின.

“இந்திரா”

“அவள் இப்போது எப்படியிருக்கிறார்?”

“வேண்டாம். இந்த நிலையுகளே வேண்டாம். அவை ஏந்திச்சயம் உரைச்சிலுசப்பட வைத்துவிடும். மனதைக் குழப்பிடும். நான் இப்போது போலவே எப்போதும் இருக்க வேண்டும். நான் பத்மா. பத்மா நான். வேறொழும் எங்குக்கு வேண்டாம்.”

வேதா தன் ஈசுச் சுதாகரித்துக் கொண்டு சமையலறைக்குள் வந்து சமையலை ஆரம்பித்தாள். படிப்புக் கறியை நன்றாக வைக்க வேண்டுமென்று தனது முழுக் கவனத்தையும் அதில் செலுத்த முனைந்தாள். ஆகவில்லை.

வேதா சூழம்பிப் போய் நிற்க, ஆப்பில் கறி ஏரிய சூரம் பித்து.

15

கர் பூர்வென்று வானைவிய ஆக்கினைப் படுத்திக் கொண்டிருந்தார் கனகசுந்தரம். தமிழ்ச் சேவை சுலபத்தில் பிடிப்பட மாட்டேன் என்றது. ஆவர் விடாமல் மிக விழிப்பாக ஒன்றொரு வரிசையாகத் தமிழத் தெடிக் கொண்டிருந்தார். திட்டரை தமிழ்க் குரல் ஒலித்தது.

“இருக்கா உன்றுக்க வாங்கோப்பா”

தமிழ்ச் சேவையைப் பிழித்தவிட்ட சந்தோசத்தில் கனகசுந்தரம் நியிர்ந்து உட்கார்ந்தார். ஆனால் பிறகு எந்தக் கத்தையும் காணவில்லை. சலிப்புடன் மறுபடி தேருதலைத் தொடர்ந்தார்.

“குப்பிட்டு காதில் விழையே? உங்கெயன் புருங்கிக் கொட்டிக் கொண்டிருக்கிறீரயன்?” இப்போது தமிழ்க் குரல் மிக அருகில் கேட்கவே கனகசுந்தரம் திரும்பினார்.

அன்னபூணம் கருகருப்புடன் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

“என்னப்பா வேறும்?”

“சொத்திகு மாங்காய் போட வேணும். நல்லா பிள்சாய்ப் பாத்த புருங்கியாங்கோ”

“ஆக்கிலை பிள்சீவாள்” மனதிற்குள் மூன்றுமூன்த்தவாரே கொக்கைத்தடியை எடுத்துக் கொண்டு பின் வளவுக்கு வந்தார். கண்ணுக்கெட்டியதாரம் வரையில் எந்தக் காடியுமே தெள்படவில் லை. தூரத்தில் தொங்கி கீகொண்டிருந்த காப்களைப் பறங்க தடியை நீட்டினார். உயரம் போதவில்லை.

“அருப்பில் கறியிருக்கு. நீங்க உங்க மாங்காய் ஆயுறியோ, இல்லாட்டி செய்யிருயோ?” அடுப்பங்க்கரையிருந்து ஆண்பூரணத்தின் குறைலைக் காற்று சமந்த வந்த கணக்கந்தரத்திடம் சேரிப்பிக்க, அவர் விழுவிழுவை மரத்தில் ஏறியிட்டார். மாங்காயைத் தப்பறிந்தபடியே மேலே உயரத்துக்குப் போனார்.

படலைபத் திறந்து கொண்டு நிரஞ்சன் சைக்கிஞ்சிடன் வந்தான். அவன் பிண்ணல் டேவிட்.

“பம்ப் பண்ணிப்போட்டு வாறன் டேவிட் சொல்லிட்டு பின் வளவுக்கு வந்து வேண்டிய நாடில்லன். அப்போது மாமரம் சரசரக்கவேதுக்கிட்ட டேவிட் டேவிட் நிரஞ்சன் ஆரோ மரத்தில் நிக்கிணம்” என்ற கத்திலை.

அவனுடைய கத்த லைக் கேட்டு நிதானமாக நடந்து வந்த நிரஞ்சன் “சுத்தம் போடாதெ. அது எங்கட அப்பரி” என்ற டேவிட்டுக்கு சொன்னன்.

அவன் சொன்னதை மரத்திலிருந்து கணக்கந்தரம் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். உடம்பெல்லாம் என்னவோ செய்தது. பல்லைக் கழுத்தார் தற்போதுதக்கு இவ்வளவுதான் அவரால் ஆடியும்.

தற்செயலாக அவரை மீறி எதிர்ப்பு வெளிப்பட்டு விட்டால் அவ்வளவுதான். தங்களிடம் வாங்கிய ரொக்கம், பாத்திரங்களின் எண்ணிக்கை நகைகளின் பெறுமதி எல்லாவற்றையும் பட்டியல் போட்டு அன்ன பூரணம் கூர முழுவதும் விணியோகித்து விழுவாள். கை நீட்டி வாங்கிய ஒரே காரணத்திற்காகத்தான் அவர் மென்னமாக இருக்கிறார். ‘இப்பிடியெல்லாம் நாய் படுர பாருபடவேண்டியிருக்குமென்று தெரிசிருந்தால் கையை நீட்டாம் இருந்திருக்கலாம்’ என்ற இப்போது யோசித்தார்.

ஆண்பூரணமே இனி மரத்துக்கு வந்தவிழுவாள் என்று அபாயத்தை

உர்ந்து களக்கந்தரம் வேகமாக மரத்தை விட்டிறங்கினார்.

ஒவர் வீட்டுக்குள் வரும்போது நிரஞ்சனம், டேவிட் மூலம் சைக்கி எங் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். டேவிட் கடைக் கண்ணுல் அவரைப் பார்க்க கூப்பு போனார்.

வேகமாக சமையலறைக்குப் போய் மாங்காயை ஆவ்வாறு ருத்திடம் சமர்ப்பித்தார்.

"நா ஈயான் சமையலக்கே கொண்டு வாறியன்?" எந்தே ட்டபாட்டே அவன் நறக்கத் தொடங்கினான்.

"நிரஞ்சன் எங்கேயெப்பா போனான்?"

"ரியசனுக்காம்"

போகும்போது நிரஞ்சனிடம் கொப்பியோ, புத்தகமோ இருக்கவில் லையன்பதை களக்கந்தரம் அவதானித்திருந்தார். ஜெதப் பூரங்க்கி டம் சொல்லுவில் "உங்களுக்குக் கண் பழுதாயிப் போச்சீ, கண்டிட போருங்கோ" என்றதான் சொல்வாளி. அதனால் பேசாமல் சமையலறையிருந்து வந்து மறுபடி வானைவியில் கை வலத்தார்.

வீட்டுவிருந்து புறப்பட்ட நிரஞ்சனம், டேவிட்டும் கண்ணுக்கூடுதல் நின்ற கொண்டு போகும் பாப்பரசுறைப் போல சைக்கிளிஸ் ஜர் நிடு கொண்டு போனார்கள்.

"இனி எப்ப மச்சான் சரக்கை மடக்கப் போறய்?" டேவிட் ஆர்வமாகக் கேட்டான்.

"தல விசயங்களை இப்ப விவரியில் விட்டலாத"

"இப்ப சொல்லாத பிறகு ஒன்றும் சரி வரேவயடாப்பா. என்ன செய்யிறதென்று கேட்டுக் கொண்டு என்னட்ட வா. அப்ப கவனிக்கிறான்"

"தோவியாதை மச்சான். சும்மா பகிடிக்குச் சொன்னான். உண்குச் சொல்லாம வேற ஆருக்குச் சொல்லுத"

சைக்கிள் ஒரு ஒத்துப்புறத்தக்கு வந்தது. அந்த இடம் மூலதம் புற்கஞம், மரங்களும் நிரம்பியிருந்தன. மெல்லிய தடமாகப் பாதையொன்று ஆருவிப் போக்கு.

இருவரும் கவனமாக டட் பிரவேசித்தார்கள். அததான் அவர்களுடைய வசந்த மண்டபம். மந்திராலோச ஜெக் கடலும் அததான்.

சைக்கிளைத் தரையில் பருக்க வைத்துவிட்டு இருவரும் மரமொன்றுடன் சாய்ந்த உட்கார்ந்தார்கள். டேவிட் மறைத்து வைத்திருந்த சிக்ரெட் பெட்டியை எடுத்தான். இருவரும் இரண்டு சிக்ரெட்டுகளில் நெருப்புபறுத்த சுதந்திரமாகப் புகைவிட்டார்கள்.

"சோதினையும் வருகுது. என்டா செய்யிறத?" ஆக்கால் புகை விட்டபடியே டேவிட் கவலைப்பட்டான்.

"சோதினை அப்பப்ப வரும். இதுக்கெல்லாம் யோசிக்கதொடங்கி என்னஞ்சு சீவிக்கிறத?" நிரஞ்சனை ஆக்கிலிருந்தும் புகை வெளியே ரியல்.

"போன்றும் மாதிரி அதே கட்டிடம் என்டா பாத்தேதேக் கொயிலையிலே வருகிறேன்." என்கிட சரங்கதியிட்ட எனக்கும் சேத்து அப்பை பண்ணுவது.

"ஏதுக்கும் ரண்டு, மூன்று நாடைக்கு மூலம் ஒருங்கா கோயிலை கீழ்ப் போல ஏதேனும் பலன் கிடைக்கிறது."

"உங்கட சரங்கதியிட்ட எனக்கும் சேத்து அப்பை பண்ணுவது."

இருவரும் சிறித்தபடி நிக்கொட்டி னை உறிஞ்சி இனம் சுவாசப் பைக்குக் கறைப்புத்தீக் கொண்டிருந்தார்கள்.

16

ஊயிற்றுக் கிழமை சோம்பலாக விடுந்தது. பத்மா தாக்கம் கலையும் போத ஒன்பது மணி தாண்டியிருந்தது. அப்போதும் அவருக்குப்படி கீக்கயை விட்டெழும்பு மனம் வரவில் லை. உடம்பு முழுதும் அசதி பரவியிருந்தது. போர்வையால் இழுத்து மூடிக் கொண்டு மூட்டைப் பார்த்தபடி அப்படியே பருத்திருந்தாள்.

வெளியே வேதா வளவுக் கட்டுக் கொண்டிருக்கும் சலசலப் புக் கேட்டது. அம்மா சிரமப்படும்போத தான் பருத்திருந்தால் அநியாயம் என்ற பத்மா கட்டுவிலிருந்து எழுந்தாள். பருக்கையை தட்ட மஷத்து வலத்தாள்.

முகம் கறுவக் கிணற்றாக்கு வந்தபோது வெயில் கவீரன்று குத்தில் அடித்து. பறவைகள் ஞாயிற்றுக் கிழமையை அலட்சியம் செய்து

சுரசுப்பாக பறந்து கொண்டிருந்தன. புதிய புக்கள் புத்திருந்தன.

“என் பத்மா ஆக்னின் எழும்பியிட்டாய்?* வேதா கூட்டுவதை நியத்தி, அரும்பியிருந்த வியர்வையைத் தடைத்துக் கொண்டு கேட்டார்.

“இஞ்செட்க்கு சமையல் என்ற ஸ்பெஷல்கள். ஆதான் நேரத்தோட எழும்பியிருக்கிறன்” பத்மா சொல்லிட்டு முகம் கழுவிக் கொண்டு வீட்டுக்குள் வந்தார்.

இன்றைய மதியச் சாப்பாட்டைத் தான் பொறுப்பேற்பதென்ற அவன் நேர்க்கே தீர்மானித்து விட்டாள். அம்மாவின் பங்களிப்புகள் எதுவும் இருக்கக் கூடாதென்பதற்காக விரவாக வேலைகளை ஆரம்பித்தாள்.

தேநீருக்குத் தண்ணீரைக் கொதிக்க விவரத்திலிட்டு அறைக்கு வந்த தலை சீவி, இரண்டாகப் பின்னிக் கொண்டாள். அவமாரிக்குள் கலை நீதிருந்த உடைகளை ஒழுங்குபடுத்தினார்.

தன்னிர் கொதித்ததும் தேநீர் தயாரித்து உண்ற அம்மாவிடம் கொண்டு வந்து கொருத்தாள்.

“நல்லா கனைச்சுப் போனியன், நீங்கள் செய்யாட்டு நான் செய்ய மாட்டேனே?” பத்மா அம்மாவின் வியர்வையைப் பார்த்துக் கவலைப்பட்டாள்.

“இந்த வெவ்யும் செய்யாமல் படுத்தக் கிடந்தா ஏருத்தம் தாண்வரும்” என்ற வேதாவின் சீரிப்பில் கனைப்பில் லை.

அம்மா தேநீர் குடித்து மூத்ததும் குவளைய வாங்கிக்கொண்டு சமையலறைக்கு வந்து பத்மா தனது சமையல் பாகத்தை ஆரம்பித்தார்.

நேரம் நழுவிக் கொண்டிருந்தது. ஓர் கொஞ்சம் கொல்சமா கவிழித்துக் கொண்டது. சிறுவர்கள் அன்றைய விளையாட்டுகளை ஆரம்பித்தார்கள். சிறைக்கிருக்கன்று, சிறைக்கிறகள் சந்தத்தார்கள். பங்கள் பயனிகள் இல்லாமல் பிரயாணம் செய்தன.

வெளி வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு சமையலறைக்கு வந்த வேதாவை, சமையல் முடியும்வரை பத்மா எதுவுமே செய்ய ஆசுமதிக்கவி ல்லை. வேதா மூரிப்புடன் மகளின் சமையலைப் பார்த்து ரசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

சமையல் மூந்ததும் இருவரும் ஒன்றாகக் குளித்தார்கள். ஒருவ

ருக்கொருவர் முடு தேய்த்து விட்டார்கள். தண்ணீரை எற்றி விளையாடினார் கள். அந்த நேரத்தில் அவர்கள் முழு மகிழ்ச்சியாக இருந்தார்கள். எந்தக் கஷ லையுமே அவர்களைத் தீண்டவில் லை.

அனித்த முடித்து, தோய்த்துவர்ந்த ஆடகளை அலைந்த ஒருவருக்கொருவர் பரிமாறியபடி சாப்பிட்டார்கள்.

"கறி நவ்ல ரேவ்ற்ற இருக்கு. வரப் போறவன் குடுத்த வலச்சவன்தான்" என்ற வேதா மெல்ல ஆரம்பித்தாள்.

"வாறவன் குடுத்து வைச்சாலும் சரி, குடுத்து வைக்காட்டிலும் சரி நான்தான் கட்டாயம் சமைக்கப் படைக்க வேஹுமெங்டில் லை. வாற வரும் அப்பப்ப பங்கெடுக்கத்தான் வேஹும்" என்ற பத்மா சிரித்தாள்.

"சாப்பாட்டுக் கடையில் வேலை செய்யிறவனையக் கட்டினத்தான் உன்றை ஆசை நிறைவேறும். வேறெயெந்த ஆம்பிளையள் குசிலியிக்க வருவினம்?"

"அதிலும் சரிதான். எதுக்கும் யோசிப்போம்"

"உன்னட்ட கேக்க வேஹுமெங்டு யோசிச்சலுன். ரவுனுக்க நீ ஆரயேயதும் சந்திச்சனியே?"

"நீங்கள் ஆரக் கேக்கிறியள்?"

"பத்மவிங்கத்தை"

பத்மா தாழை நியிர்ந்து பார்த்தாள். வேதாவின் முகத்தில் எந்தச் சலவழுமில் லை. அவள் தொடர்ந்து உணவருந்தகீ கொண்டிருந்தாள்.

"நானேன் சந்திக்க வேஹும். ஒரு தொடர்பும் வெண்டாமெ மூலானே எப்பவோ ஆதங்கியிட்டோம். என் இருந்தாப் போல கேட்டனியன்?"

"ரவுனுக்க கல்பார் வைச்சீருக்கிறார் என்று கேள்விப்பட்ட அன். உன் கை காணக்கூடிய சந்தர்ப்பம் கிடைச்சீருக்கு. அதாவதான் கேட்டனுன்"

"நான் எப்பவோ கவனிச்சிட்டன். திரும்ப வந்து ஓட்டிலும் ஓட்டுவார் என்குதான் உதங்கி நிக்கிறனுன்"

சாப்பாடு முடிந்ததும் வேதா தனது தையல் வேலையை ஆரம்பித்து விட்டாள். பத்மா புத்தகம் ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்து பலா மரத்தின் கீழ் போடப்பட்டிருந்த குற்றியான்றில் அமர்ந்தாள்.

மரத்தில் இரண்டு அலிங்கள் ஏதோ கொறித்துக் கொண்டிருந்தன. கீழே நிலத்தில் எழுப்புகள் பட்டாளம் வெள்ளைக் கொடியுடன் கூரிய வம் போய்க் கொண்டிருந்தது.

"மாலை வணக்கம்"

குரலைக் கேட்டு பத்மா புத்தகத்திலிருந்து பார்வையை உயர்த்தினான். உமா வந்து கொண்டிருந்தாள்.

"வாரும். எங்க ஆளைக் காணேல என்று யோச்சுக் கொண்டிருந்தன்"

"யுனிபோம் எல்லாம் தோய்க்க வேண்டியிருந்தது. அந்த ஆல வலை முஷ்சுக்கப் போட்டு வாறன்" என்றபடி பத்மாவுக்குப் பக்கத்தில் அதே குற்றியில் உமாவும் அமர்ந்த கொண்டாள். வீட்டு விசயங்க என்றேயைப்பரி மாறிக் கொண்டுமளவிற்கு இருங்கும் நட்பில் நெருக்கமாகியிருந்தனர்.

தனக்கு நேரம் கணடக்கும் போது உமா பத்மாவின் வீட்டு க்கு வருவாள். அதே போல் பத்மாவும் அடிக்கடி அவர்கள் வீட்டுக்குப் போய் வருவாள்.

"உதென்ன புத்தகம்?" என்று உமா கேட்டாள்.

"சொல்லாத சேதிகள் என்று பாட்டுப் புத்தகம். எங்கட பெய் கவிஞர்மாற்றை கவிதைகள். நல்லாயிருக்குது. வாசிக்கப் போற்றோ" பத்மா கேட்டாள்.

"கவிதையெண்டா எனக்கு கண்ணில் காட்டேலாது. ஏதாவது நாவல் எண்டா கொஞ்சம் படிப்பேன்" உமா தனது ரச அனையத் தெரிவித்துக் கொண்டாள்.

அதன் பிறகு இருங்கும் வேறு விடயங்களைப் பற்றிக் கூதத் தாரிகள். இடையில் சிரிமாவும் வந்தது.

"வஹ் பண்ணுறவுதைப் பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறியன்?" எனத் தீவிரம் உமா கேட்டாள்.

"என்ன இந்தாப் போல இப்பிணிக் கேக்கிறீர். பேட்டு எடுக்கப் போறது மாதிரிக் தெரியுது" என்று பத்மா சிரித்தாள்.

"சொல்லுங்கோவன். ஒரு விசயமாத்தாள் கேக்கிறேன்"

"என்ன மாதிரியான காதல் எண்டதை வைச்சுத்தான் வல் பண்ணுறவுதைப் பற்றிக் கூதக்கலாம்"

“எனக்கு வினாக்கல்”

“சிலபேர் உடம்பை வல்ல பண்ணவினம். சீலபேர் கசைத்தான்லீ பண்ணுவினம்” பத்மா கையிலிருந்து புத்தகத்தை மூடி வைத்தாள்.

உமாவுக்குத் தீவிரன் தன்னுடைய காதல் நினைவுக்கு வந்தது. தன்னை நிறஞ்சன் விரும்புவது எதற்காக என்ற சந்தேகம் இப்போது வந்தது. “என்னட்டைக் காசில் லையெண்டு அவருக்குத் தெரியும். அப்பிடியெண்டா உடம்பையே? சீல உமாவுக்குக் குழப்பமாக இருந்தது.

“ஒந்தச் சீனிமாப் படங்களாலதான் காதலைப் பற்றி எவ்வாரும் குழம்பிப் போயிருக்கினம். படங்களில் வாற சாத்தியமில்லாத விசயங்களைப் பாத்துத்தான் எல்லாரும் முறைகேடா நடக்கினம். ஒரு ஆணும் ஒரு பெண்ணும் ஒருத்தற்றை மனசை ஒருத்தர் விரும்புவது தப்பில் லை. அத ஆரும் குறை சொல்லவுமேலாது. ஆன அப்பபிடிக் காதலிங்கிறவை சரியான குறைவு. ஆனால், பெண்ணே தங்களைக் கவர்ந்த வடிவான ஒளை அல்லதுகாக ஸ்ன ஆடைத்தான் தேடியீம். இதில் இருந்த என்ன தெரியுது? ஒருத்தற்றை உடம்பு அல்லது காசதான் மற்றவருக்குத் தேவைப்படுகிறது” என்ற பத்மா சொல்லி நிறத்தியிடும் உமா இன்னும் அதிகமாகக் குழம்பிப் போலுள்.

உண்மையீலேயே அவருக்குத் தன்னுடைய காதலைப் பற்றி சந்தேகம் வந்துவிட்டது. தன்னுடைய மனப்பாரத்தை பத்மாவுடன் பத்ரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற விரும்பினான். ஆனால் வெட்கமாக இருந்தது.

“இப்ப என்னை ஒராள் வல்ல பண்ணுறவுர் எண்டு வைச்சுக்கீக்கொள்ளுகிறோன். அவர் எப்பிடிப்பட்ட ஆள்? எதை விரும்பிற்கர் எண்ணை ஏன்று கண்டு பிடிக்கிறது?” உமா சுற்றில் வளத்துக் கேட்டாள்.

“அது கலந்தம்தான். ஆன எப்பிடியும் ஒராளின்றை நடவடிக்கையால குண்஠தைப் பற்றித் தெரிய வந்திரும். காதலிங்கிற சிலபேர் கவியானுக்க் குறைவை எடுத்தா இழுத்ததிச்சுக்கீ கொள்ளிருப்பினம். அவையுக்கு ஒரு உடம்பு தேவைப்படுத்தன்றது நிச்சயம். சிலபேர் தங்கட குரும் பக்க கலந்தத்தை இடைக்கிட சொல்லி அழுத காச விருண்டப் பாப்பினம். இவையின்றை நோக்கம் காசதானெண்டது இதால தெரிய வரும்” பத்மா வினாக்கிறாள்.

உமா அவள் சொல்லுதை உன்னிப்பாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். பத்மாவை நினைக்க அவருக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. இவ்வளவு புத்தசீலாவியான பெண் தன்னுடைய சீநெக்டியாக இருக்கிறான் என்ற தளக்குன் பெருமிதப்பட்டுக் கொண்டாள். தளக்குள்ளேயே பொத்தி வைத்திருக்கும் காதல் விசயத்தைப் பத்மாவுக்குத் தெரிவிந்து விருவது என்ற தீர்மானத்துக் கொண்டாள்.

"நான் உங்களுக்கு ஒரு விசயம் சொல்லவன். நீங்கள் தூரிட்ட யும் சொல்லப்படாது என்ன" உமா மெல்ல ஓரம்பித்தாள்.

எண்ணவாயிருக்கும் என்ற வியப்புடன் பத்மா உமாவையே பார்த்தாள்.

"நான் ஒருத்தரை வல்ல பண்ணுறவன்" சன்னமான குரவில் சொல்லினிட்டு உமா தலையைக் குனிந்து கொண்டாள். முகம் அவசரமாகச் சிறந்தது.

"இதுக்கேள் வெட்கப்படறீர். நீர் வல்லவப் பற்றிக் கேக்கேக்க்கயே எனக்கு ஐமிச்சமா இருந்தது. நீரா சொல்லவீர் எண்டுதான் கேக்கேக்கை பத்மா புன்றுவாடுடன் பதிலளித்தாள்.

உமாவால் பத்மாவைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. தன் ஜெக் கேவி செய்வாள் அல்லது செய்யக் கூடாததைச் செய்தது மாதிரிப் பாப்பாள் என்ற தான் நினைத்ததிற்கு மாருக மிகவும் எளிமயாக அவள் விசயத்தை எடுத்துக் கொண்டது உமாவுக்கு வியப்பாக இருந்தது.

"எவ்வளவு காலமா வல்ல பண்ணுறைங்கள்" பத்மாதான் கேட்டாள்.

"இப்பெ கொல்சக் காலமாத்தான்" உமாவின் வெட்கம் கொஞ்சம் குறைந்தது.

"ஆள் ஆர் இந்த ஜர்தானோ?"

"இல்லை. ரவுனில் இருக்கிறவர்"

"அவருக்கு எத்தினை வயக்"

"என்ற வயக்தான். அவரும் பஷ்கிரீர்"

உமாவின் வயதை நினைத்தப் பார்த்த பத்மா பேசாமலிருந்தார். இந்த வயதில் ஏற்படுவது அநேகமாக காதலாக இருக்காதென்றே அனுக்குப் பட்டது.

இது வெறும் கவர்ச்சி. உடற் கவர்ச்சி. உடற்கறில் ஏற்படும் மாற்றங்களுக்கேற்ப உண்டாகும் எதிர்பாற் கவர்ச்சி. இயற்கையாக அழுமந்த சுரப்பிகள் வழக்கமாகச் சுரக்கும் சுரப்புகளின் தூண்டவினால் உண்டாகும் செய்கை. இந்த வயது மிகவும் ஆபத்தான வயது.

உமா தன்னையறியாமல் தவறு செய்கிறானா என்ற பத்மாவுக்குக் கவலையாகவும் இருந்தது. கண் முன்னால் ஒருவர் பாதிக்கப்பட அழுமதீக்கக் கூடாது என்ற மனம் சொல்லியது.

"உம்மை உரிமையாட சில விசயங்கள் கேக்கலாமே? " பத்மா உமாவைப் பார்த்தபடி கேட்டாள்.

"தாராளமா .உங்களுக்கு மட்டும்தானே நான் எல்லா விசய ங்க னையும் சொல்லியிருக்கிறன்"

"நீங்க ரெஞ்சு பேரும் எங்கெயங்க சந்திக்கிறனியள்?"

"பள்ளிக்கூடத்தில் இருந்து பண்ணான்றுக்கு வரும் மட்டும்தான்"

"வேற ஒரிடமும் போற இல்லையே?"

இல்லை என்ற சொல்ல வாயெடுத்த உமாவுக்கு கிரீம்கவுண் னாபகத்துக்கு வந்தது ."ரண்டு முண்டு நான் கிரீம் கவுக்குப் போனான் கள்" என்றாள்.

பத்மா யோசனையில் ஆழந்தாள் . "இதில் விசயம் இருக்கு . பையன் காள்ளள் இடம் போல தெரியுது . உண்மையிலேய இவையின்றை காதல் உண்மையானதாக இருக்கலாம் . பொடியதும் நல்லவனும் இருக்க லாம் . ஆன பாதகங்களைப் பற்றியும் ஆராய வேணும் . அத்தான் பாதுகாப்ப்பானது . உமா சிங்கப் பெண் . பரந்தளவில் ஆராயும் அப்பவங்கள் அவனுக்கு இப்போது இருக்காது . அதனால் வெறும் மாயையில் தங்கிட தன் தை இழந்து வீருவாள் . ஆகவே இவை எச்சரிக்க வேணும் !"

"என்ன கனக்க யோசிக்கிறியள்?" உமா சூழம்பியவளாகக் கேட்டாள்.

"ஒன்றுமிகு லை . இதைப் பற்றி இன்னும் ஆறுதலா , வாடிவாக் கதைக்க வேணும் ." பத்மா யோசித்தபடியே சொன்னாள்.

வேதா அவர்கள் இருவருக்கும் தேநீர் தயாரித்துக் கொண்டு வந்தாள் . இருவரும் எடுத்துக் கொண்டார்கள் .

"தம்பி, தங்கச்சீயவை என்ன செய்யினம்?" என்ற வேதா உமாவை விசாரித்தாள் .

"அப்பாவோட விடையாடிக் கொண்டிருக்கினம்"

அவர்கள் குடித்து முத்ததும் காலிப் பேணிக லை எடுத்துக் கொண்டு வேதா வீட்டுக்குள் வரும்போது நெஞ்சு வளி ஆரம்பமாகியது .

பிற்பகல் நேரம். நகரின் சூரப்பாட்டங்கள் மந்தமாக இருந்தன. கல்பார்க்கும், கிரீம் கவுணக்கும் மட்டும் வழமையான சுறசுறப்பில் இருந்தன.

நடைபாதை வியாபாரிகள் கடைகளை அப்படியே உவத்து விட்டு எதிரிலிருக்கும் தெநிரிக் கடைகளைப் பாதும், வாழைப்பழமும் சாப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். தெநிரிக் கடைகளை வானைவிப் பெட்டங்கள் அவரவர் விருப்பத்திற்கேற்பப் பாடிக் கொண்டிருந்தன.

'பானுமதி ரெக்ஷ்னராவும்' து நினி வழிநீசு கொண்டிருந்தது. ரகுராமன் கடைக்கு வெளியே முக்காலியைப் போட்டுவிட்டு பாதைக்காட்சிகளை சித்துக் கொண்டிருந்தான். மாலா புதிய மர்ம நாவலில் ஆழமாக மழுஷிப் போயிருந்தான்.

பத்மா வெள்ளைக் கடதாசி ஒன்றில் கட்டிக் கழித்துக் கணக்குப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். தவபாலனைக் காணவில் லை.

பண் சீசன் ரீக்கற்றெக்கு என்ற ஒரு தொகையைப் போட்ட பத்மா வரவும், செலவும் விரோதமாயிற்பதை அவதானித்தான். எந்தச் செலவைத் தவிர்க்கலாம் என்ற தெரியவில் லை. கடைக் கணக்குகள் முக்கியம். அவற்றை தீர்க்காவிட்டால் அப்புறம் கடன் தர மாட்டார்கள். சமையற் பாத்திரங்கள் இரண்டு புதிதாக வாங்க வேண்டும். அவற்றும் முக்கியம். அப்படியானால் எதத் தவிரிப்பது?

மூனை நறம்புகள் குழப்பமடையவே பத்மா குதாசியக் கசக்கிக் கடைக்குள் போட்டான். வேறு ஏதாவது அனுவலில் ஸருபட விரும்பினான். ஏதாவது மாற்றம்தான் கலைப்பைப் போக்கும்.

மாலா இன்றும் கொலைகார னைக் கண்டு பிழிக்கவில் லை. ரகுராமன் தொடர்ந்தும் வெளிவிகாரத்தலேயே கவுணமாக இருந்தான்.

தவபாலனின் இடம் காவியாக இருந்தது. ஓனை இன்னும்கான வில் லை. அவன் இருக்கும் முக்காலிக்குப் பின்புறமாக இருந்த தட்டில் சில புத்தகங்கள் அடுக்கப்பட்டிருந்தன.

பத்மா எழுந்த போய் அந்தப் புத்தகங்களை எடுத்துப்பார்த்தான். அநேகமானங்கள் நூல்நிலையாப் புத்தகங்களே. இரண்டு புத்தகங்களை

தவபாலன் கடையில் சொந்தமாக வாங்கியிருக்க வேண்டும். அவற்றை ஒரு புத்தகத்தை எடுத்த பத்மா தனது இருக்கைக்கு வந்து படிக்க ஆரம்பித்தாள்.

நேரம் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. ஆதீத காட்சிக்காகப் பலர் தியேட்டருக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். பலர் கிராமங்களிலிருந்து நகரத்தின் தேவைகளுக்காக வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

நீண்ட நேரத்தின் பின்பு இரண்டு இளைஞர்கள் வந்து டெஸ்மிலிரும்ப, பத்மா வெட்டிக் கொடுத்தாள். அதற்குப் பிறகு யாரும் வரவில்லை.

பத்மா தொடர்ந்து வாசித்து இருபத்தொராம் பக்கத்துக்கு வந்தபோது அங்கு வைக்கப்பட்டிருந்த கடதாசீத் தண்டொன்று இடைமறித்தது. தற்செய்யாக அதைப் படித்தாள்.

என் மனதைக் கவர்ந்த பத்மாவுக்கு

என்ற மட்டும் எழுதியிருந்தது. பத்மா பட்டென்ற புத்தகத்தை மூடினான். மார்பு படபடத்தது. உடலில் இலத்திரங்கள் குபீரன்ற பாய்ந்தன.

தவபாலன் எதையோ எழுத விரும்பி எழுதாமல் விட்டிருந்தான். என்ன அது?

பத்மாவுக்குத் தன்னை நினைக்கையில் புரியாமல் இருந்தது. மெல்ல நிதானமானான். ஏன் இந்தப் பரபரப்பு வருகிறது?

ஒரு ஆண் ஒரு பெண்ணை ஆசையாக விழித்திருக்கிறான். இதில் என்ன ஆச்சரியம் இருக்கிறது?

தவபாலன் தவற ஒன்றும் செய்யவில்லையே. விரும்புவது அவனது கதந்திரம். அது ஏற்றுக் கொள்வதும், நிராகரிப்பதும் என்றுடைய கதந்திரம். அதற்கு ஏன் இந்தப் படபடப்பு? இது மகிழ்ச்சியா? அல்லது கோபமா?

கோபம் வரவில்லையென்று நீச்சயமாகத் தெரிகிறது. அப்படியானால்... ?

பத்மா தன்னை நிதானித்துக் கொண்டாள். புத்தகத்தை எடுத்துஇடத்தில் வைப்பதற்காக அவள் எழுந்தபோது தவபாலன் கடைக்குள் பிரவேசித்தான்.

உள்ளே வந்தவன் பத்மாவின் கையிலிருந்த புத்தகத்தையும் அவதானித்தான். அவனது முகத்தில் ஏதேதோ மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன.

பத்மா அலட்சிக் கொள்ளாமல் புத்தகத்தை எடுத்த இடத்தில் கஷ்டத்திலிருந்து தனது இடத்தைக்கு வந்தார். கடைக்கு ஆட்கள் வரவே அவர்கள் இருவரும் கதைப்பதற்கு சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை.

கடை மூட்டியபின் பத்மா பஸ் நிலையத்தை நோக்கிப் போகும்போது தவபாலனும் வந்தார்.

"என்ன பகல் முழுக்க ஆளைக் கானேல?" பத்மாதார் ஆரம்பித்தார்.

"முதலாளி வீட்டில் ஏதோ வேலை இருக்குதென்று சொன்ன வர். அதான் செய்த போட்டு வாரான்"

இருவரும் பஸ் நிலையத்திற்குள் புகுந்த கொண்டார்கள். கட்டம் அவ்வளவில் லை.

பத்மா தவபாலனை நேராகப் பார்த்தார். அவனுடைய கண்களில் பல அர்த்தங்கள் தெரிந்தன. திட்டிரள எங்கிருந்தோ வெட்கம் வந்துவிட பத்மா தலையைக் குறித்தார்.

இவர்களிருவரையும் தா ரத்தே நின்ற பத்மவிளக்கத்தின் கண்கள் கண்டித்துக் கொண்டிருந்தன.

18

இரண்டு வருடங்கள் போய்விட்டன. இந்த இரண்டு வருடங்களிலும் -

பத்மாவும், தவபாலனும் ஒருவரை ஒருவர் பகிரிங்கப்படுத்தாமலேயே ஆழமாக நேசிக்க ஆரம்பித்தார்கள். அவர்களின் சந்திப்பு கடையிலும், பஸ் நிலையம் வரையுமே இருந்தது.

வேதாவுக்கு நெல்க நோ அடிக்கடி வந்து வைத்தியரிடம் காட்டி மருந்தும் எடுத்துக் கொண்டாள். தையல் வேலைகளும் இதனுல்பாதிகப்பட்டன.

உமாவும், நிருத்தசனும் அடிக்கடி கிரீம் கவுசில் சந்தித்துக்கொண்டார்கள். ஒதுநாள் பாடசாலைக்கு மட்டம் போட்டுவிட்டு உமா நிறங்களுடன் படம் பார்த்தார்.

உயர்தரப் பரீட்சையில் உமா சித்தியடையாததால் அவனுடைய படிப்புக்கு அத்துடன் முற்றப்புள்ளி வைக்கப்பட்டது. மகனுக்கு நல்லதொரு வேலையை சோஷந்தரம் தெரிக் கொண்டிருந்தார்.

நிரஞ்சனம் உயர்தரப் பரீட்சையில் சித்தியடையவில் லை. முதலிலேயே சொன்னபடி வைத்தியநாதன் தனது 'ஒப்பார்ட்மெண்டல் ஸ்ரோர்' யில் அவனுக்கு ஒரு வேலை போட்டுக் கொடுத்திருந்தார்.

பாடசாலைக்குப் போய்வரும்போது சந்திக்கும் தமசதொடர்பு அறநீது போன்றால் உமாவும், நிரஞ்சனம் கடிதத் தொடர்பை உண்டாக்கியிருந்தார்கள். நிரஞ்சனியிருந்து நிரஞ்சி என்ற கையொப்பம், முகவரியிடப்பட்ட கடிதம் வரும்.

19

'ரேப் ரெக்கோடர்' புதிய தமிழ்ப்பாடு லைப் பாடு, நிரஞ்சன் உற்சாகமாகப் பொருட்களைப் பையில் போட்டு காசாளர் பகுதிக்கு அப்பிக் கொண்டிருந்தான்.

வைத்தியநாதனின் 'ஒப்பார்ட்மெண்டல் ஸ்ரோர்' யில் வேலைக்குச் சேர்ந்த சில நாட்களிலேயே அவனுக்கு இந்த வேலை பிழித்தப்போய் யிட்டது. வேலை ஒன்றும் கடினமல்ல. தனது பகுதிக்கு வரும் பொருட்களை கணக்குப் பார்த்து, பற்றுச்சீட்டுப் போட்டு, பைகளில் பொருட்களை வைத்துக் காசாளர் பகுதிக்கு அப்புவதே அவனுடைய வேலை.

வேலை கடினமாகிட்டில் என்பது மட்டும்தான் அவனுடைய சந்தோசம் அல்ல. கடைக்கு வரும் வாடிக்கையாளர்களுடன் அதையும் குறிப்பாக பெண் வாடிக்கையாளர்களுடன் சிரித்துக் கடைப்பதற்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததே தனது பாக்கியிம் எனக் கருத்துன்.

பாடசாலை வாழ்க்கை முற்றப் பெற்றதோரு உமாவை அவன்க்குத்தமாக மறந்து போன்று. அவ்வப்போது போட்டு வந்த கடிதங்களையும் அறவே நிறுத்தியிருந்தான். இப்போது கடையில் வேலை செய்யும் ஒரு பெண் சூரியர் யீது அவள் கண் இருந்தது.

வைத்தியநாதன் போதுமான சம்பளம் கொடுத்தார். அன்ன பூரணத்திற்கு முழுமையான திருப்பதி. மகனின் சம்பளத்தில் வீட்டின் வெற்றிடங்களை பொருட்களினுல் நிறப்பிக் கொண்டிருந்தான்.

மகனுக்கு நல்லதோடு வேலை கிடைத்ததில் கணக்கந்தரத்துக்கும் மகிழ்ச்சி என்றாலும் வைத்தியநாதன் தானாக இந்த வேலையைத் தந்ததின் பின்னால் ஏதோ ஒரு திட்டமிருப்பதாக உணர்ந்தார். ஆக எப்படியான பாதிப்பை ஏற்படுத்துமோ சிக்புதான் அவருடைய கவலையாக இருந்தது.

பாதிக்கும் காலத்திலேயே வீட்டில் அதிகம் நிற்காத நிரங்களை வேலைக்குச் சேர்ந்தபின் வீட்டில் நிற்பதை இன்னும் குறைத்துக் கொண்டான். கையில் எப்போதும் காசிருந்ததால் எல்லாப் படங்களும் பார்க்கிக்கிண்டு நிற்கிறன. கடைகளில் சாப்பிட முடிந்தது. 'லேற்றங்கீர்தி' உடுப்புகள் வாங்க முடிந்தது.

நிரஞ்சன் இப்போது பகிரிங்கமாகவே சிக்ரெட் புகைப்பான். அன்னபூரணம் முதலில் அதிர்ச்சியடைந்தாலும் மகளின் வருமானத்தை நினைத்துப் பின்னர் ஏற்றுக் கொண்டாள். கணக்கந்தரம் கோபமடைந்தாலும் அவரால் கண்டிக்க முடியாமலிருந்தது.

"இன்னு உங்களை ஒருக்கா முதலாளி தன்றை வீட்டு வரட்டாம்" அரைக் காற்சுட்டை போட்டிருந்த எடுப்பிப் பெண்யன் வந்து நிரஞ்சனைடும் தகவல் தெரிவித்துப் போட்டுப் போனாள்.

நிரஞ்சனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. இன்றைய அவன் வைத்தியநாதன் வீட்டுக்குப் போனதேயில் லை. அவரும் இதுவரை அவனை அழைத்ததில் லை.

ஊரியளவர்களில் அநேகமாக எவருமே வைத்தியநாதனின்வீட்டுக்குள் போயிருக்க மாட்டார்கள். ஒன்று அவரின் மட்டத்தை வீடுக் குறைவாக இருப்பார்கள். இல்லையன்று அழைப்பு இருக்காது.

"ராமு பாத்துக் கொள்" என்ற ராமுவை அழைத்த தன்னடைய வெற்றிடத்தை நிரவிடிடு நிரஞ்சன் கடைக்கு வெளியே வந்தான்.

அவனுடைய 'சீ 90' விறைப்புடன் நன்றாக. ' எப்பிடியும் வாற மாதம் வன்றுபை அவிட்டுப் போட வேணும்' நிரஞ்சன் தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

மோட்டாள் சைக்கிள் அவனை ஏற்ற புகையைக் கக்கியபடி பாதையில் நழுவியது. நிரஞ்சனுக்கு வெட்டி, வெட்டி ஒருவதில் நல்ல விருப்பம். பன், கார்களைத் திட்டிரெண்கி கடந்த அவர்கள் வாய் விட்டுத் திட்ட சிரித்துக் கொண்டு போனான்.

வைத்தியநாதனின் வீட்டைத் துரத்திலேயே அடையாளம்கண்டு கொண்டு விடலைம். அந்த வீருதான் உயராமான மாடியுடன் கட்டப்பட்டிருந்த ஒரே வீடு. பக்கத்தில் குடிசை ஒன்று கொடுச்சும் பொருத்தமில்லாமல்

அமைந்திருந்தது. கல்வீரு வந்தபடியால்தான் இந்த வீரு இப்படியாயிற்ற என்று ஐரில் பேசிக் கொண்டார்கள்.

கரான வேல்கள் அடர்ந்திருந்த இரும்புப் படலை முதலில் வரவேற்றது. வீட்டை சுற்றி வளைத்திருந்த மதிலில் கண்ணுடத் துண்டுகள் பதிக்கப்பட்டிருந்தன.

நிரஞ்சன் மோட்டார் சைக்கிளை வெளியே நிறத்திலிட்டு படலையத் திறந்தான். கனமான இரும்பு சிரம மாகவே திறந்து கொண்டது. படலையிலிருந்த வீரு வரைக்குமான பாதை சீமெந்தினுல் போடப்பட்டிருந்தது. இரு மருங்கியும் அழகான பூச்செடிகள் அநியாயமாக அந்த வளவில் சுற்றப்பட்டிருந்தன.

நிரஞ்சன் வீட்டு வாசுக்கு வர, வைத்தியநாதன் உள்ளேயிருந்து வந்தார்.

"நிரஞ்சன் உன்னுக்கு வாரும்" வைத்தியநாதன் நிரஞ்சனை 'நீர்' போட்டுத்தாக் கூழப்பார். தனக்கு மட்டும் ஏன் இந்த வித்தியாசம் என்று அவனுக்குப் புரியவேயில் லை.

நிரஞ்சன் அவருடன் உள்ளே போகுன். தனர் கண்ணுடயாகப்பள்ளச்சிட்டசு. கடத்தை அலங்காரப் பொருட்கள் ஆடம்பரமாக நிரப்பியிருந்தன.

இருங்கும் மெத்தை போட்ட துசனங்களில் அமர்ந்த கொண்டார்கள்.

"கடையில் சுனமோ?" வைத்தியநாதன் விசாரித்தார்.

"பறவாயில்லை" நிரஞ்சன் கண்களைச் சுழற்றி 'அங்கிருந்த பொருட்களைப் பார்த்து வியந்தபடி பதிலளித்தான். இப்படியான வீட்டையும், பொருட்களையும் அவன் தனிரப்படங்களில் மட்டுமே பார்த்திருக்கிறான். அதை விடக் கணவாகவும் கண்ணுக்கிறான். உண்மையாகப் பார்ப்பது இதுவே முதல் தடவை.

வைத்தியநாதன் நிரஞ்சனின் முகபாவங்களையும், கண்களின்போக்கையும் உண்மீபாக அவதாளித்துக் கொண்டிருந்தார்.

"ஏன் வரச் சொன்னாலும் தெரியுமே?"

நிரஞ்சனின் தலை இல்லையன்றாட, கண்கள் சுழலவதை நிறுத்த முயத்தன.

"இண்டக்குச் சம்பள நாள். ஒன்று என்னுடைய ஒரேவாம இருக்கு.

வேற அவ்வாய்ப் போக வேணும்.அத்தான் உம்மைக் கப்பிட்டன்ன்

சம்பள நர்முக்கும்,தக்கும் என்க சம்பந்தம் என்ற நிரஞ் சதுக்கு விளங்கவில் லை.வெத்தியநாத னைக் கேள்வியுடன் பார்த்தான்.

"உம்மட்ட இப்ப காசைத் தாறன்.எல்லாற்றை பேரும் என் வலப்பில் எழுதித் தனித்தனியா வச்சிருக்கு.கடைக்குக் கொண்டு போய் அவ்வடவடிட குரும்"

தான் காண்பது கனவா என்ற நிரஞ்சன் குழம்பிப் போன்ன். எல்லோருடையதும் சம்பளம் என்றால் எத்தினையாயிரம் குபா?அதை என்னி டம் நம்பித் தருகிறாரா?உங்கமையாகவா?

நிரஞ்சன் குழித்தபடி அவசரயே பார்த்தான்.வெத்தியநாதன் எழுந்த உன்னே போனார்.

நிரஞ்சனுக்கு உங்கமையில் எதும் புரியவில் லை.'உவ்வளவுதொ கைக் காசை என்னடைத் தாறத்துக்கு உந்தானுக்கு எப்படிமனம் வந்தது?ஒருக்காலி என்னச் சோதிக்கப் பாக்கிறாரோ?என் சோதிக்க வேறும்?வேலையில் பதவி உயர்வு கிடைக்கப் போகுதோ?அகுக்காண்டு உப்பிடியே கையில் காசைத் தந்த சோதிக்கிறது?'

'வேலை முக்கியமோ?காசு முக்கியமோ?வேலையும் வேண்டாம் ஒன்றும் வேண்டாமென்று காசைச் சுருட்டிக் கொண்டு ஒடினுல் என் செய்வினம்?சீ அவசரப் படகீ கூடாது.இப்ப நிதானமா இருந்தா பின்னாடிக்கு ஏதாவது வக்கதிக்கும்'

நிரஞ்சன் பலவிதங்களில் சீந்தித்தக் கொண்டிருக்கும் போத வெத்தியநாதன் கையில் கறப்பு நிற தோற்றையுடன் வந்தார்."உம்மட மோட்டச் சைக்கிள் இங்கயே நிக்கட்டும்.நீர் காறில் கடைக்குப் போக வாம்.சம்மை குருத்த முடிக்கா காரிறலயே இங்க வந்த மோட்டச்சைக் கிளை எருத்தக் கொண்டு போகலாம்"என்றார்.

வெத்தியநாதன் தோற்றைய நீட்ட, நிரஞ்சன் தன் கையறியா மலை எழுந்த விட்டான்.

"இரும்.அவசரப் படாதையும்.நூல் முதல் வீட்டை வந்திருக் கிறீர்.தன்னியேதன் குடிச்சீட்டுப் போகலாம்"என்ற வெத்திய நாதன் சொல்ல நிரஞ்சன் முறபடி அமர்ந்தான்.சலை நிப்பின்களில் அவரின் மனைவி தட்டில் தேநீர் கொண்டு வந்தான்.

தேநீரை அவசரமாகக் குடித்துவிட்டு நிரஞ்சன் வெளியெந்த போத வெத்தியநாதனின் கார் சாரத்தியுடன் தயாராக நின்றது.

கார் புறப்பட்டுப் போனதும் "எப்பிடி ஆள்?" என்று மனவில் டம் கேட்டார் வைத்தியநாதன்.

"பாக்க நல்ல தோற்றமாத்தான் இருக்கு. ஓன் கடை அவவிலு எப்பிடி?"

"நல்ல சுறசுறப்பு. குழம்பத்தைப் பற்றி முதலே உணக்குத்தெரியுந்தானே. கணக்கந்தரம் அப்பிராணி. வாயே திறக்க மாட்டார். தாய்க்காரிக்குக் காசென்டாக் காஜும். ஆக எந்த வழியாலயும் எங்களுக்குப் பிரச்சினையில் லை. மெல்ல மெல்ல அவவு லைக் கவனிக்கத் தொடங்குவதும்" வைத்தியநாதன் தனது வியாரத்தனத்தோடு பதிலளித்தார். அவருடைய கண்கள், முளை ஆகிய உறுப்புகள் மிகவும் சுறசுறப்பானவை. எருத்தவுடன் எந்த பொருளையும் வைத்தியநாதன் வாங்க மாட்டார். பொருளை யார் தயாரித்தார்கள், என்ன முறையில் தயாரானது, மக்கள் மத்தியில் எப்படிப் பிரபல்யம் அடைந்துள்ளது போன்ற முழு விபரங்களையும் விசாரித்து அறிந்த பின்தான் வாங்குவார்.

அவருடைய தெர்வில் அவருடைய மனவிக்கு நல்ல நம்பிக்கை யுண்டு.

20

கடையில் எவ்வோருக்கும் ஆச்சரியம். இப்போதுதான் முதன் முறையாக முதலாளி இல்லாமல் கடையில் வேலை செய்யும் ஒருவர் சம்பாம் தருவதைப் பார்க்கிறார்கள்.

பல வருடங்களாக அந்தக் கடையை தல்சமடைந்திருந்த பலரும் அண்மையில் வேலைக்கு வந்த ஒருவனுக்கு இப்படிச் சந்தர்ப்பம் கடைத்ததைப் பற்றி தமக்குள் புகைந்து கொண்டார்கள்.

நிரஞ்சன் பெருமையுடன் ஒவ்வொருவருக்கும் சம்பளம் அடங்கிய உறையைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

"டேய், முதலாளியின்றை கண் உண்மை விழுந்திட்டுத் தூப்பிடியே அவற்றை பெட்டையை வளைச்சியன்டாலக்குத்தான்" ரவி உறையைப்பெற்றுக் கொண்டு நிரஞ்சன் காதலில் சொன்னான்.

"முதலாளிக்கு வளந்த மகள் இருக்குதே. ஜரில் இருந்து

கொண்டு இது தெரியாம் இருந்திருக்கிறன்" நிரஞ்சன் ஒச்சரியப் பட்டாள்.

"தெரிய நியாயமில் லைபெட்டெட் கொழும்பில் எல்லே படி க்குது. வீழ்க்கு மட்டும்தான் வரும். முதலாளி வெளியில் விடமாட்டார். பிற கெப்பங் ஆனத் தெரியும்" ரவி சொல்லிவிட்டுப் போய் விட்டான்.

நிரஞ்சனக்குத் திட்டரள வைத்தியநாதனின் வீட்டுத் தோற்றம் கண்ணுக்குள் வந்தது.

பளிங்குத் தூரையும், அலங்காரப் பொருட்களும் சிறிமாவில்லரு வது போல புகை முட்டத்திற்குள் காட்சி தர, முகம் தெரியாத வைத்தியநாதனின் மகள் உத்தேசமாக ஒரு தெண்ணித்திய நடிகையின் தோற்றுத்துடன் கையில் மாலையுடன் வந்தாள்.

"கடைச்சா வக்கெல்லோ" நிரஞ்சன் தன் கையறியாமல்வாய் விட்டுச் சொல்லிவிட்டாள். தீருக்கிட்டு வெட்கத்தடன் பக்கத்தில் பாரித்த போதும் யாரும் அருகிலில் லை.

கனக்கு, வழக்கெல்லாம் முத்துக் கொண்டு நிரஞ்சன் மறுபடி காரில் ஏறியபோது கடைக்குள்ளிருந்து பல கண்கள் எட்டிப் பார்த்தன. அவனுக்குப் பெருமமயாக இருந்தது.

கடைகள், சந்திக் கைத் தாண்டி கார் மிதந்து கொண்டிருந்தது. உன்னேயிருந்த நிரஞ்சனும் கனவுகளில் மிதந்து கொண்டிருந்தான்.

பளிச்சென்ற விசாலமான பங்களா, அடக்கமான வேலையாட்கள், சமீல் கதிரையில் இருந்து கையெழுத்துப் போடும் உத்தயோகம், செலவுக்கு மேலான பண இருப்பு.... இவையெல்லாம் நிரஞ்சனுடைய நெடுநாடையைக் கணவுகள். அவற்றில் குறைந்த பட்சமானாலை இப்போது சாத்தியமாகும் அறிகுறிகளை அவன் தெரிந்து கொண்டான்.

வைத்தியநாதனின் வீட்டில் கார் நிற்க, நிரஞ்சன் இரங்கினுள். வாசவிலிருந்த அழைப்பு மனிய அழுத்தியதும் வைத்தியநாதனே கதவைத் திறந்தார்.

"எவ்வா அவுவழும் முடிஞ்சுதே?"

"ஆம்"

"உள்ளுக்கு வாருமேன்"

"இல்லை. நான் அவசரமா ஒரிடத்த போக வேணும்"

நிரஞ்சன் விடை பெற்றுக் கொண்டு தனது மொட்டார்ஸ்கைக் கிடை உயிராக்கி விழரந்தான்.

தன்னுடைய வீட்டிற்குப் போகாமல் நேராக டெவிட்டைச்சந் தித்தான். டெவிட் தனது படிப்பை முத்தகீசு கொண்ட பின் வேலை எதிரும் இல்லாமல் தெருவில் சுற்றிக் கொண்டிருந்தான். நிரஞ்சன் எப்படியாவதுதன் க்கொரு வேலை பெற்றுத் தருவான் என்ற நம்பிக்கை அவனுக்கிருந்தது.

நிரஞ்சனம், டெவிட்டும் மோட்டார் சைக்கிளில் விளையாட்டு மைதானம் ஒன்றுக்கு ஏந்திருந்தார்கள். பரந்த வெளியை மரங்கள் கட்டுப் படுத்தியிருந்தன.

பல இளைஞர்கள் உர்சாகமாக பந்தத்த் தேடித் தேஷிலைத் தக்கீசு கொண்டிருந்தார்கள். அவ்வப்போது செந்தமிழும் சேர்ந்து விளையாடியது.

நிரஞ்சனம், டெவிட்டும் பார்வையாளர்கள் இல்லாத தனியிடத் தில் மோட்டார் சைக்கிளை நிறுத்திலிட்டு புற்றரையில் அமர்ந்தார்கள்.

"மச்சான் நீ சொல்லுவதைப் பாத்தா முதலாளிக்கு உள்ளில் ஒரு கண் இருக்கும் போல தெரியுது. கான்சை விட்டிடாதை" டெவிட் உற்சாக்குப்படினான்.

"நான் என்னடா செய்யிறது? நேர முதலாளியிடப் போய் உங்கட மகளைக் கவியானம் செய்யப் போறன் என்று சொல்லுவதே?" நிரஞ்சன் தவிப்போடு கேட்டான்.

"பொற, பொற. ஒன்றுக்கும் அவசரப்படாதை. இது கயித்தில் நடக்கிற மாதிரியான விசயம். நீயா போய் அவையிடப் பலி லை இளிச்சகீசு கொண்டு நின்டா விசயம் பூஷக்கப் போம். அவையின்றை நம்பிக்கைக்கே த்த மாதிரி நட. கொடிசம் கட ஓட்டப்பார். பிறகு பாத்துச் செய்ய வாம்" டெவிட் தனது தாள்துக்கைப் பாவிந்தான். பாடசாலைக்குப் போன திலம், சந்திலில் நிற்றிலிம் அனுக்கு அனுபவ ஞானம் ஏற்பட்டிருந்தது.

டெவிட் சொன்னதை நிரஞ்சன் சிந்தித்தான். "டெவிட் இன் தும் பெட்டையை நான் பாக்கவே இல்லை. எப்படி ஏழவோ, வந்திலீலை யோவென்று ஒன்றுமே தெரியாதை" என்ற இழுத்தான்.

"செருப்பால அடிப்பன். காக, கார் எல்லாம் வேணும். அதக்க வடிவும் வேணுமோ? உப்பிடி நனுக்கம் பாத்திலியண்டா உருப்பட்ட மாதிரித்தான். உனக்கேள்வி ஆளைப் பற்றிக் கவலை" டெவிட் கோபப்பட்டான்.

"அதிவும் சரிதான்" நிரஞ்சன் ஏற்றுக் கொண்டான்.

இருவரும் கொஞ்ச நேரம் விளையாட்டைப் பார்த்தார்கள்.

முழுங்காலில் உராய்வு வந்து இரத்தம் சாடையாகக் கசிய பலர் ஆரவா ரத்துடன் உற்சாகமாக இருந்தார்கள். தனது பக்கத்துக்கு இப்போதைக்கு பந்து வராத என நன்கு தெரிந்து கொண்ட ஒரு பக்கக் காப்பாளிப்பக்கத்தில் நிற்ற நன்பஜுடன் ஏதோ குத்தத்துக் கொண்டிருந்தான். மத்தியம் தர்கள் என்ற விசேடமாக யாரும் இல்லாமல் ஆர்களே தங்களுக்குள் சமாளித்து உத்தபந்தாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“ஆப்ப உன்றை பழைய உமாவுக்கு என்ன கதி? ” டேவிட் திடீ ரெண்க் கேட்டான்.

“அது சம்மா பகிஷிக்கெல்லோ. படம் பாக்கப் போனது டைக்கே அவாவுக்கு குட்டுப் பை சொன்னுச்சு. பெட்டெடக்கு ஏதேன் சொத்து பத்திருந்தாலும் பறவாயில் லை. சந்தோசமாய் கலியானும் செய்யலாம். ஆவி கொஞ்சம் வடிவெண்டாப்போல வெறும் பெட்டெடையக் கட்டப்போ ட்டு ரூட்டிலயே நிக்கிறது? ” நிரஞ்சன் பத்தப்படாமல் சொன்னான்.

“கவனம் மச்சான். பெட்டெடயின்றை ஆண்ணே, தம்பிமார் கத்தி யன், வாளோட வரப் போனங்கள்” டேவிட் எச்சரித்தான்.

“எல்லாம் முதலே விசாரிச்சப் போட்டுத்தானே பழகினான். பெட்டெடக்கு ஆண்ணமார் இல்லை. தம்பி அஞ்சாம் வகுப்பு படிக்கிறேன். தக ப்பப்பு ஒரு கிழ்ட்டு வாத்தி. இதுக்க ஆரி வந்து என்ன விசாரிச்சப் போய்னும்” நிரஞ்சனுக்குச் சொல்லப்போதே சிரிப்பு வந்தது.

“இப்ப உன்னைப் பாக்க படத்தில் வாற வில்லைகள் மாதி ரயை இருக்கு. சிரிப்புத்தான் வாய்க்கேல” டேவிட்டும் சிரித்தான்.

அங்கள் என்ற வர்க்கத்திற்கு சமூகம் கொடுத்திருக்கும் விசேட பாதுகாப்பால் உண்டான ஆணும் ஆர்கள் சிரிப்பில் இருந்தது. ஒரு பெண்ண் உண்டத்தை, நட்பின் மதியைப், அண்பைப் புரிந்து கொள்ளாத அறி வீளம் இருந்தது. இதான் வழுவை என்ற ஆண் வர்க்கத்தின் சாயம் இருந்தது.

“கம்மாவே ஒரு வேலையைத் தேடிக் கொள்ளுத கஷ்டம். அதனும் பொம்பிளைப் பின்னையஞ்சு ஒரு வேலை தேடிக் கொள்ளுதென்டா வேகப்பட்ட காரியமில்லை” சோமசுந்தரம் சோகமாகச் சொன்னார்.

"உண்மைதான். ஏதோ பத்மாவுக்கு அதிக்ஷம் இருந்தபடியா இந்த வேலை கிடைச்சுது. இல்லாட்டி கூட்டம்தான்" கையில் தன்று வைத் தாத் தொத்துக் கொண்டிருந்த வேதா அவருடைய கற்றை ஆமோதித்தான்.

சோமசுந்தரம் சீதாவுக்கு சட்டை தைக்கத் துணி கொண்டு வந்த கொடுத்திருந்தார். சீதாவுக்குப் பிறந்த நாள் வருகிறதென்பதைவிட அவனுக்கு ஒரு சட்டை அவசியம் தேவை என்பதே முக்கியமாக இருந்தது. தனத பின்னைகுறுக்கு ஏதாவது உடைகள் தேவையென்றால் சோமசுந்தரம் வேதாவைத்தான் நாருவார். அவரின் குழம்ப் நிலையை நன்கு தெரிந்த கொண்ட வேதா தனது தையலுக்கு குவி வாங்க முடித்தாலும் உரிய தொகையைக் கொடுக்காமல் சோமசுந்தரம் பொருளில் தொட மாட்டார்.

உறவினர்கள், சொந்தங்கள் என்ற யாருமில்லாத அந்த இருவருக்குமிடையில் தகப்பள்ள-மகள் பாசம் இருந்தது. பத்மா, உமாவின் நட்பால் அவர்களுடைய உறவு இன்னும் நெருக்கமடைந்தது.

சீதாவும், கமலதும் கூட ஆத்க்கடி "மாயி, மாயி" என்ற படி வேதாவைத் தேடி வருவார்கள். வேதாவும் அவர்களுடன் ஆர்வமாகபொழுதபோக்குவரான்.

"எனக்கும் வர வர ஏலாமப் போகுது. பின் இனய இன நினைச் சாத்தான் கவலையாக் கிடக்கு. எங்களிட்ட காசில் லையெண்ட் உடனேயே சொந்தங்கள் எவ்வளம் அந்தக் கெண்ணுதுகள். தற்சேலா எனக்கும் ஏதேன் நடந்தா பின் இனய இன ஆர் பாத்துக் கொண்டுவிடும் என்டை நினைச்சா பயம்மாக் கிடக்கு" என்ற சோமசுந்தரத்தின் குரவில் ஈரவிய ருந்தது.

வேதாவுக்கும் அவரின் நிலைமை வேதனையாக இருந்தது. தன்னுடைய நிலைமையும் இதே போல் இருப்பதை நினைத்துக் கொண்ட அவனுக்கு அந்த வேத இனயிலும் சிரிப்பு வந்தது.

"எங்கட சொல்லுப்படி நீ நடக்கிறதா இருந்தா சொல்லு. அப்படி இல்லாம நீ எங்கள மதிக்கேலயோ பிறகு எந்தச் சம்பந்தத்தையும் எங்களோட வைக்கக் கொள்ளாத" என்ற முதல் அங்கு உறுதியாகச் சொல்லினிட்டார்.

"உன்றை நடக்கத்தயால் பிறகு நாங்களும், பின் இனயஞும் கூட்டில் போகேலாம வரும். ஆனபடியா நாங்கள் தனியிருக்கிறதுதான் நல்லம்" என்ற அக்காவும் தீர்மானமாகச் சொல்லினிட்டாள். இவர்களே உறவை அய்த்துக் கொண்ட பிறகு ஏனைய சொந்தங்கள் உறவை வைத்துக்கொண்டுமா?

அவர்கள் எல்லோரும் ஆத்திரப்பொழுதாவிற்கு வேதா தவசிர தவும் செய்யவில் லை. சமூதாயம் காலம்காலமாக அட்டுத் தனமாகப்பின் பற்றிக் கொண்டிருக்கும் சில முடச் சம்பிரதாயங்களை, பக்கச் சார்பாகக் கட்டுப்பாடுகளை அவள் மீறியதான் அவர்களது ஆத்திரத்துக்குக் காரணம்.

வேதாவும் தன்மானமுன்னவுதான். இரத்த உறவுகள் தன் கைப் புரிந்து கொள்ளாதபோது தான் மட்டும் ஏன் அவர்களையே எதிர்பார்த்துக் கொண்டும், நம்பிக் கொண்டுமிருக்க வேண்டும் என்ற பத்மாவாயும் கட்டிக் கொண்டு தனியாக வந்தவட்டாள். அப்போது தன்ஷக்கப்பட்ட உறவுகள் இன்றவரை ஒட்டவேயில் லை.

"என்ன பின்னை கணக்க யோசிக்கிறீய?" . சோமசுந்தரம் கேட்க வேதா வேத இன்யாகச் சிரித்தாள்.

"இண்டுமில் லை. இந்த உலகத்தில் என்னென்ன மாதிரியவ்வாய் சனம் இருக்கென்று யோசிச்சுப் பாக்கிறீன்"

"உள்க்குச் சொல்லுவது பின்னை. தனியைப் பிடிச்சு உமாவுக்கு ரண்டு மூன்று இடத்தில் சம்பந்தம் பாப்பிச்சுல்லன். சோமசுந்தரம் வாத்தியின்றை பெட்டை என்டுவடனையே சரி வராதென்று சொல்லிப் போட்டாங்களாம். என்னெட்ட சொத்துப் பத்தெங்கு ஒன்றுமேயில் லையங்கு ஜரிமுழுக்கத் தெரியுந்தானே? கட்டப் போறவ எனப் பாக்காமலே காசு, வீரு இல் லையங்டா சம்பந்தம் வேண்டாம் என்று தாக்கியறியிறுவதையை எப்பிடிப் பின்னை குப்பிடுதா?" சொல்வதீக் கொண்டிருக்கும்போது சோமசுந்தரத்தின் குரல் பிசிறுஷ்க்க, வேதா அவரைக் கூர்ந்து பார்த்தாள். அவருடைய கண்களின் ஓரத்தில் கண்ணீர் தளிர்த்திருந்தது.

வேதாவுக்கு ஒரு மாதிரியாக இருந்தது. அந்தப் பெரிய மனி தகரை கலங்க வைக்கும் சமூகத்தை நினைக்கக்கயில் அவனுக்கு ஆத்திரம் வந்தது. "இந்த சூரிய இருக்கிற அத்தினை பேருமே இந்த வாத்தியாரிட்டத் தான் படிச்சுவை. இந்த ஆகான் மூலமா தங்கட எதிர்காலத்தை அமாச்சுக் கொண்டு நீள்க் காச்சுப்பேடயோட உலாத்துற ஒன்றுக்குக் கூடி நன்றியுளர் ச்சி இன்னாமப் போச்சே" என்ற தங்குவுக்குறிஞர்.

"வாத்தியார் நீங்க ஒன்றையும் யோசியாகதயுங்கோ. உங்கட முகைக்கு எவ்வாய் நல்லபடியா நடக்கும்" வேதாவுக்கே தெரிந்தது தன்னுடைய ஆரதல் வார்த்தைகள் அவரைச் சமாதானப்படுத்தாதென்று.

"மனசை ஆர் பின்னை பாக்கிருங்கள். எல்லோரும் காசு, காணி வீரு, நகை, நட்டெங்குதான் அலைஞ்சுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதகளை நினைக்கத்தான் பயம்மாக்கிடக்கு. இந்த நீலமையில் ஆரும்லாம் என்ற பின்னையள் எப்பிடிச் சீவிக்கும்?"

வேதாவாக் அதற்கு மேல் அவருடைய துக்கத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை." இனியும் இப்பிடி ஆருமில் லையென்று சொல்லாதுங்கோ. நாங்கள் இருக்கிறோம். உங்கட பின் னையள் எனக்கும் பின் னையள் தான். நீங்கள் ஒன்றுக்கும் கல லைப்படாதெங்கோ* வேதாவின் வார்த்தைகள் உறுதியாக வந்தன.

சோமசுந்தரம் ஆந்த வார்த்தைகளில் நிம்மதியடைந்தவராய் சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தார். நகர்ந்து கொண்டிருந்த நேரம் உரைச்சி மயமானதாகவே இருந்தது.

வேதா பொருத்துகளை ஆந்தான். நீணமாக இருந்த நூல் மீதங்களைக் கத்தரித்தான்.

"சட்டை முடில்சீ. சீதாவை இல்ச ஆப்பி விருங்கோ. போட்டுப் பாத்தாத்தான் அனா சரியோ என்று தெரியும்" வேதா சாமர்த்தியமாக கவியத்து தலிர்த்துக் கொண்டான்.

"பனிங்கடத்தால வந்த உடன் ஆப்பி விருந்து. இனித்தான் போய்க் கறிச் சாமாங்கள் வாங்க வேணும். நான் வாறன் பின் னை" சோமசுந்தரம் தளர்ந்த நடையுடன் வீட்டிலிருந்து வெளியே வந்தார்.

வெயில் கட்டது. வெவியில் காகங்கள் இருந்து பரிதாபமாகக் கரைந்து கொண்டிருந்தன.

சோமசுந்தரம் மரக்கறியும், மீனும் வாங்கிக் கொண்டு திரும் புகையில் துரையர் எநிர்ப்பட்டார்.

"என்ன வாத்தியார் கடைச்சுப் போய் வாறியன்?"

"துரையே? உங் கேத்தான் நினைச்சுக்க் கொண்டு வாறன். ஏத தும் அலவலாயிப் போற்றியா?"

"இல் லை வாத்தியார். ஏதனும் விசேஷமே?"

*அப்ப வாவன் கதைச்சுக்க் கதைச்சுப் போவோம்"

இருவரும் ஆதலாக நடந்தார்கள். மன்னைனாப் பன்றிலொன்றை துரை தள்ளிய மாடு இருந்துக் கொண்டு போனது. கையில் கம்பு வைத்து மாட்டை மிரட்டுக் கொண்டிருந்தவன் பீடி புகைத்துக் கொண்டிருந்தான். தொட்டத்தில் துவா யிதிக்கும் ஆவாரங்கள் கேட்டன.

"துரையர், இனி மகனுக்கு வேற அறிமு தெருது நல்லது போவப் படுகிறது" சொல்லிட்டு சோமசுந்தரம் துரையைப் பார்த்தார்.

"நானும் உதைத்தான் யோசிச்சலுன். இந்த அரில் சரிவராது என்கு எனக்கு அப்பவே தெரியும்" என்ற சொன்ன ஒரை நாக்கைக் கடி த்துக் கொண்டார்.

சோமகந்தரம் ஒரையை உற்றுப் பார்த்தார். ஏதோ ஒரு விடயத்தை அவர் மறைப்பது போல் தெரிந்தது.

"தூரை என்ன விசயமெண்டாலும் என்னட்டை சொல்ல. எதையும் மறைக்கத் தேவையில்லை"

"இது வந்து... உங்களை இனியும் நான் ஏமாத்த விரும் பேல வாத்தியார். உங்கட மகன் பன்னிக் கடத்தில் பஷ்கேக்கக் குரோ ரவுன் பெடியலேட தொடர்பிருந்துதென்னு அர் முழுக்க கதை பரவியிருக்கு. அத்தான் ஆருக்க வேண்டாமெண்டான். இதொன்றும் பெரிய விசயமில்லை வாத்தியார். நாங்கள் வேற அரில் முயற்சிப்பம். நான் வரட்டே. பிறகு வந்து சந்திக்கிறீன்" என்ற ஒரை போய்விட்டார்.

சோமகந்தரம் சட்டென அப்படியே நின்றார். தலை சுற்றி யது. தரை மேலே போக, வாஜம் கீழே வந்து கொண்டிருந்தது.

22

காலையில் கடை திறந்தபோது பத்மாவும், தவபாலனும் டடும்தான். மாலை விருப்பெருத்திருந்தான். மதலாளி ரகுராமனை தக்ஞடக்குடிக் கொண்டு போயிருந்தார்.

தவபாலன் மருகன் தலைகீக், பத்மா சுவாமிப் படங்களுக்கு ஆதுபத்தி கொஞ்சத்தி வைத்தான். வியாபாரங்களுடன் சம்பந்தப்பட்டாகக்கயாக் அநேகமாக எல்லா மதக் கடவுளர்களும் அங்கே வந்திருந்தனர்.

வந்து முதலே தவபாலனின் முகம் சரியில்லாமல் இருப்பதை பத்மா அவதானித்திருந்தாள். என்னவென்று விசாரிப்பதற்காக அவன் தன்னுடைய அஸல்களை முடித்துக் கொண்டு வரும்வரை காத்திருந்தான்.

"என்ன இண்டக்கு ஒரு மாதிரி இருக்கிறியள்?" தவபாலன் முக்காலைய இழுத்துப் போட்டு அமர்ந்ததும் பத்மா கேட்டார்.

"வீட்டில் சிங்கப் பிரச்சினை" தவபாலன் தலையைக் குறித்து கொண்டு சொன்னார்.

"சொல்லவாமெண்டா என்குச் சொல்லுக்கோ. ஆஞ்சா நாஜம் உதவி செய்யலாம்தானே?"

தவபாலன் இதற்கு உடனே பதிலளியாது மென்னமாக இருந்தான்.

"சொல்லவாத பிரச்சினையெண்டா வேண்டாம்" பத்மா சொன்னார்.

"அப்பிடியான்றுமில்லை. தங்கச்சிங்கு ஒரிடத்தில் கவியானம் பேசினாலாங்க. எல்லாம் சரி வந்திட்டு. இப்ப காசு விசயத்தில்தான்கொஞ்சம் சிங்கலா இருக்கு. "தவபாலன் மெதுவாகச் சொன்னார்.

"எத்தினயாயிரம் வேணுமாம்?" என்ற கேட்ட பத்மாவின் குரவில் கேவியிருந்தது.

"பேசினதில் பத்துக் கட வேணுமாம்"

"என்ன செய்யிறதா யோசீசிருக்கிறியன்? உப்பிடியே உந்தச் சம்பந்தத்தை நிப்பாட்டப் போறியனா அல்லது மாறுக்கீறி செய்யப் போறியனா?"

"இவி என்னிடு நிப்பாட்டுறது? காசுதான் எங்கயாவது மாற வேணும்" தவபாலன் கவலையாகச் சொன்னார்.

"நாஜம் உங்களை ஒரு வித்தியாசமான ஆளா நினைச்சன். இப்பதான் விண்குது" என்ற பத்மா கொண்டதும் தவபாலன் சடாரெனத் தலைய உயர்த்தினார்.

"என்ன சொல்லுறியன்?"

"சீதனம் குருக்கப்படாது, வாங்கப்படாது என்று கததப்பியன். பெரிய பெரிய புத்தகமெல்லாம் படிப்பியன். என்னேடையல்லாம் காரசாரமா விளாதிப்பியன். இப்ப எண்டாவெண்டா தங்கச்சிங்குச் சீதனம் குடுத்ததான் கவியானம் செய்ய வேணுமென்று ஒற்றைக் காலி நிக்கிறியன். இவ்வளவு நாஜம் கததச்சுதெல்லாம் சம்மா பகஷிக்குத்தானே?" பத்மா நக்கலாகச் சிரித்துக் கொண்டே கேட்டார்.

தவபாலனின் ருகம் உடனே மாறியது. "உங்களுக்கென்ன வேசாயீச் சொல்லிப் போட்டியன். ஒவ்வொருத்தற்றை கட்டிடமும் அவையைக் குத்ததான் தெரியும். தங்கச்சிங்கு பேசின எத்தினையோ சம்பந்தங்கள்

முதலேயே குழம்பிப் போச்சு. ஏனென்டா தங்கச்சிங்கு வாக்குக் கண்ணும். அதால் வேண்டாமாம். இந்தச் சம்பந்தமொன்றுதான் ஒமென்றாக்குக்கு. அத விட எங்களுக்கு மனம் வருமே? எங்கட நிலையில் இருந்தாத்தான் உங்களுக்குப் புரியும்" தவபாலன் ஊர்ச்சியாகச் சொன்னான்.

"ஆகா நல்ல விளக்கம். சருக்கமாய் கொண்டு உங்கட தங்கச்சியின்கூர கண்ணுக்காக நட்டக்காக கொஞ்சம் குடுத்த ஆனத் தன்னிவிடப் பாக்கிரியன்" பத்மாவும் ஊர்ச்சியாகப் பதிலளித்தான்.

இதைக் கேட்டதும் தவபாலன் சடாரென் எழுந்தான். இதே நேரம் கடைக்கு ஆட்கள் வர ஆரம்பித்தார்கள்.

இதன்பின் மதிய போசனம் வரை கடைக்கு ஆட்கள் : வந்த கொண்டேயிருந்தார்கள். அதனால் இருவருக்கும் தொடர்ந்து கடத்தக்க மூலம் போய்விட்டது. அவர்கள் கறசறப்பாக இயங்கின் கொண்டிருந்தார்கள்.

பத்மா முதலில் சாப்பிடப் போக, தவபாலன் கடையப்பார்த்துக் கொண்டான்.

பத்மா சாப்பிடும்போது தவபாலனைப் பற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

"இவரைப் பற்றி நான் பிழையா மதிப்பிட்டுட்டேனே? கடைசியா இவரும் சாதாரன அதே ஆன் வர்க்கம்தானு? மந்ம ஆம்பிளையனைப் போல அதே பிற்போக்குச் சிந்தனையுள்ள இவரைத்தான் நான் விரும்பி வந்து?"

பத்மாவால் எந்தப் பதிலையும் பெற்றுக்கொள்ள முடிய வில்லை. வேண்டா வெறுப்பாகச் சாப்பிட்டுவிட்டு, ஆண்டுக்கு வந்த தவபாலனைச் சாப்பிட அனுப்பினான்.

தவபாலனும் உணவருந்திவிட்டு வந்தபின் மறுபடி உரயாடுவதற்கு நேரம் கிடைத்தது.

"நான் அப்போத சொன்னதுக்கு நீங்கள் ஒரு மறுமொழியும் சொல்லேன்" என்ற பத்மாவே ஆரம்பித்தான்.

"விளக்கமில்லாதவையோட என்னத்துக் கடத்தக்கிறான்?" தவபாலன் கருக்கமானே பதிலளித்தான்.

அந்தப் பதிலால் கடந்த இரண்டு வருடங்களாக பத்மாவின் மனதில் உருவாக்கிய மதிப்பிழிருந்து தவபாலன் வேகமாக கீழிறங்கினான்.

"என் அப்பிடிச் சொல்லுயின்?"

"வினங்காத்தனமாக் குதைச்சா என்ற சொல்லுது? உங்களுக்குச் சுகோதரங்களே இல்லை. அதாலதான் குட்டிடம் தெரியேல். நான் வில்லாவு குட்டிடப்பட்டு உழூக்கிறது முழுக்க என்றை சுகோதரங்களுக்காகத்தான். என்றை தங்கச்சீக்கு நல்லதொரு வாழ்க்கையை அமச்சக்கு குட்க்கத்தான் நான் பாப்பேனேயாறிய காசை இல்லை" தவபாலன் விறப்பாகவே பதிலளித்தான்.

"தங்கச்சீக்கு வாழ்வு அமச்சக்கு குடுக்கிறது நல்லது தான். அன் நீங்க செய்யிறது அதில்லை. இல்லாட்டி இப்பிடி காச புகுங்கிற குரும் பத்தில் உங்கட தங்கச்சையக் கட்டித் குடுக்க ஒம்புவியனே. உங்கமயில் உங்கட தங்கச்சைய நீங்க பாரமா நினைக்கிறியன். அவனுக்கிருக்கிற குறையால எங்க கவியானமே நடக்காம வாழ்நாள் முழுக்க உங்களுக்குப்பாரமானே இருந்திருவாரோ என்று பயப்படுறியன். அத்தான் காசைக் குடுத்த மாப்பிள்ளையைச் சரிக்கட்டி தங்கச்சைய தரத்திற்கிண்டு" பத்மா நிதான மாகச் சொன்னான்.

"நிப்பாட்டு. இனி இதைப் பற்றிக் குதையாதை." தவபாலன் திடிரென் ஒருமைக்கு வந்தான். கண்கள் சிவந்து போயிருந்தன.

பத்மா ஒரு கணம் அவனை நன்றாகப் பார்த்தான். இரண்டு போத்தில் சாராயத்தை உன்னுக்கு விட்டபின் மதுவிலக்கை கொண்டு ஏரச் சொல்லிப் பேசுபவனைப் போல தவபாலனைப் பார்க்கும்போது அவனுக்குத் தெரிந்தது. தன்குள் சிரித்துக் கொண்டான்.

அதன்பின் இருவரும் குதைக்கவில்லை. பத்மா தன்னுடைய மனதி விருந்து தவபாலனைச் சுத்தமாகத் தடைத்திருந்தான்.

"நல்ல காலம். இந்தானைப் பற்றி இப்பேரே தெரிஞ்ச கொண்டது. இல்லையென்டா காச தாறியே கவியானம் செய்யிறன் என்று என்றை டையும் கேட்டிருப்பார்." எனப் பத்மா தன்குள் நினைத்துக் கொண்டான்.

வேலை முடிந்த குடையைப் பூட்டிவிட்டு பற்றி நினையத்துக்குப் போகையிலும் இருவரும் ஒன்றும் குதைக்கவில்லை. தவபாலன் : எதையோ தீவிரமாக யோசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

"அப்போதை உங்களோடு அப்பிடிக் குதைச்சைக்கு மன்னிச்சு கொள்ளுவதோ" "என்ற திடிரென் பத்மாவிடம் சொல்லிவிட்டு தவபாலன் விருவிருவென நடந்த போன்று.

23

உமா கண்ணிர் துவிக்க அதைப் பிடித்துக் கொண்டு நன்றான். தலை நிலத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

சோமசுந்தரம் அவனுக்கு நேரே நின்ற கொண்டிருந்தார். முத்தில் பழைய சாந்தம் காணுமல் போய் புதிதாக இருள் வந்திருந்தது. உடம்பு கட தனர்ந்திருந்தது.

"ஒரு சொல்லுச் சொல்லியிருக்கலாந்தானே?" சோமசுந்தர த்தின் குரவும் மாறியிருந்தது. பிறித்தறிய முடியாத ஊர்ச்சிகள் குரவில் கலந்திருந்தன.

உமா பதில் சொல்லின் லை. உடம்பில் சாட்டயான நருக்கம் இழையோடியது. இப்படியொரு சூழ்நிலை உருவாகும் என அவன் கொஞ்சமும் எதிர்பார்த்திருக்கவில் லை. நிரஞ்சனிடமிருந்து நீண்ட காலமாகவே கடி தம் எதுவும் ஏராதது அல்லைக் கவலைக்குள்ளாக்கியிருந்தது. இவன் கடிதம் போகுவதற்காக டேவிட்டின் முகவரியை நிரஞ்சன் கொடுத்திருந்தான். இவரும் மாதந்தோறும் கடிதம் போட்டுக் கொண்டிருந்தான். பதில் எதுவும் தான் வரவில்லை.

நிரஞ்சனக்கு என்ன நடந்திருக்கும் என்ற உமா சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும்போதான் சோமசுந்தரம் நிலைகு லெந்த கேள்விப்பட்ட செய்தியுடன் வீட்டுக்குள் வந்தார். ஒரு நிமிடம் கட தாமதீக்காமல் அவர் உமாவை கேட்டுவிட்டார். உமா திருக்கிட்டு விட்டாள். தங்களது விசயம் இன்வெடு விரைவில் அப்பாவுக்குத் தெரிய வருமென அவன் நிலைத்தேபாரித்திருக்கவில்லை.

"என்னடை படிச்சு பெடியதுக்கு நூல்லையே இன்னடைக்குநான் தலைகுளிஞ்சு நிக்கிறீர். நீ என்கு எதையும் மறைக்காம கொல்லியிருந்தா இன்னடைக்கு இந்த நிலைமை வந்திருக்காது. சொல்ல வெக்கமென்டா ஒரு தண்டிலையாவது எழுதித் தந்திருக்கலாந்தானே. நான் ஆரோ பிறத்திலில் ஆயே? உங்கள தகப்பன் தானே? இப்பதான் எனக்குத் தெரியுத நீ அப்பிழ நினைக்கேலையன்று" சோமசுந்தரத்தின் குரவ் அழுகிறதா? கோபப்படுகிறதா? என்பதை இன்ம் கானும் சாத்தியம் இன்னும் ஏற்படவில்லை.

"என்ற குட்டங்களை நீ சரியா புரிஞ்சிருந்தா இப்பிழ நடந்திருக்க மாட்டாய். நான்தான் உண்ணேச் சரியா வள்கேல. வீட்டில

வண்ணு யும், சமையக்காரன் யும்தான் நான் இருந்திருக்கிறேன். நல்ல தகப்பனு இருக்கேல என்னு இப்ப விளங்குது" அவர் சோகத்தில்தான் இருக்கிறாரென் கண்கள் தெரிவித்தன.

அதற்கு மேல் உமாவால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. ஒழிப் போய் கட்டிலில் விழுந்த அழுத் தொடங்கிவிட்டாள்.

சோமசுந்தரம் மென்னமாக அதே இடத்தில் நின்ற கொண்டிருந்தார். அதுத்து என்ன செய்வது என்பது பற்றிச் சிந்தித்தார்.

"விசயம் உண்மதான் என்று தெரிஞ்ச போச்சு. இனி எந்த மட்டத்தில் இவையின்றை சிரைகிதம் இருக்கொண்டு தெரிஞ்ச கொள்ள வேணும். பெடியன் ஆர் என்றால் வேறூம். வார் முழுக்கத் தெரிஞ்ச போச்சது. ரண்டு "பேருமே மனமொத்தா இனி கவியான அவைவுக் கேள்ப் பாக்க வேண்டியதான்."

சோமசுந்தரம் மெதுவாக உமா பருத்திருந்த அறைக்குப் போலூர். உமா தலையணையில் முகம் புதுத்திருந்தாள். உடம்பு குவங்கிக் கொண்டிருப்பதிலிருந்து அழுகை மூற்றப் பெறவில்லையின்று தெரிந்தது.

"இனிவெண்டாலும் முழு விசயங்க கேள்யும் சொல்லவாய் என்று நம்புறன்" சோமசுந்தரம் நிதானமாகச் சொன்னார்.

சுல நிமித் தாமதத்தின் பின், தலையணைவிருந்த முகத்தை ஏருக்காமலே உமா சொல்லவாரம் பித்தாள். 'விரீம் கவுன்', 'தீயட்டர்' தவரிந்த ஏணையை தடக்கி, தடக்கிச் சொல்லி முடிகப்பட்டது.

அதன் பின் அங்கே சிரிச நேரம் அமைதி நிலவியது.

"அவன்றை விலாசம் இருக்கா?" சோமசுந்தரம் அமைதியை கலைத்தார். உமாவில் தலை அசைந்தது.

"அதைத் தா. நான் நாளைக்கு காலமையே அங்க போய் இனிச் செய்ய வேண்டிய அவைக்க கேள்ப் பற்றிக் கைதக்கிறேன்" சொல்லிவிட்டு சோமசுந்தரம் அறங்காவிட்டு வந்தார்.

பன்னிக்கடத்திலிருந்து வீட்டுக்கு வந்த கமலனும், சீதாவும் அழுதுகொண்டிருக்கும் ஆக்காவைப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டார்கள். ஆக்காவுக்கு வருத்தம் என்று அவர்களுக்கு காரணம் சொல்லப்பட்டது.

சொன்னபடியே மறநாள் காலை நகரத்துக்குப் போக சோமசுந்தரம் தயாராகிக் கொண்டிருந்தார். பெட்டியைத் திறந்து தொய்த்துலர்த்தி, மடித்து வைத்திருந்த வேட்டி, சட்டையை எடுத்த அவிந்த கொண்டார்.

“உமா, நான் போட்டு வாறன். தம்பி, தங்கச்சி பள்ளிக்கூடத் தால பசியோட வருங்கன். சாப்பி ஏதாவத செய்து கூட .” என்று வாச விழின்ற சொல்லிட்டு நாலை வெத்த சோமகந்தரம் மறபடி வீட்டுக் குள் வந்து அறை வாசவில் நின்ற “அப்பா கட்டாயம் என்றா நன்மைக்கு ஏதாவத செய்வார் என்ட நம்பிக்கையோட வீட்டு ஒட மாட்டாய் என்று நம்புறன்” என்ற சொல்லிட்டுப் போனார்.

பண் தரிப்புக்கு நடந்து போய்க் கொண்டிருக்கும்போது எப்படி போகும் இடத்தில் கைதக்க வேண்டும் என்ற சிந்தித்தார். மனம் கணத்துக் கொண்டிருந்தது. எதிர் காலத்தைப் பற்றி அவர் அவ்வப்போது கவலைப் பட்டாலும் இன்றையைப் போல முற்றுக மனம் தவர்ந்ததல்ல. மூற்றிலும் எதிரிப்பாராத ஆதிரிச்சியத் தாங்கிட கொண்டும்போது அவரால் கலபமாகத் தாங்கீடு கொள்ளவில்லை.

“கையில் காசில் லூயெயெண்ட உடன் வாத்தி மாப்பிளை பிடிக்க பெட்டெடையயே ஆப்பிப் போட்டுத்”

“வாத்தியின்ற பெட்டெட்கு ரஷுன் பெடியஞ்சே தொழுப்பாம். எங்கேயோவல்லாம் பெடியன் கட்டிக் கொண்டு போறவாம். வாத்தி க்கும் இது தெரியுமாம்”

இப்பெடியல்லாம் கைதக்க அர் தயாராக இருக்கிறது என்பதை நினைத்தபோது சோமகந்தரத்துக்கு அடி வயிற் ஏறிந்து. யாரோ காறித் தப்பியத் போல தன்டாவி ருக்கத்தைத் தடைத்துக் கொண்டார்.

இப்போதுதான் மனவியின்மையை சோமகந்தரம் உரர்ந்தார். என்னதான் அப்பாகவும், அக்கறையாகவும் பின்னைக் கலன்றிக்கூட கொண்டாலும் தானின் இடத்தை நிரப்ப முடியாத என்ற புரிந்து கொண்டார். இந்த தாயிருந்திருந்தால் உமா இந்த விசயங்கிலை மறைத்திருப்பானா? அல்லது அவன் மறைப்பதை தாய்தான் கண்டுபிடிக்காமல் விருவாளா?

பண் வந்து, ஏறிப் பயணிக்கும் போதும் சோமகந்தரம் அமைதியடையவில்லை. எல்லாம் நல்லபடியாக நடக்க வேண்டுமே என்ற கவலை மனதை தொந்தரி செய்து கொண்டே இருந்தது.

நகரத்தில் பண்ணிவிருந்து இறங்கிய போதுதான் கையிலிருக்கும் துண்ட வெத்துக் கொண்டு தெருவை எப்படிக் கண்டு பிடிப்பது என்றார் தினகத்தார்.

வருடத்தில் சில தடவகளே சோமகந்தரம் நகரத்துக்கு வருவார். ஆப்பும் அநேகமாக பின்னைக் கையில் பெற்றியாக்கப்பத்திற்கு கட்டி வருவதற்காகவே இருக்கும். பண் தரிப்பு நிலையத்தையும் அதன் சர்றுப்

புறத்தையும் வீடு கச்சேரிக்குப் போய்வாகும் வழி மட்டுமே அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும். இந்த நிலையில் நிரஞ்சனீஸ் வீட்டைக் கண்டு பிடிப்பது அவருக்குச் சிரமமே.

அப்போதான் அவருக்கு பத்மாவின் நினைவு வந்தது. பத்மா ஒலை செய்யும் பாறுமதி ரெக்ஸ்ரெல்லில் அவர் தனி வாங்க வந்திருக்கிறார். பத்மாவிடம் போனால் கடையில் ஒலை செய்யும் யாரிடமாவது இடத்தைப் பற்றிக் கேட்கலாம் என்ற நினைத்தார். உடனே பாஜுமதி ரெக்ஸ்ரெலை நோக்கிநி நடந்தார்.

24

பத்மா முக்காலியிலிருந்து பத்திரிகை படித்துக் கொண்டிருந்தாள். முன்னுல் நிழல் விழவே நிபிரிந்துவன் ஆச்சரியமானான்.

"மாஸ்ரர் நீங்களே?" என்றபடி எழுந்தாள். சோமசுந்தரத்தின் முன்னாள் மானவிகளில் அவரும் ஒருவன்.

"இரு முக்கியமான அவவ்வா வந்தனுள் பின்னை. எப்பன் நேர மிருக்குமே?" என்ற கேட்டார்.

"கனக்கை இருக்கு. இதில் இருங்கோ மாஸ்ரர்" பத்மா தான் இருந்த நாற்காலியத் தாக்கிய அவருக்குப் பக்கத்தில் வைத்தான்.

"இருக்க நேரமில் லை பின்னை. இந்த விவாசம் எங்க இருக்க கூண்டு ஆரையேன் விசாரித்து சொல்லவேமே?" சோமசுந்தரம் கையிலிருந்த தண்டை நீட்டினார்.

அவருடைய குழம்பிய தோற்றுத்தையும், அவசரத்தையும் பார்த்து எதுவும் புரிந்த கொள்ள முடியாத பத்மா அவர் நீட்டிய தண்டை வாங்கிப் படித்ததம் அதிர்ச்சியடைந்தான். நிரஞ்சனீஸ் முகவரியை ஏற்கென வே உமா அவருக்குச் சொல்லியிருந்தாள்.

'அப்பிழையன்டா இவருக்கு உமாவின்றை காதலைப் பற்றித் தெரிஞ்சிட்டுதா? எப்படித் தெரிய வந்தது? என்ன மாதிரி இவர் இதை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்? இப்போ ஏன் நிரஞ்சனீட்ட போனார்?'!

பத்மா கேள்விகளால் குழம்பியபடியே சர்றுத் தன்னியிருந்த

தவபாவளிடம் போய் முகவரியைக் காட்டி விசாரித்தான். தவபாலன் நகரத்தில்தான் இருக்கிறோன். முகவரியை நன்றாகப் பார்த்த தவபாலன் இத்தி னையாம் இலக்க பயணிக் போய், இத்தினையாவது தரிப்பில் இரங்கி இடப் பக்கமாகப் போகும்படி சொன்னான்.

அவனுக்கு நன்றி சொல்லிவிட்டு தான் பிறகு சந்திப்பதாகப் பத்மாவிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு சோமசுந்தரம் கடையிருந்து வெளியே வந்தார்.

வாகனங்களின், சுனங்களின் இரைச்சலி எதுவும் அவருக்கு கேட்கவில்லை. பெட்டிக்குள்ளிருந்து தொண்டை கிழியைக் கத்தி சுவீப் ரிக்கற் றிற்றுக் கொண்டிருந்தவளின் குரலும் அவரை ஈர்க்கவில்லை.

அவருடைய சீந்தனை முழுவதையும் பிரச்சினையை எப்படிக் கையாள்வது என்ற கேள்வியே ஆக்கிரமித்திருந்தது. உடம்பு வியர்த்த தாக முண்டாகியது. பைகளில் சில்லறைகள் பதுங்கியிருந்தாலும் கடைக்குப் போய் தாமதிக்க அவர் வரும்பவில்லை.

புக் நிலையத்தில் அவர் பயணிக்க வேண்டிய பல் தயாராக நின்றது. சோமசுந்தரம் ஏறினார். தவபாலன் குறிப்பிட்ட தரிப்பில் இரங்கி அர். இடப் பக்கம் வந்தார். தெருவில் தெரந்த இலக்கங்களைப் பார்த்து கொண்டு நடந்தார்.

குறிப்பிட்ட இலக்கம் வந்தது.

சோமசுந்தரம் தயக்கமாக படலையத் திறந்து உட் சென்றார். தோனில் போட்டிருந்த துண்டை எடுத்து அடிக்கடி கடைத்துக் கொண்டார்.

வாசல் கதவு திறந்திருந்தது. ஓலை யாருமில்லை.

"வீட்டுக்காறர்" என்ற படியில் நின்ற குரல் கொருத்தார். சத்தம் கிணற்றக்குள்ளிருந்து ஏருவத போவிருந்தது.

"ஆரா?" உள்ளேயிருந்து கண்த பெண் குரல் கேட்டது.

"நான் சோமசுந்தரம்"

"பொறுங்கோ வாறுன்"

சில நிமிடங்கள் எதுவும் நடக்கவில்லை. சோமசுந்தரத்தின் தோனிலிருந்த துண்டு மட்டும் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தது.

வாசலுக்கு அந்த அங்கூராம் வெளியே நின்ற புதிய மலித

ஏரப் பார்த்தும் தயங்கினான்." ஆரைப் பாக்க வந்ததனியன்?"

"நிறஞ்சன்ற வீரு இத்தானே?"

"இமோம். உங்குக்க வாங்கோ" என்ற அன்ன பூரணம் அவர் வரவேற்றான்.

உன்னோ வந்த சோமசுந்தரம் கத்திரவொன்றில் அமரிந்த கொண்டார். அன்ன பூரணம் எதிர்க் கத்திரவில் உட்கார்ந்தான்.

"நீங்கள் ஆரைங்கு தெரியேல?" என்ற அன்னபூரணம் அரம்பித்தான்.

"என்கிற பேர் சோமசுந்தரம். முந்திப் படிப்பிச்சகுள்" என்ற அரம்பித்து சோமசுந்தரம் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டார்.

வந்திருப்பது யாரென்ற இன்னும் சரியாகப் புரியாததால் அன்னபூரணம் தொடர்ந்தும் குழப்பமாக இருந்தான்.

"அவர் இல் லையே?" சோமசுந்தரம் கேட்டார்.

"இல் லை. இப்பதான் கடைக்குப் போன்று. எப்ப வருவாரை அங்கு சொல்லவேலாது." "ஒருவேளை அலருக்குத் தெரிஞ்சவரோ?"

"என் லை உங்களுக்குத் தெரியாத. உங்களையும் என்களுத் தெரியாத. ஆன இப்ப ஒருத்தரை ஒருத்தர் தெரிஞ்சு கொள்ள வேண்டிய அவசியம் வந்திருது. உங்களுக்கு கதைக்க இப்ப நோமிருக்குதே" சோமசுந்தரம் மெல்ல விசயத்துக்கு வந்தார்.

அவர் ஏதோ புது விசயம் சொல்லப் போன்று என்ற ஜவலில், சமையவெறுயில் வெப்பமேற்கிக் கொண்டிருந்த கறியையும் மறந்த அன்னபூரணம் "ஆம் சொல்லங்கோ" என்றார்.

சோமசுந்தரம் தொண்டையச் செருமீக் கொண்டு, தண்டாவிழுத்தை தூட்டத்தீக் கொண்டார்." என்றை மகன் ராவுவிதான் படிச்சுவன். பள்ளிக்கடம் போல் வரேகீக உங்கட மகளைச் சந்திசீச ரண்டு பேருக்கும் பழக்கமாய்ப் போச்சு" என்ற அரம்பித்து உமா தண்ணிடம் சொன்னவற்றை அப்படியே ஒப்பித்தார்.

அவர் சொல்லச் சொல்ல அன்ன பூரணத்தின் இரத்த ஆழத்தம் ஏறி இறங்கிக் கொண்டிருந்தது. முத்தில் அவ்வப்போது குழம்பு கொதித்தது. முதலில் சோமசுந்தரத்தைச் சாதாரணமாகப் பார்த்தவன் இப்போது வேற கோண்டதில் பார்த்தான்.

வியர்வையால் கசங்கிப் போய்குந்த தோள் தண்டும், ஒட்டு

கன் போட்டிருந்த வேட்டி, சட்டையும் அவனுள் ஏறிச்ச லைக் கிளப்பின.

தான் சொல்லி முடித்த பின்பும் அன்றையும் மௌனமாயிருக் கவே சோமசுந்தரம் மறுபடியும் தானே ஆரம்பித்தார்.

"இப்ப காலம் மாறிப் போச்சுப் பாருங்கோ. தாய், தகப் பண் எதிர்பாக்காம் இப்ப பின்னையளே தங்கட வாழ்க்கைத் துணையத் தேஷ்க் கொன்று காலம்.இது சரியோ, பின்றுயோ என்று வாதாடிக் கொண்டிருக்காம் எங்க கைப் போல வயதானவை மாறிக் கொன்று வாற காலத்தை ஏற்றுக் கொன்றுத்ததான் புத்திசாவித்தனம்.இல்லாட்ட வீண் ஞுப்பங்கள் வந்து தலைமுறையஞ்சுக் கிடைவெளிதான் வரும்.தெரித்தோ தெரியாமலோ என்றை மகனும், உங்கட மகனும் ஒருத்தனர ஒருத்தர் விரும்பியிடினம்.எதிர்காலத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்க அவையுக்கு ஆபவம் இல்லாட்டிலும் பெற்றேர் எங்ட ரீதியில் எங்கனுக்கு கடமையிருக்கு. அது தான் நான் முறையாக உங்களிட வந்திருக்கிறன்.எல்லாம் நல்லபடியாய் நடக்க நீங்களும் ஒத்துழைக்க வேணும்" சோமசுந்தரம் முடித்தபோது கைளத்தைப் போன்று.

அன்றையுமோ ஓர பாகை சி இவிருந்தாள். தன் மகன் மீது அவனுக்கு ஏரையறைக்க முடியாத நம்பிக்கையிருக்கிறது. தன்ஜூடைய மகனுல் இப்படி ஒரு கிராமப் பெண்ணை விரும்பியிருக்க முடியாததன் அவன் துமாகக் கருதினான். பெற்ற தாயிக்கு மகனின் நடவடிக்கைகள் என்ன போக்கானவை என்று தெரியாதா. எங்கோ ஒரு மூலையிருக்கும் காசி ல்லாத வாத்தியார் தன்ஜூடைய மகனுக்கு மாப்பின்னை தேடவே இப்படி ஒரு வலை விரித்திருப்பதாக அவனுடைய குறகிய மூனை நினைத்துக் கொண்டது. அப்போதே வெட்டொன்று, தன்றாண்டாக பேச வேண்டும் போவிருந்தாலும் சோமசுந்தரத்தின் பரிதாபமான தோற்றுத்தைப் பார்த்து அடக்கிக் கொண்டான்.

"ஒரு நிமிசம் பொதுங்கோ" என்ற சொல்லிட்டு சமையல கறக்குப் போகவனுக்கு அப்போததான் அருப்பில் கறியை வைத்தவிட்டுப் போகுது ஓருபகும் வந்தது. அந்தமாக நெருங்கியபோது காலதாமதமாகி விட்டது என்று தெரிந்தது. சட்டிலில் கரிக்கட்டிகள்தான் இருந்தன.

"இங்டைக்கு ஆற்றை முகத்திலு முரிச்ச வெண்டு தெரியெல. எல்லாம் நாசமாய்ப் போகுது."

சமையலறையிலிருந்து புறப்பட்ட அன்றையத்தின் வார்த்தை கள் சில வினாக்கள் வித்தியாசத்தில் விருந்தையில் அமர்ந்திருந்த சோமசுந்தரத்தை வந்தடைந்தன. அவர் கசிக் குறகிப் போன்று.

தொடர்ந்து சமையலறையில் பாத்திரங்கள் ஒன்றடிடுள்ள மோதம் சுத்தமும், "இந்தக் காலத்தில் எப்பிழியல்லாம் அநியாயம் நடக்குத் திட்டமில் மாப்பிழை பிழிக்க எத்தினை பேர் வெளிக்கீட்டிருக்கின்ற மூலம் தெரியேலோ என்ற வசனங்களும் வெளிவந்து கொண்டிருந்தன.

அதற்கு மேல் தாங்கள் கொள்ள முடியாதவராக சோமசுந்தரம் எருந்து, போக ஆய்த்தமானபோது அண்ணபூரணம் உள்ளேயிருந்து வந்தாள்.

"நான் இப்ப ஒன்றும் சொல்லேலாது. அவர் வந்த உடன் கதைச்சுத்தான் முடிவு செய்ய வேணும். இது அவசரப்பட்டுச் செய்யிற்கு வல்லிலே. நாங்கள் பிறகு உங்களுக்கு விரமா கஷ்டம் போடுவேண்டும் என்ற அண்ணபூரணம் பேச்க வார்த்தையை முடித்து வைத்தாள்.

தன்னுடைய முகவரியை ஒரு துண்டல் எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு சோமசுந்தரம் குளிந்த தலையுடன் வெளியே வந்தார்.

"நாங்கள் கஷ்டம் போடாம நீங்கள் உங்கடபாட்டில் வெளிக்கிட்டு வராதையுங்கோ" என்ற அண்ணபூரணத்தின் வார்த்தைகள் பின்னால் வந்தன.

சோமசுந்தரம் வெளிப் படலையத் தீர்க்கும்போது கணக்கு நீதரம் எதிரிப்பட்டார். இவர்தான் நிரஞ்சனுடைய தகப்பாக இருக்கலாம் என அகித்த அவர் கணக்குநீதரத்துடன் பேச முற்பட்டபோது வீட்டுக்குள்ளிருந்து அசரீரி ஒவித்தது.

"என்ன அங்க அலம்பிக் கொண்டிருக்கிறியேன். கெதியில் சாமா துக்கைக் கொண்டு வாங்கோ"

கணக்குநீதரம் சோமசுந்தரத்தைப் பார்த்தவாரே ஓட்டறும் நடையுமாக வீட்டுக்குள் போனார்.

பத்மாவும், தவபாலனும் கலெந்திருந்த சுருள்களை ஒழுங்கு பருத்தி அடுக்கி கொண்டிருந்தார்கள். ரகுராமாவும், மாவலும் மாயமாகியிருந்தார்கள். அவர்களுக்குள் 'அது' என்ற கடைக்குத் தெரியும்.

"தங்கச்சியின்றை கவியானம் சரி வந்திட்டுதே?" தவபாலனைப் பார்க்காமல் வேலையில் கவனமாகக் கேட்டாள் பத்மா.

"இன்னும் இவ் லை. பத்தை மாறிறத்தோக்கும்மாவே. கையை நீட்டி வேண்டிய இடத்திலிருந்து நிடித் தங்கச்சிகு. இன்னும் ஒரு வழியைக் காணேல" தவபாலன் சொல்லிவிட்டு கவலையாக அவனைப் பார்த்தான். பத்மா அக்கறையோருதான் தன்னை விசாரிக்கிறான் என அவன் நினைத்து விட்டான்.

"கவியானம் பேசி எவ்வளவு காலமாக்க. இன்னும் விடை சரிவராம அநியாயமா உங்கட தங்கச்சி வீட்டிலை இருக்க வேண்டியிருக்கு. பேசாம மலிவா வேற ஒரிடம் பாருங்கோவன்" என்ற பத்மா சொல்லி மூடிப்பதற்குள் "வாயை மூறி" என்ற தவபாலன் தன்னையறியாமல் கத்தி விட்டான்.

பத்மா திருக்கிட்டுப் போகவில் லை. மெல்லச் சிரித்தபடியே தங்கடைய வேலையைக் கவனித்தான்தவபாலனை நினைக்கும்போது அவனுக்குச் சிரிப்புத்தான் வந்தது.

'தீ' என்ன வர்க்கக்கம் இது. முதிருவும்பில்லாத வர்க்கக்கம். சராசரி ஆம்பிளையிருக்கு தவபாலனே நல்ல உதாரணம். சீதைக் கொருமைக் காடி ஏதாவது கவிதையள் வந்தா நல்லா ரசிக்கிறான். கடை வந்தாலும் விழுந்தடிக்க வாசிக்கிறான். படம் பாக்கிறான். இன்னும் கொஞ்ச நாள்போன்ற இவனே எழுத வெளிக்கிடலாம். ஆன தன்றை சொந்த வாழ்க்கையில்...?

சீதைத்தைச் சாடினவையெய்வலாம் பாராட்டினவன் இப்பதங்கச்சிக்கு குடுக்கிறதுக்கு காசைத் தேடி அலைஞ்ச கொண்டிருக்கிறான். இதென்ன அறியாமையா? இயலாமையா?

ஆம்பிளையன்தான் இப்பிடியெண்டா பொம்பிளையன் வேற்கோ வத்தில் நீங்குதகள். காசைக் குறைச்சா தாவி கட்ட மாட்டன் என்று காசைக்காண்டி எச்சில் வழிய நக்கிறவுளை நான் கட்ட மாட்டன் என்று தவபாலன்றை தங்கச்சி சொல்லக் கூடாதோ? எப்பவாவது உண்மையான சீம்பிளையன் ஆகரையாவது சந்தீக்கிறவரை நான் இப்பிடியே இருக்கிறான். எனக்காண்டி நீங்கள் கண்றப்படாதெதங்கோ என்று தன்றை அண்ணாக்குச் சொல்லாம்தான்?

ரண்டு கையையும் தட்டிக் கொண்டு சத்தம் ஏன் வருகுது என்று

கேக்கிற மாதிரியல் வேறி இந்த விசயமும் கீட்கு. ரங்கு வர்க்கறும் ஒன்றுக்கொண்டு சளைக்காம மொத்தச் சுயநலமா இருக்கேக்க சீதன ஒழிப் பாவத? மன்னுங்கட்டியாவது?'

பத்மா தனக்குன் சிந்தித்தபடியே வேலையை முடித்துக்கொண்டாள். கடை மூட்ட வேண்டிய நேரமாகவிட்டது,

பத்மா தனது கைப்பையை எடுத்துக் கொண்டு "போட்டு வாறுன்" என்ற தவபாலனிடம் சொல்லின்டிரு கடையை விட்டு வெளியே வந்தாள்.

பாதையில் பரவிக் கொண்டிருக்கும் சனங்க னைப் பார்க்கிகள் யில் அவனுக்குப் பரிதாபமாக இருந்தது.

"என் எவ்வாரும் இப்பிடி அலையினம்? என் இப்பிடி ஒடி ஒடி உழைக்கினம்? வெரிவு சிந்தி வருசக்காரர்க்கா உழைச்சு, வருமானம் முழுத யும் பொட்டமொக்கி ஆரோ ஒருத்ததுக்கு பெண்ணேட தானமாய் குருக்க த்தானே எல்லாரும் இப்பிடி நாயாய் அலைத்துக் கொண்டிருக்கினம். இப்படி த்தான் மற்றவையும் கால்தடிப்பட்டு, தங்களை வருத்தித்தான் காக சேத்தி குப்பினம் என்று தெரிக்கும் ஒரானுக்கு மேல மற்றும் ஏறி நின்று எல்லாத்தையும் பிரூங்கிவிழும்?

ஆக ஏதோ ஒரு வழியில் இந்தச் சனங்களெல்லாம் கடங்கா ரார்தான். அத்தனை பேரும் காசைக் கறக்கிற பேராசைக்காரர்தான். ஒரானே இரண்டு விதமாய் சீவிக்கிற அதிசயம் தமிழ்ச் சமுதாயத்தில்தான் நடந்து கொண்டிருக்கு. இதையும் கண்ணியில் குறிச்சா என்ன?"

"ஒரு ரூபாவை செலவு செய்து வட்சாதிபதியாகும்கள். தேசி யலொத்தர் சுபையின் சீட்டியுப்பை இருந்துப் பாருக்கள். நீங்களும் அதைச் சாலியாகலாம். நானை நானை என்ற காத்திராமல் இன்றே வாங்கப் பாருக்கள்" என்று அதைச்திட்டதை விற்கக் கொண்டிருந்தவன் சூரலால் பத்மாவின் சிந்தனை கலைந்தது. குரல் உற்பத்தியான இடத்தைப் பார்த்தாள்.

அதே பழைய பலகை அறை. அதே பழைய ஆள். அதே பழைய தெதானி. தான் மட்டும் அப்படியே இருந்து கொண்டு பொது மக்களை இலட்சாதிபதியாக்குவதில் அவன் பொதுநலவாதி! யாகியிருந்தான்.

பத்மா அவனைக் கடந்து பஸ் நிலையத்துக்குள் பிரவேசித்து வழுமையான இடத்தில் நின்ற கொண்டாள். புதப்படம் வந்த நேரம் தப்பி ஒடிக் கொண்டிருந்ததால் ஆட்கள் அதிகம் இல்லை.

பத்மா கம்பியில் சாய்ந்த கொண்டு முன்னால் தெரிந்த புத்தக் கடையைப் பார்த்தார்.

தமிழகத்திலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்டிருந்த ஏராளமான வார, மாத இதழ்கள் பளபளப்பான அட்டையில் கவர்ச்சியாகத் தொங்கி கீகொண்டிருந்தன. அட்டைகளில் நடிகைகள் அல்லது வேறு பெண்கள் அநேகமான இடங்களை உருப்பைத் தூக்கிக் காட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பத்மாவுக்குள் மறவதிடும் ஆவேசம் உருவாகியது.¹ இந்தச் சுறுதாயத்தில் பொறுப்புறைச்சிலையிடதே ஆருக்கும் இல்லையா? கண்ணுக்கு குறுஞ்சு எவ்வளவோ பிரச்சினையள் கீட்கு. எத்திடையோ பேர் இதக்கு ஸ்வி சிகிகி சீண்டியின்மாகின் கொண்டிருக்கேக்க இந்தப் பத்திரிகைக்காறும், சல்லிசுகைக்காறும் ஆரோ நடிகைக்குத் திருமணமாகவன் லையே என்னுக்கு வெப்பட்டிருக் கொண்டிருக்கினம். எழுத்தாளரவல்லாரும் கொலை செய்யிறத அவ்வளவு குட்டைமில் லையண்ட மாதிரி கொலைக் குதையளை பெருக்கீக் கொண்டு போயினம். இந்தக் கேவலங்களை வாசிக்கிறதுக்கும் ஆட்கள் நிறுறயப்பேர் தடிச்சுக்க் கொண்டிருக்கினம்².

"பத்மா" அருகில் கேட்ட அழைப்பால் பத்மா திருக்கிட்டுத் திரும்பினான்.

பக்கத்தில் மிக நெருக்கமாக நின்றது பத்மவிளிக்கம். ஆனால் பார்த்ததும் பத்மாவின் ரூம் மாறியது. கண்களில் கோபம் ஏறின்தது.

"உண்ணேட முக்கியமான விசயமொண்டு குதைக்க வேணும். கடைச்சு வந்திட்டுப் போ"

"நான் குதைக்க விரும்பேலே" பத்மா ஆத்திரத்தை அடக்கிக் கொண்டு தனிவான குரவில் சொன்னான். இப்போது இந்த இடம் பல்ல நிலையமாக இல்லாமல் தங்களுடைய வீடாக இருந்திருந்தால் பத்மாவின் குரவு பத்மவிளிக்கத்தை அதிர் வைத்திருக்கும்.

"பிழவாதம் பிழக்காதத. உண்ணேப் பற்றின விசயம் தான். கடை பக்கத்தில்தான் இருக்கு. ஒருக்கா வந்திட்டுப் போ" பத்மவிளிக்கத்தின் குரவில் மெல்லிய கெஞ்சல் இருந்தது.

"நான் வரமாட்டன். ஏதேன் குதைக்க வேணுமென்டா நீங்க எங்கட வீட்டு வாங்கோ. தயா செய்து இனிமேல் இப்பிழ தெருவில் நின்று உபத்திரவப்படுத்தாதெதயுங்கோ" என்ற பத்மா சொல்லிட்டு ஒருக்கத்தை திருப்ப அவனுடைய பஸ் வந்தது. விரைந்து ஏறிக் கொண்டான்.

பத்மவிளிக்கத்தின் கண்கள் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

26

பண்ணில் வீரு நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கும்போதும் பத்மா வின் மனம் ஒரு நிலையில் இல்லை. தன்னிச்சையாக ஆத்திரம் வந்தது. கோபம் வந்தது. கண்ணில் பரும் ஆங்க எனவெல்லாம் தெருப்பைக் கழற்றி ஆங்கை வேண்டும் போவிருந்தது.

'சே என்ன மனிசர். வேண்டாடுமென்று விவத்தி விவத்திப்போனாலும் அட்டை மாதிரி உட்டுக்கள். அதைகுத்தான் ரோசம், மானம் ஒன்று யில் லையெண்டா எங்களுக்குமில்லையென்று நினைச்சீருந்தே? இவ்வளவு நாகும் கண்ணில் படாம் இருந்திட்டு இப்ப என்னத்தக்கு வெளிக்கிறுவான்?' இதை அம்மாவிட்ட சொல்ல வேணும்.

அம்மா.

பத்மாவின் உனர்ச்சி திடைரன தலைக்கீழாக மாறியது. உருக்கம் பிறந்தது.

அம்மாவை நினைச்சாலே இவ்வளவு சக்தியா?

ஆம்.

அம்மாதான் எனக்கு எல்லாமே. அம்மாவும் அவன்தான். ஆப்பாவும் அவன்தான். நல்ல சிறைக்கியும் அவன்தான்.

அவனுக்கு முன்னால் இந்த மனிசர் எல்லாம் தூக்.

உனர்ச்சியில் ஆழமாகப் போயிருந்தாலும் இறங்க வேண்டிய தறிப்பில் பத்மா ஞாபகமாக இறங்கிக் கொண்டாள்.

நேராக வீட்டுக்குப் போக என்னியவள், பகல் சோமசுந்தரம் கடைக்கு வந்ததை நினைத்துக் கொண்டபின் உமா வீட்டை நோக்கிப் போனாள்.

நிரதீசனின் முகவரியை சோமசுந்தரம் விசாரித்ததில் உமாவிற்குடைய விசயம் அவருக்குத் தெரிய வந்திருக்கிறது. இது எந்த மாதிரியான சூழ்நிலையை அந்த வீட்டில் உருவாகியிருக்குமோ என்று அவனுக்குக் கூற வையாக இருந்தது. யாராவது ஏதாவது விதத்தில் பாதிக்கப்பட்டிருந்தால் அவர்களை ஆதல்படுத்த விரும்பினான்.

முன் பட்டவையத் திறக்கும்போதே சோமசுந்தரம் தெரிந்தார்.

"உமா நிக்கிருவே மாஸ்ரர்?" பத்மா அவரை நெருங்கிக் கேட்டுக் கொண்டே கவனித்தாள். சோமசுந்தரத்தின் கண்கள் நிரம்பியிருந்தன. முத்தில் கவலை அரும்பியிருந்தது. பத்மாவைக் கண்டதும் புன்றுவலைப் பலாத்காரமாகக் கொண்டு வந்த வீட்டுக்குள் கையைக் காட்டினார்.

பத்மா உன்னே போனாள். அவள் அழக்காக வருவதால் தனது கொந்த வீரு போவவே பழகுவாள்.

அவள் உமாவின் அறைக்குப் போனபோது உமா கட்டிலில்படுத்திருந்த அழுது கொண்டிருந்தாள்.

பத்மா தனது கைப்பெயை மேசையில் வைத்தபின், கதவுக்காத்திலிட்டு உமாவின் அருகே கட்டிலில் வந்த அமர்ந்தாள். "உமா" என்ற ஆறரவாகக் கூப்பிட்டாள். அவளின் தலையை வருஷனாளி. அவளைவுதான் உமா தலையைத் தொக்கி பத்மாவள் மாடியில் புதைத்து அழு ஆரம்பத்து விட்டாள்.

பத்மாவுக்கு அவளைப் புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாக இருந்தது. அந்த வீட்டில் உமாவையும், அவளுடைய தங்கையையும் தவிர வேறு பெண்கள் இல்லை. உமாவால் தன்னுடைய மன அழுத்தத்திலை சினின்த தங்கையிடம் சொல்லி அழு முழுமுரா?

என்ன இருந்தாலும் அவள் பெண்தானே? சில விடயங்களைப்பன்களால் பெண்களிடம் மட்டுமே பக்ரீந்து கொள்ள முடியும். இதற்குச் சந்தர்ப்பமில்லாமல் தனது உரைச்சிகளை பொத்தி வைத்திருந்த உமா பத்மாவின் ஆதரவில் நெல்லிந்து தண்ணேக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் அழுத்தொடங்கி விட்டாள். ஒரு தாயின் மாடியில் பருத்திருக்கும் சூழங்களைபோல அவள் அழுது கொண்டிருந்தாள்.

பத்மா அவளுடைய தலையை வாஞ்சையுடன் வருஷயபாக்கொட்ட சநேரம் அழுவதற்கு அனுமதித்தாள். குறைஞ்களை அடக்கி வைக்கக் கூடாது. அவள் உடலுக்குடன் வெளியேற்றப்பட வேண்டும் என்ற அவள் கருதினால்.

"உமா இனி எழும்பும். சீஸ்ஸப் பின் இன் மாதிரி நெருக அழுக்கடாது"

உமாவின் அழுகை மெல்ல மெல்ல அடங்கிக் கொண்டு வந்தது.

"ரண்டு பேருக்கும் ரீ போட்டுக்கொண்டு வாறன். நீரிபோய் முத்தைத்தக் கருவின்கொண்டு வாரும்ரண்டு பேரும் வடிவா ஆறதலா இருந்து கைதப்பம்" பத்மா உமாவின் தோளில் பிழித்து அவளை நிறுத்தி விட்டு

எழுந்த சமையலறைக்குப் போன்று.

சமையலறையில் பாத்திரங்கள் தாழமாருகக் கிடந்தன. ஆப்பிள் கரி ரூட்டியிருந்தது.

பத்மா அவற்றை ஒழுங்கு செய்தவிட்டு கேத்தவில் தண்ணீர்நிரப்பி ஆப்பிள் ஏற்றங்கீதீ ரூட்டிவிட்டு அவள் திரும்பும்போது சோமசுந்தரம் எந்தார்.

"பின் னை, அவனோட கதைச்சனியே?" என்ற கலங்கிய குரல்லை கேட்டார்.

"இல் லை. இப்பதான் அழுத முடச்சிருக்கிறோ? எனித்தான்... அதலா இருந்து கதைக்கப் போறம். நீங்க போன அலவல் என்ன மாதிரி?" என்ற கேட்டுக் கொண்டு பத்மா சீனிப் போத்தலைத் தெடினான்.

சோமசுந்தரம் உடனே பதில் சொல்லாத ஏரிந்து கொண்டிருக்கிற ஆப்பைப் பார்த்தார்.

"நிராஞ்சக்கர தாயோடதான் கதைச்சனான். அவக்கு துண்டாவிருப்பமில் லையண்டு உடன்யே தெரிஞ்ச போச்சு. மாப்பினை எடுக்கே வாம மகனை நான் வேசியாட விட்ட மாதிரி அவன் நினைக்கினம்=சோமசுந்தரம் சொல்லி முடிக்கு ஸுன் அழுத விட்டார்.

பத்மா செய்வதறியாத நின்றுள். உமாவாக இருந்தால் தோன்ற தட்டி அதல் பருத்தலாம். எதிரில் நிற்பவரோ அவருக்குக் கற்பித்த ஆசிரியர். வயது குறந்தவர். ஆபவஷ்டர். அவரே கலங்கினான் அவள் எப்படி ஆதல் பருத்தலான்?

"அழாகத்தழுங்கோ மான்றர். எல்லாம் நல்லபடியா நடக்கும்! என்ற தயங்கியபடி சொன்னான்.

அந்த ஒடத்தில் நிற்ற அந்தச் சிங்கப் பெண் ஆயும் சங்கடப் பருத்த விரும்பாமல் சோமசுந்தரம் கண்களைத் தடைத்துக் கொண்டு மறபட வாசுவக்குப் போய்விட்டார்.

பத்மா ஆப்பைப் பார்த்தான். அங்கு ஏரியல் போனவே அவனுடைய நெஞ்கம் ஏரிந்தது.

'இந்த மான்றரும் அவற்றை மகஞும் ஆருக்கு என்ன கொரும செய்தன? துரையாவத கொலை செய்திசீனிமா? கடத்திசீனிமா? ஏமாற்றிசீனிமா? எந்தக் குற்றஞம் செய்யாத இவர்களை அழு வைக்க வேண்டும்?

ஆர் அந்தத் தாய்? இந்த மனிச்சரப் புண்ணுக்கி ஆப்பிளவள் எப்படி ஒரு தாயாக இருக்க முடியும்? அவனுக்குப் பின்னைகள் இருந்தான் ஒரு தகப்பவின் உரைச்சிங்களைப் புரிந்து கொள்ள முடியாதா?

அவனுக்குப் பொம்பிளைப் பின்னையள் இல்லாமலிருக்க வேணும். அததான் தமிழராய் குதைச்சீருக்கிறான். பெண்ணைப் பெற்றிதான் கவலைப்பட வேணுமா? அப்படிசெய்த்டா தன்னைப் பெற்றவையின்றை கடிட்டத்தை பற்றி அந்தத் தாய் புரிந்து கொள்ள வேலயா?

எல்லாம் போவிட்கருளை, பாசம், அங்கு எல்லாம் ஆகராதி யில் மட்டும்தான். இந்தச் சருதாயத்தில் என்னும் இல்லை. எந்த உரைச்சியுமில்லாத வெறும் கற்கந்தான் மனிசத் தோல் போத்துக் கொண்டு உலவுகின்றன.

கேத்தலீல் சத்தம் போட்டு அவனுடைய ஒவேசத்தைக் கலைத்தது. பத்மா தேநீர் தயாரித்து ஸுஞ்சு பேனிகளில் நிறுத்தாய். ஒன்றை முதலில் எடுத்துக்கொண்டு போய் வாசலிருந்த சோமசுந்தரத்திடம் நீட்டினும்.

ஆவ ஸை ஒருகனும் நிமிஸ்நிதி பார்த்த சோமசுந்தரம் பேனியை வாங்கிப் பக்கத்தலீலவைத்து விட்டு எங்கோ பார்த்தார்.

பத்மா மறுபடியும் சமையலறைக்கு வந்து மிகுதி இரண்டுபேனிகளையும் எடுத்துக் கொண்டு உமாவின் அறைக்கு வந்தான்.

உமா ஏற்கெனவே முகம் கழுவித் தயாராக இருந்தான். கன்கள் சிவந்தே இருந்தன. முகத்திலும் பொலிய இல்லை. தலைழுடியை இரண்டாகப் பின்னிக் கொண்டிருந்தான்.

பத்மா ஒரு பேனியை அவனுக்குப் பக்கத்தலீல வைத்துக்கிட்டுகின் குறுந்துச் சுட்டிலீல் வந்து அமர்ந்தான். "சீனி காஷுமோ என்று பாரும்" என்றார்.

உமா மெல்லிதாகப் புன்னைக்கத்துக் குடித்துப் பார்த்துவிட்டு "நவ்லாயிருக்கு" என்றார்.

அவள் இனி சாதாரான நிலைக்கு வந்தவிருவாள் எனத் தெரிந்துகொண்ட பத்மா மெல்ல ஆரம்பித்தாள்.

"ஒரு ஆப்பிளையும் ஒரு பொம்பிளையும் ஒருத்தரை ஒருத்தர் விரும்பிறது தப்பில்லை உமா. இந்த விருப்பத்தை மனசால மட்டும் பரமீரிக் கொண்டிருந்தா இதில் நடத்தை கெட்டதென்று எதுவுமே இல்லை. காதலிக்கிறதுக்காக ஆரம் வெக்கப்படவும் தெவையில்லை. பயப்பிடியும் தேவை

யில் லை *

உமா கண்ணுயைப் பார்த்த தலையைப் பின்னியபடியே பத்மாசொல்லுதலைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

“நாங்கள் செய்யிற விசயங்கள் எங்களுக்கோ, மற்றவைக்கோ எந்தத் தீவிரமும் செய்யாட்டி அதைச் செய்யிறதுக்கு மற்றவை என்ன சொல்லுவின்மோ என்று பயப்படித் தேவையில் லை.

ஒரு பொருளைக் கண்ட உடன் ஆசைப்படுறத மனிச இயல்பு. சிங்கப்பிள் ஈக்குப் பொம்மையைக் கண்டா ஆசையாயிருக்கும். விளையாட்டி வழரிவுமாயிருக்கிறவனுக்குப் பந்தைக் கண்டா ஆசை ஏரும். இதைப்போல இளம் பெண்ணுக்கு இளைஞில் ஆசை அல்லது கவர்ச்சி ஏற்படுறத சாதாரணம். இதுக்கேத்த மாதிரித்தானே மனிச்றை உடலைமைப்பே இழுங்கிக் கொண்டிருக்கு. ஆசையா நீர் காதவச்சது பிழையில் லை. அதைப் பிழைய அஞ்சு ஆரும் சொல்லும் மாட்டினம்.

நீர் ஆரை விரும்பினார் என்கூதான் இப்ப இருக்கிற பிரச்சிடை. சிங்கப் பிள் ஈயங்குகு நல்ல பொம்மையாய் பாத்து அப்பா, அம் மாக்கன் வாங்கிக் குடுப்பினம். விளையாட்டுக்காரதுக்கும் பந்தைத் தெரிஞ் செருக்க ஆபவும் இருக்கும். அல்லது தெரிஞ்சவை கேக்கலாம். ஆன காத விக்கிருதுக்கு மட்டும் வேற ஆரும் வந்து ஆக்கைளைத் தெரிய செய்த தரமாட்டினம். இது மட்டும்தான் அவையையின்றை சொந்தத் தேர்வா இருக்குது.

நீர் விரும்பின ஆளைப் பற்றி உமக்குத்தான் நல்லாத் தெரியும். இப்பவும் பெரிசா ஒன்றும் நடக்கேலு. உம்மட ஆளின்றை அம்மாவைத் தான் அப்பா சந்திச்சுக் குதைச்சுவர். அவதான் முரட்டுத்தனமாய் குதைச்சுக் குதைச்சுப்பினாவா. இதில் பெரிய பாதிப்பில் லை.

ஆன நிரஞ்சன் திடமானவராய் இருக்க வேணும். வீட்டில என்னபிரச்சிடை வந்தாலும் நான் உம்மைக் கைவிட மாட்டின் என்று வங் பண்ணிய புதிசில் கட்டாயம் அவர் உமக்குச் சொல்லியிருப்பார். சொல்லுறுதில் மட்டும் நில்லாம செயலியும் செய்து காட்டுற ஆனா உம்மட ஆன் இருந்தால் நீர் குலைப்பட்டவே தேவையில் லை. மிச்ச அலுவல்கள் தன்றை பாட்டில நடக்கும்”

உமா பின்னி முழுந்து தேநீர் குடிக்க ஆரம்பித்தான். குதைச் சுமட்டும் பத்மா சொல்வதிலேயே இருந்தது.

“உங்கட அப்பா நல்லதொரு வேலை பாத்தவர். அவற்றை தொழில் புதிதமான ஆசீரியத் தொழில். அந்தத் தொழிலுக்குரிய மரியா

தெயோட அவர் நடந்தபடியால்தான் இந்த ஜரே அவரில் மதிப்பு வைச் சிருக்கு. உம்மட விசயம் பழைய காலத்தாளான் அவருக்கு கரும்புனியா தெரியுத். எண்டாவும் அவர் நிரஞ்சன்றை வீட்டை தேடப் போனதில் இருந்து அவராவ இதை ஏற்றுக் கொள்ள முடியும் என்று தெரியுத். நிரஞ்சன்றை வீட்டு அவர் எப்படிமே சந்திக்காத அஜபவும் கிடைச்ச படியாத்தான் கலங்கிப் போனார். அவருக்கு ஆதல் சொல்ல இந்த வீட்டில் நீர் மட்டும் தான் இருக்கிறீர். நீரே அழுத கொண்டிருந்தா அவரை ஆர் கவனிக்கிறது?"

பத்மா நிறத்தி ஆறிப் போன தனது தேவைகள் படபடவனக் குடுத்து இடுத்தான்.

"நான் கைக்கே நீரும் நானும் நிரஞ்சன் வீட்டு போவும். நிரஞ்சன் சந்திச்சுக்குக் கைதைப்பம். இந்தப் பிரச்சினையில் அவற்றை நிலைதான்மூலிகியம். அவற்றை உறுதியில்தான் எவ்வாமே அடங்கியிருக்கு. இதுக்கெங்கலாம் அப்பாவை அழுப்பதீடு தேவையில்லை. நான்களே போய்ச் சந்திப்பம். நீர் என்ன சொல்லுவரீர்?" என்ற உமாவனக் கேட்டான்.

உமா இப்போதுதான் கண்ணுடையவிட்டு இழுமையாகத் திரும்பினான். முகத்திலிருந்து வாட்டத்தின் சுதாவீதம் குறைந்திருந்தது. கண்கள் கடபழைய நிலைக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தன.

"அப்பா என்ன சொல்லுவரோ?"

"அப்பாவோட நான் கைதக்கிறேன். நீர் விரும்பிய இண்டைக்கு எங்கட வீட்டு வந்து பருமன்" பத்மா அழுப்பு விடுத்தான்.

"ஓ. அப்பாட்ட கேட்டிட்டு" என்ற உமா சந்தோசமாகச் சம்மதித்தான்.

பத்மா ஏழுது மூன்றாவது வந்தான். சோமசுந்தரம் இன் தும் அப்படியே இருந்தார். பக்கத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த தேநீர் குத்தகீப்படாமல் ஆறியிருந்தது.

"உமாவன நான் இண்டைக்கு எங்கட வீட்டு பருக்கக் கட்டிக் கொண்டு போறன்"

"ஆகுக்கென்ன பின்னை. கட்டிக்கொண்டு போ. அம்மா இவ்வாதபின்னை. உங்கட வீட்டியாவது மனம் விட்டுக் கைதக்கட்டும்." சோமசுந்தரத்தின் குரவிலிருந்த பாசத்தைக் கண்டு பத்மா நெகும்நீசு போனான்.

தனக்கு நடந்த ஐமாளத்தைப் பெரிதுபடுத்தி மகஞுடன் துளிக் குத்திக்காமல், மகஞுக்குத் தனியாக யாருமில் லையே என்று கவலைப்ப

மும் அவருடைய மனதைப் பூரிந்து கொண்ட பத்மா இப்படியொரு அப் பாகினிடக்க உமா அதில்லை செய்திருக்க வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

"அதோட் நாளைக்கு நிரஞ்சலேட கைதகீறித்துக்குநான் உமாவைக் கூட்டுக்கொண்டு போறன்"

சோமசுந்தரம் நியிர்ந்து அவளைப் பார்த்தார்."நீ படிச்ச பின் னை. எவ்வாத்தையும் யோச்ச என்க செய்யிறதெண்டாலும் செய். உமா கவ உங்கர சகோதரியாவே நினைக்கீ்க் கொன்"

பத்மா அவரிடம் அழுமதி பெற்றவிட்ட உஞ்சாகத்தடன் உமா விடம் வந்தான். இருவருமாக சோமசுந்தரத்திடம் விட பெற்றுக்கொண்டு போனார்கள்.

அவர்கள் போவதை சோமசுந்தரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

27

இரவு வேதா முனிருக்குமாக இடியப்பம் அவிந்தான். ஸ்ரீ பேரும் ஒன்றுக அமர்ந்த சாப்பிட்டார்கள். இரவு உணவின் பின் ரூங்குடத் தில் வந்த அமர்ந்தபோது மறுபடியும் பழைய விசயம் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

சோமசுந்தரம் மான்றர் நிரஞ்சன் விட்டுக்குப் போனதுட் பட நடந்த விசயங்கள் அனைத்தையும் பத்மாவும், உமாவும் வேதாவுக்கு விபரித்தார்கள்.

"நாளைக்கு நானும், உமாவும் நிரஞ்சனைக் கந்திக்கப் போரோம்." என்று பத்மா தங்குடைய திட்டத்தைச் சொன்னான்.

"அதான் சரி. இந்த விசயத்தில் தாய், தகப்பக்கர சம்ம தழும் முக்கியமெண்டாலும் அதைவிட முக்கியம் சம்பந்தப்பட்டவையின்கர விருப்பந்தான். ஆபடியா நீங்க நாளைக்கே போய் சந்தியுங்கோ" என்ற வேதா அவர்களுடைய திட்டத்தை ஏற்றுக் கொண்டான்.

"அப்பா அவற்றை வீட்ட போனது அவருக்குத் தெரியாதென்

நூன் நான் நினைக்கிறேன். தெரிச்சிருந்தா கட்டாயம் எதாவது செய்திருப்பார். எதுக்கும் அவசரச் சந்தீகியிருத்தான் நல்லம்" உமா நம்பிங்கையுடன் சொன்னான்.

வேதா படுக்கை அறங்குப் போய் படுத்துக் கொண்ண, உமா மூம், பத்மாவும் மெத்தைகளை எடுத்து வந்து முன் கூட்டத்தில் போட்டு படுத்துக் கொண்டார்கள்.

"இப்பு உம்மட கவலையல்லாம் மறைச்சிட்டுத்தானே?" போர்வையால் போர்த்தின் கொண்டு பத்மா கேட்டாள்.

"அறவாசீ" உமா சிரித்துக் கொண்டாள்.

"இன்னும் என்ன பிரச்சினை?"

"இல்லை. ஆர் முழுக்க என்றை விசயம் தெரிச்சிருக்கு. தற்சேவா எதாவது பிரச்சினையா நடந்தா எல்லாரும் வாய்க்கு வந்தபடி கதைப்பி ஏம்?"

"உப்பிழக் கதைச்சீரோ எனக்குக் கோவம் வரும். ஜைரப்பர்ஹி நீரேன் கவலைப்படுரீர்? அகரக் கேட்டுக் கொண்டே நீரீ வஸ் பண்ணினார். அங்கே ஆர்தான் உமக்கு ஆன் பிச்சத் தந்ததோ? எல்லா விசயத் துக்கும் ஆர் சொல்லும் ஆர் சொல்லும் என்று பயந்தா இந் நேரம் ஆருக்கால்வாசிப் பேரும் கருத்தில் கயிறு மாட்டிக்கொண்டு தொங்குவினம். ஒவ்வொருத்தருக்கும் மற்ற வீட்டு ஆண்வகுந்தான் முக்கியமே தவிரதங்கடியில்லை. ஆனாலும் கதையாதையும்" படுக்கையிலும் பத்மா உனர்ச்சிவசப்பட்டாள்.

"எனக்கு அப்பாவை நினைக்கத்தான் கவலையாயிருக்கு. இந்தசுவங்களால் அவர் அழுகிறதைப் பாக்கத்தான் என்ன பொறுக்கேலாம் இருக்கு" எனும்போது உமாவின் குரல் தனும்பியது.

"உம்மட வயக்கும், உம்மட அப்பாவின்றை வயக்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறதைப் போலதான் அவர் தன்னுடைய காலத்தில் வாழ்ந்தவாழ்க்கை மூற்றக்கும், இப்பு நாங்கள் வாழும் வாழ்க்கை மூற்றக்கும் சரியான விடைவளியிருக்கு. ஒரு முன்னுள் ஆசிரியர் என்ட ரீதியில் உம்மட அப்பாவாவ இதைப் புரிஞ்சு கொள்ள ஆழ்யுமென்று எனக்கு தம்பிங்கையிருக்கு. இல்லையென்டா இந்த விசயத்தைக் கேள்விப்பட்ட உடனடைய அவர்களும் அடிக்க நொருக்கியிருப்பார். தன்றை மானத்தைக் கப்பலேத்திப் போட்டு யேயென்று பட்டினி போட்டிருப்பார். அவனுக்கும் உக்கும் தொடர்பேயிருக்கப்படாதென்று கொல்லிப் போட்டு வேற மாப்பிளைய அவசர அவசரமாய் தேடியிருப்பார். இப்பிழ எதுவுமே செய்யாம் அவர் நிதானமா

நியாயமா நடக்கிறதைப் பாத்து எனக்கு அவரில் நல்ல நம்பிங்கையிருக்கு. இப்படியான அப்பா கிடைக்கிறது அபுர்வம். எதையும் ஏற்றக் கொள்ளாம முட்டாள்த்தனமா முரண்டு பிடிக்கிற பெற்றேராலதான் கனபேர் தற்கொலையத் தெரிய செய்யினம்"

பத்மா சொல்லிக் கொன்றிருக்கும்போது உமாவுக்குத் திட ரென் பழைய ஞாபகம் ஒன்று வந்தது. மூன்பொரு ஒன்ற கிறீம் கவுசினிருக்கும்போது அப்பா தன்னை ஏகவத போலவும், அதற்காகத் தான் அவரை திருப்பி செலிட்டு வீட்டை விட்டு வெளியேறவது போலவும் கற்பனை பண்ணியத இப்போது நினைத்துப் பார்த்தான்.

"கற்பனைக்கும் யதார்த்தத்துக்கும் எவ்வளவு இடைவெளி. கற்பனை செய்ததுக்கு எதிர்மாறுத்தான் அப்பா நடந்து கொள்ளுர். ஒருவேள கற்பனை செய்த மாதிரியை அவர் நடந்திருந்தா என்று நடந்திருக்கும்? நானும் தாழுமாறும் கத்தியிருப்பன். அப்பா மனமுடல்சிருப்பார். அல்லது நான் வீட்டைவிட்டு வெளியே வந்திருப்பன். இப்படியான அவசரப் பிழையன் எதுவுமே நடக்காம அப்பாள்கிற நிதானம் எல்லாரையும் காப்பாத் தியிட்டுத். பத்மா சொன்னது மாதிரி இப்படியான அப்பா கிடைக்க நான் அதிகஷ்டம் செய்திருக்க வேணும்"

உமா பலவாற யோசனை செய்தபடி பருக்கையில் பருத்தி ருந்தான்.

"யாழிருக்கப் பயமேன்" என்று நிரஞ்சன் சிரித்தான்.

உறக்கம் வர மறுத்தது.

28

"என்ன சொல்லுது கேக்குதே?" என்ற அன்றபூரவத்தின் சத்தம் இருவகுக் கிழித்தலு:

"ஒமோம். சொல்லும்" கனகநீதரம் அவப்புடன் திரும்பிப் பருத்தார்.

"நான்க்கி வைத்தியநாதளிட் போய் சாட்டயா குதைய விட்டுப் பாருங்கோ. அவையும் எப்பவோ தொடக்கம் பிரியப்பட்டுக்கொங்கினம். உப்பிடியே ஆர் முந்தீர தெண்டு துடை ஆன் பாத்துக் கொண்ட

ருந்தா இப்ப புதசா கிளம்பியிருக்கிற பிரச்சினையால் எல்லாம் நாசமா போம்.என்ன நான் சொல்லுத வினங்குதே?"

அன்னபூரவுத்தின் உருட்டலால் இன்னெரு 'உம்' சொல்லிட்டு மற்றப் பக்கம் திரும்பிப் பருத்தார் கனகசுந்தரம்.

"நான் பகலே நிரஞ்சனேட கைதச்சப் போட்டன்.ஆகைக்கு உந்த விசயம் ஒண்டும் தெரியாதாம்.எப்பவோ ஒருநாள் பள்ளியாண்டில் அந்தப் பெட்டையின்றை புத்தகங்கள் விழுந்த இவன் எடுத்துக் குடுத்தனாலும். அண்டையிலிருந்து இவனைக் கண்டா அந்தப் பெட்டை சிரிக்கிறவாம்.இவனும் சிரிக்கிறவனும்.ஆகுக்காண்டி தன்னைக் கவியானம் செய்யச் சொல்லிப் பெட்டை தகப்பனை அழப்பனு தான் என்ன செய்யிறுத்தன்று அவன் சிரிக்கிறான்.நான் சொல்லுத வினங்குதே?"

'உம்'என்றபடி கனகசுந்தரம் மறுபடியும் பழைய பக்கத்துக் குத் திரும்பிறர்.

"காக்கு வழியில்லாததுகளெல்லாம் மாப்பிடை பிடிக்குமிப்ப புதப் புத வழியிலை கண்டுபிடிச்சிருக்குதகள்.அதுசரி.காலம் மாறேக்காது கரும் மாற வேணும் தான்?பாத்தா ஏதோ படிச்ச மனுசன் மாதிரியிருக்கொண்டு உன்றுக்க வந்த இருக்கச் சொன்னு கவியானைக் கைதயே தொட்டு கிடிட்டினம்.உப்பிடி எத்தினை பேர் வெளிக்கீட்டிருக்கின்மோ?நான் ஒரு தநி இந்த நடுச்சாமத்தில் பேய் மாதிரிக் கத்திக் கொண்டிருக்கிறன்.நீங்க கன் ஒன்றியும் அக்கைறயில்லாம கோயிலுக்கு நேத்தி வைச்ச மாதிரியில் சாலயும் அங்காலயுமா உருண்டு கொண்டிருங்கோ"

மறுபக்கம் திரும்பிப் பருக்க முயற்சித்த கனகசுந்தரம் அன்னபூரணம் சொன்னதைக் கேட்டும் அதைக் கைவிட்டார்.அவருடைய தூக்கம் பறந்தவிட்டத.வாய்விட்டுத் தீட்ட ஸ்ரூபாத மனைவிய மனதக்குள்ளங்களுக் கவதகொண்டார்.

'என்ன மனசி இவன்.வீடு தேடி வந்த மனுசரை பழக்க வழக்கம் தெரியாதவன் மாதிரி கலைக்கப் போட்டு நீங்கிறான்.வந்தவர் கவத்தியநாத அப் போல காறில் வந்திருக்க வேணும் உவன் உப்பிடியேசைய்திருப்பன்.காசிசுண்டா உவனுக்கு கானும்.மனிசரத் தேவையில் லை.

இவன்தான் இப்பிடித் தன்னைக் குதிக்கிறவெண்டால் நிரஞ்சன் என் அப்பிடிச் சொன்னவன்?

கம்மா சிரிக்கதுக்காண்டி ஆரேன் ஒரு பெட்டை தன்றை தகப்பனைக் கவியானம் பேச அழப்பி வைக்குமே?வீட்டுக்கு வந்தட்டுப்போன

மனிசரைப் பாத்தா காதுவாள் ஆளாத்தான் தெரியுது. உவள்தான் எல்லா ரையும் பேக்காட்டிறான் போல கீட்கு. மகளைக்குத் தக்ளை மாதிரியே வளத்துப் போட்டாள். நல்ல குழம்பத்துக்க் வந்த மாட்டுப்பட்டக். உவள்டக் கைறீட்டி காச மட்டும் வாங்கியிருக்காட்டி... 'கணக்கந்தரம் சத்தம் வராமல் பல்லைக் கடித்தார்.

அங்குமூரவும் இவரின் மனத்டங்களை கண்டுபிடிக்க முடியாதபடி குறட்டை விட முரம்பித்திருந்தாள். அவளைப் பாரிக்கும்போதே கணக்கந்தரத்துக்கு ஏரிச்சல் பொங்கள் கொண்டு வந்தது.

'என்கிர தலையெழுத்து. ஏலாக்கட்டமா கையை நீட்டிப் போட்டு இப்ப கிடந்த புழுங்கிறன். பாக்கிற காலத்தில் பேச்சுப் போட்டிக்கு பரிசுன் வாங்கப் போட்டு இப்ப வாயையே முடிவுக்கு வேண்டிக் கீட்கு. என்கிர பெஷயுனது உண்மையான ஆண்மகலு காசை வாங்காம பொன்னை மட்டும் ஏற்றுக் கொண்டுவாசென்று பாத்தா அவனும் இப்ப எங்கயோ மாட்டுப்படுவன் போல கீட்கு. இவங்களுக்குப் புத்தி வாறுதக்கு இனி நான் கயசரிதமெல்லோ எழுத வேணும்'

தன்னுடைய இயலாமையை என்னி மனம் நொந்தவராக உறக்கம் வராமல் கணக்கந்தரம் குழம்பிக் கொண்டிருந்தார்.

ஆங்களால்தான் முடிவில் தலையெண்றுவ் பெண்களால் கூட என் பெண்களுக்கு தாரவளிக்க முடியாமலிருக்கிறது என்ற அவருக்குப் புரியவே இல்லை.

29

கடையில் வியாபாரம் பறப்பரப்பாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. பத்மா உமாவையும் தன்னேநு கடைக்குக் கூடிடிக் கொண்டு வந்திருந்தாள். அர நேர விழுப்பு எடுத்துக் கொண்டு அப்படியே நிரஞ்சிடம் போவதென்ற அவர்கள் திட்டமிடிருந்தார்கள்.

வியாபாரத்துக்கு இடைஞ்சல் இல்லாத வகையில் உமா ஒரு நூலையில் முக்காலைய போட்டு உட்கார்ந்து புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

தவபாலதும், ரகுராமஜும் அடிக்கடி அவளை ஓரக் கண்ணுவ் பார்த்துக் கொண்டார்கள். மாலா மட்டும் வாயால் விசாரித்துக் கொண்டாள்.

பகல் பன்னிரண்டுடன் பத்மா விடுப்பு எடுத்துக் கொண்டுமா ஏடுக் கடையை விட்டு வெளியே வந்தார்.

"கடையில் போய் உதாவது சாப்பிட்டிட்டுப் போவம்" என பத்மா சொல்ல உமா ஏற்றுக் கொண்டாள்.

இருவரும் கைவக் கடையெயான்றுக்குள் புதுந்தார்கள். உள்ளே அதிக கட்டமில் லை. ஒரு முலையாகப் போய் எதிரெதிரே உட்கார்ந்தார்கள்.

"என்ன சாப்பிடுறீர்?" பத்மா உமாவை விசாரித்தாள்.

"எனக்குப் பசிக்கேல் கம்மா லெற்று ஏதாவது சாப்பிடுவதும்"

"கடை சாப்பிடுவதுமே?"

"ஓம்"

உத்தரவை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த சிறுவனிடம் பத்மா தங்களுடைய விருப்பத்தைத் தெரிவிக்க அவன் அதே இடத்தில் நின்றபடி "ரண்டு வடே, ரண்டு ரீ" என்ற சத்தமிட்டாள்.

"என்ன யோசிக்கிறீர் போல?" உமாவின் முகபாவத்தைப் பார்த்து பத்மா கேட்டாள்.

"வீட்டில் நிரஞ்சன் நின்டா ஒரு பிரச்சனையுமில் லை. ஆனாலும் இல்லாம் தாயில் மட்டும் நின்டா என்ன செய்யிறுதென்றான் யோசிக்கிறான்" உமா கவலை இழையோடச் சொன்னாள்.

"இதுக்கேண் போசிப்பான். நிரஞ்சன் வருமட்டும் இங்கதான் இருப்பபம் என்று தாயிட்ட சொல்லிப்போட்டு அப்பிடியே படியில் இருப்பம்" பத்மா சொல்லிவிட்டுச் சிறித்தாள்.

"கிட்டத்தட்ட சத்தியாக்கிரகம்" என்ற உமாவும் புன்றிய விடுவும்.

உத்தரவு வாங்கிய சீறுவன் ஒரு கையில் இரண்டு தேநீரையும் மற்றக்கூயில் இரண்டு தட்டுகளில் வடைக்கும், சட்டியுமாகக் கொண்டுவந்து மேசையில் பரப்பினாள்.

பத்மாவும், உமாவும் சாப்பிட ஆரம்பித்தார்கள்.

கடை முதலாளி இருந்த முன்பக்கத்தில் தமிழ்ச்சேகலை கேட்டு கீகாண்டிருந்தது. சாப்பிட்டு ஆத்தவர்களின் சிட்டைகளைக் கஷக்கிட்டு முதலாளி காசு வாங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

"ஆனாக் கண்ட சந்தோசத்தில் உணர்ச்சி வசப்பட்டிடாதை யும். வந்த அவவ லை ரூதல் கணவிக்க வேணும்." என்ற பத்மா உமாவைப் பார்த்து உமா குறம்பாகச் சொல்ல அவள் வெட்கமாகச் சரித்துக்கொண்டாள்.

வேகமாகச் சாப்பிட்டு, தேநீர் குழந்தை முன் பகுதிக்கு வந்து கணக்கு முடித்துவிட்டு கடையிலிருந்து வெளிப்பட்டார்கள்.

தவபால ஜை ஏற்கெனவே விசாரித்து வைத்திருந்தபடியால் பத்மாவுக்கு இடம் தெரிந்திருந்தது. பண் நிலையத்துக்கு வந்து சரியானபல் பிடித்து, சரியான இடத்தில் இருங்கின் கொண்டார்கள்.

நிரஞ்சனின் வீட்டு வாசலுக்கு வந்தும் இருவரினுடைம் வேகம் மட்டுப்பட்டது. ஒருவர் பார்த்தார்கள். உமாவுக்கு வியர்வை தனிக்க ஆரம்பித்தது.

வெளிப் படலையத் திறந்துகொண்டு உள்ளே போனார்கள். வீட்டின் முன்னால் இடது பக்கத்தில் ஒரு மனிதர் வியர்வையில் நடைந்தபடி வருக கொத்திக் கொண்டிருந்தார்.

இருவரும் அவரை நெருங்கினர்கள். "நிரஞ்சன் நிற்கிறாரே?" என்ற பத்மா அவரைக் கேட்டாள்.

துரல் கேட்டு நிமிர்ந்த களக்கந்தரம் அவர்களைப் பார்த்து வட்டு சண்டிக்கட்டை மாற்றிக் கொண்டார். வியர்வையைத் தடுத்தார்.

"ஓ. உன்னுக்க நிக்கிறோன். நீங்கள் துரைண்டு தெரியல" என விசாரித்தார்.

"இல நிரஞ்சனரை சிநேக்தி. ஏதோ ருக்கிய அலவலா கதை கீக வேணுமாம்" என்ற பத்மா உமாவைக் காட்டினான். இருவருக்கும் தங்கள் முன்னால் நிற்பது நிரஞ்சனின் தந்தையென்று தெரியவில் லை.

"அப்படியே. பொறுங்கோ ஆனாக் குப்பிருங்" என்றவர் வீட்டுப் பக்கமாகத் திரும்பி நிரஞ்சன் என்ற குரல் கொடுத்தார்.

நீண்ட தாமதத்தின் பின் வெளியே வந்த நிரஞ்சன் அங்குநிற்ற உமாவையும், பத்மாவையும் பாரித்த ஆச்சரியப்பட்டாள். மற நிமிமே உதாரானுள். "இவையன் ஏதோ திட்டத்தோடதான் வந்திருக்கினம்!"

"உன்றை சிநேக்திமாராம். கூக்க என உன்னுக்க கட்டிக்கொண்டு போய்க் கதை." என்ற களக்கந்தரம் மகஜுக்குச் சொல்லிவிட்டு விறுக கொத்தலைத் தொடர்ந்தார்.

விறு கொத்துபவர் நிரஞ்சனக்கு உத்தரவிடுவதை நினைக்க பத்மாவும், உமாவும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள்.

"உங்குக்கு வாங்கோ" என்ற நிரஞ்சன் அவர்களை அழுத்தான்.

பத்மாவும், உமாவும் அவனைப் பின்தொடர்ந்து உள்ளே போ அர்கள். உமாவின் மனேநிலை உயர் ஆழத்தில் இருந்தது. நிரஞ்சனைப்பார்த்ததில் ஏற்பட்ட மனிச்சி ஒருபுறம். அவன் தன் னைப் பார்த்தும் சந்தேகம் எதையும் வெளிக்காட்டாத தினகப்பு மறபுறம். அவன் கொந்தவிக்க ஆரம்பித்தான்.

உங்கடத்தில் முவரும் அமர்ந்தார்கள். சிரிழ நேரம் அங்கே மென்னும் நலவிவது. யார் ஆரம்பிப்பது என்ற அவர்கள் முவருக்கும் தெரிய விக்கிலை.

இந்தச் சில நிமிடங்களிலேயே பத்மா நிரஞ்சனைக் கணித்து கூடுதலாக கண்டப்பட்டும் இவன் காட்டாத ஆர்வாறும், அவர்கள் குடும்பத்தின் எந்தவித அகிகறையும் காட்டாத தன்மையும் குத்தில் பரவியிருந்த தினகப்பும் அவனைப் பத்மாவுக்கு இனம் காட்டிவிட்டன. அவனுடன் எப்படிக் கதைக்க வேண்டுமென அவன் தன் னைத் தயாரிப்பாகுத்து கொண்டாள்.

உமாவோ முழுதாகக் குழும்பிக் கொண்டிருந்தான். தன் னைக் கண்டதும் நிரஞ்சன் ஆச்சரியப்பட்டூப் போவான். கதைக்க வார்த்தைகள் வராமல் தடுமாறுவான். சந்தோசத்தில் கண்ணர் வரச் சிரிப்பான். வீட்டில் இருப்பவரைக்குத் தன் னை இன்னைரை அறிஞகப்படுத்தவான் என்றெல்லாம் அவன் கற்பனை செய்திருந்தவை சில நொடிகளில் மறைந்த போயின.

மென்னத்தை விரும்பாத பத்மா ஆரம்பித்தாள். "நாங்களேன் இங்க வந்திருக்கிறோம் என்று உங்கடுக்குத் தெரியும். நேர்று உமாவின்றை அப்பா இங்க வந்ததை கட்டாயம் நீங்க அறஞ்சிருப்பீங்க. அந்த விசய மாத்தான் கதைக்க வந்திருக்கிறோம்"

"அதில் கதைக்க என்ன இருக்கு?" என்ற நிரஞ்சன் கேட்ட போது உமா திருக்கிட்டுப் போனான்.

"உங்கடுக்குக் கணக்க வினங்கப்படுத்தக் கேட்ட வையில் லையன் ருநிலைக்கிறேன். நீங்க ரெண்டு பேரூர் வல் பன்னின் விசயம் உமாவின்றை ஆர் முழுக்கத் தெரிஞ்ச போக்க. அதால கூடின கெதியில் உங்கள் ரண்டு பேரூக்கும் கவியானம் செய்து வைக்க உமாவின்றை அப்பா நியாயமான மூறையில் ஆசைப்பாருளர். ஆதைப் பற்றிக் கதைக்கத்தான் அவர் நேர்றை

ஈடு இங்க வந்தவர்.இரு தேடி வந்தவரை உங்கட அம்மா முகத்தில் அடச் சீச மாதிரிக் குதைச்சுக்குத் திருப்பியதுப்பிப் போட்டா.இந்த விசயத்தைப் பொறுத்த வரையில் உங்கட அம்மாவின்றை விருப்பத்தைவிட உங்கட ரூபதான் முக்கியம்.ஆகதான் உங்களோட நேரடியா நாங்கள் குதைக்க வந்தனங்கள்" பத்மா படபடவெனச் சொல்லி முடித்தாள்.

நிரஞ்சகளின் முகத்தீவில் கோப ரேகைகள் படர்ந்தன."நீங்கள் ஆரைண்டு எனக்குத் தெரியாது.இவ்வளவு தனிச்சலா குதைக்கிறபடியாலுமா விண்ணர அக்காவா இருக்கலாமென்று நினைக்கிறீர்க்.நீங்க சொன்ன முதல் விசயமே பிழை.நானும் உமாவும் வல் பண்ணினாலுக்க் என்று உங்கட ஜர்குதைச்சா அதுக்கு நான் என்ன செய்யிறது? தற்கேலா உமாவும் நானும் ஒருநா பல் ஸ்ராங்கல சந்திச்சம்.அண்டையில் யிருந்து நல்ல பிரெஞ்சை பழகிறம்.வெற மாதிரி பழகேல் விசயம் இப்பிழியிருக்க இருந்தாயிபோல வந்து குவியானும் செய் எண்டா நாங்கள் என்ன செய்யிறது?" நிரஞ்சக் குதையானமாகச் சொன்னின்.

உமா அதிர்ந்த போன்று.அவளால் தன்னையே நம்ப முடிய வில்லை.கிரீம் கவுஸ் சம்பவங்கள், தெருவோர சம்பாச ஸைகள் யாவும் நிடைவுக்கு வந்தன.'அத்தனையும் பொய்யா?'.

பத்மா வெப்பமடைய ஆரம்பித்தாள்."நீங்க சொல்லுறுதைந் தளவுக்குச் சரவி யண்டு உமாவையே கேடுங்கோ.உமா வாயைத் தீரந்து குதையும்" என்று உமாவைத் தூண்டினார்.

உமாவால் குதைக்க முடியவில்லை.தொண்டைய அடைத்தது."என்ன நிரஞ்சக் கீப்பிழச் சொல்லுறியின்? உங்கருக்கு எவ்வாம் மறந்து போக்கே?" என்ற சொல்லி முடிப்பதற்குள் கண்ணர் துளிர்த்த விட்டது.

அவளது கேள்வி நிரஞ்சக ஈன் எந்த விகத்திலும் அகாக்கவில்லை. "எனக்கு இப்பதான் விளங்குது.நீரும் பிழையான என்னத்திலதான் இருக்கிறீரென்று.இதை எப்பவோ என்னேட வடிவா குதைச்சிறுந்தா நாள் வடிவா விளங்கப்படுத்தியிருப்பன்.இப்ப இந்தப் பிரச்சினையே வந்திருக்காது.இப்ப ஒரும் சொல்லுறன்.நீங்க இப்ப குதைச்சுதை எவ்வாம் மறந்துபோட்டு நாங்கள் பிரெஞ்சையே இருப்பம்.ஒரு ஆம்பினையும் பொம்பினையும் சீநேகித மாய் இருக்கிறதை காதவிக்கிறுதென்று முடிவு கட்டின அத கத்த பட்டிக் காட்டுத்தனம்.பழமுய காலத்தாக்கள் வேணுமென்டா அப்படி நடந்திருக்கலாம்.இந்தக் காலத்தினும் நாங்க அப்படி நடக்க வேணுமென்ட கட்டாயமே?" என்ற நிரஞ்சக் கீரித்தாள்.

இப்பிழியாரு சந்தர்ப்பம் ஏற்படலாம் என்ற சந்தேகத்தில் அவன் ஏற்கெனவே தவாரித்து விவக்திருந்துபடியால் இப்போது நிதானமாக குதைக்க முடிந்தது.

உமாவால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அழுக வரப் பார்த்தது. கூடவே புதிதாக ஆத்திரமும் வர முயற்சித்தது. "கடைசியாச் சந்திச் சுதீப்புக்கூட வெறும் நட்பு அழப்படையிலா அனமல் சிறுந்தது?" என்ற அவனைக் கேட்கத் தடித்தாளாயினும் வார்த்தைகள் வர முத்தன.

"உங்களைவிட எனக்கு உமாவில் நம்பிக்கையிருக்கு. ஆனபடியா அவ சொல்வறதைத்தான் நான் நம்புவன். பள்ளிக்கடம் விரும் வரைக்கும் கைக்களோட வெளியில் காத்துக்கொண்டு நிக்கிறதும், கிறீம் கவுக்கும்கல் பாருக்கும் அடிக்கடி கூட்டிக்கொண்டு போறதும், படம் பாக்க வாலென்று ஆக்கினைபூருத்துறதும், கைவிட மாட்டன் என்று சுத்தியம் பண்ணுறவும் வெறும் நட்புத்தான் என்று நீங்க கொல்லித்தான் எனக்குத் தெரியுது. சாதாரண நட்பில் இடைக்கிடை கவியானங்க் கதையும் ஏருமெண்டு இப்பதான் புராது! பத்மா குத்தலாகச் சொன்னான்.

நிரஞ்சன் பொறுமையிட்டுத்துவிட்டான். "உமாவோட ஏதோ கொஞ்சம் சிநேகிதமெண்ட படியாத்தான் உங்கள் ரண்டு பேசுரயும் உன்குக்க கப்பிட்டு கதைச்சுக் கொண்டிருக்கிறன். தாங்களா கனக்கை கற்பனை பள்ளிக்கொண்டு வாறவை எவ்வாறரயோட்டியும் கதைக்க வேணுமெண்ட அவசியம் எனக்கல்லை." என்ற வினாறப்பாகச் சொன்னான்.

பத்மாவின் பொறுமையும் போய்விட்டது. எதிரேயிருந்த சாய ம்போன ஆணின் வக்கிரம் அவனுடைய குழு லைத் தூண்டிலிட்டது.

"ஏன் கத்தி வனைச்சுப் பேசி நேரத்தை வீண்குவான். நேர தியாவே சொல்லுகிறோ. உமாவைக் கவியானம் செய்ய உங்களுக்கு விருப்பமோ? விருப்பமில்லையா?" பத்மா கதிரை நினிக்கு வந்து கேட்டார்.

"நான்தான் வாட்வா வினங்கப்பெறுத்தியிட்டேன. திருப்பித் திருப்பித் கேட்டா என்க சொல்வறது? நான் உமாவோட நல்ல சிநேகிதனுத் தான் பழகின்றன. அவா வேற விதமா கற்பனை செய்ததுக்கு நான் பொறப்பில்லை. சிநேகிதமா இருக்கிறவை எவ்வாறரயும் கட்டாயம் கவியானம் செய்ய வேணுமெண்டா நான் இப்ப எத்தினைபேரரக் கவியானம் செய்தி ருக்க வேணும்" கோபமாகச் சொல்லிக் கிரித்தான் நிரஞ்சன்.

பத்மா வெகமாக எழுந்தான். "உமா வாரும் போவம். கேறந்தினையோ பிரயோசனமான அலவுகள் இருக்கு"

உமா தயங்கியபடியே எழுந்தான். வாசல்வரைக்கும் வந்த போது கூட "நான் சும்மா பக்ஷிக்குத்தான் உப்பிடிக் கதைச்சுன். என்ன பயந்திட்டாரோ?" என்ற நிரஞ்சன் சொல்ல மாட்டானு என்ற ஏக்கம்

மனதின் ஒரு மூலையில் இருந்தது.

விறவிறர்க்க நடந்த போகும் அவர்கள் இருவரையும் விறகு கொத்திக் கொண்டிருந்த கனகக்ஞரம் கவனித்தார். சீட்டுக் காசு சேக ரித்துக் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்த அன்றையும் நிரஞ்சன் மூலம் விசயத்தை கேள்விப்பட்டு வந்தவர்கள் மேவிருந்த கோபத்தை கனகக்ஞரம் மீது திருப்பியபோது பத்மாவும், உமாவும் பண்ணில் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

30

பண்ணில் உமா உறைச்சியின் உச்சத்திலிருந்தான். நடந்த ஏழாண்துவகை என அவளால் நம்ப இருப்பிலில் லை. 'நிரஞ்சனு? அவரா இப்பிடி?' என்று அவளால் நம்ப இருப்பிடி என்று அவர்கள் அவரா இப்பிடி?

'யாழிருக்கப் பயமேன் எண்டெல்லாம் சொன்னார். உம்மைத் தான் கவியானும் செய்வன் எண்டு அந்த்துக் கொண்னார். எங்க என ஆராவ மேப்பிரிக்கேலாது எண்டெல்லாம் வசனங்கள் சொன்னார்.'

அந்த நிரஞ்சன் இவர்தான்?

என் இப்பிடி செய்தார்? வெறும் போவியாத்தான் பழக்கிரா? கம்மா விளையாட்டுக்காகத்தான் உப்பிடியெல்லாம் குத்தச்சாரா? குடைசீயா படம் பாக்கத் திடேயட்டருக்குக் கட்டிக்கொண்டு போனதுக்கு கம்மாதானு?'

அந்தச் சம்பவத்தை நினைத்தும் உமா வெறுப்படந்தான். நிரஞ்சனின் 'அவர்' மதிப்பு 'அவனுக' இறங்கியது.

'பாவி என்ன மாதிரி பழக்குன்? உரிமயா உடம்பில் எல்லா மீதாட்டுப் பழக்கப் போட்டு எல்லாம் கம்மா விளையாட்டாமோ? நாங்கள் பெட்டையள். எங்களால் ஒண்டும் செய்யேலாதெண்ட துவிதானே அவன்க்கு? நாங்கள் பழகினதுக்கு சாட்சியள் இல் லையண்ட தெரியும் அவனுக்கு.'

என் எனப் பற்றிக் கொஞ்சமென்டாலும் யோசிச்சானே? அர் முழுக்க என்னப் பற்றிக் குதை பரவியிட்டுத். பீனி என உண்டாகி நான் குலத்துக்குப் போட்டன் எண்டும் சனம் குதைக்கும். எல்லாரும் என்னப் பாத்து நக்கலெடுக்கப் போயினம். நான் என்னஞ்சு ரேட்டில் நடக்கிறது? இனி ஆர் என்னக் கவியானும் கட்டப் போயினம்?

அப்பா பாவம். அரில் மதிப்பா திரிசுக் அந்த மனுசரை என்கிற நடத்தையால் அவமானப்படுத்தப் போட்டன். அப்பா என்னஞ்சு இதைத் தாங்கிக் கொண்டுவர்? அவரை நான் எப்பிடி சமாதானப்படுத்துறது?

அப்பாவை நினைத்ததும் உமாவுக்குத் தக்கம் பொங்கி வந்தது. பல் ஆகையால் தனது அழுகையை அடக்கிக் கொண்டாள்.

பத்மாவோ ஏரிமலையாகியிருந்தாள். மனக் காட்சியில் நிரல் சனைத் தாழ்மாருக உதைத்துத் தள்ளினாள்.

'தான் ஒரு ஆம்பிளை எண்டதை வடிவாகி காட்டிப் போட்டான். பொறுக்கி. தாங்கள் விரும்பிற நேரம் பெட்டெடயுக்குப் பின்னாலுமிருதம், பிறகு உங்கும் எனக்கும் சம்பந்தமில் லையன்டு கைகழுத்தம் விடக்குக்கு விடையாட்டாப் போக்கு. தங்களை ஆரும் ஒன்றும் செய்யேலாது என்னும் கொழுப்பு.

உல்லை மாதிரி ஆம்பிளையன் உப்பிடி நடக்கிறதுக்கு உமாவைப் ப்போல பொம்பிளையனும் ஒரு காரணம்தான். ஆரேன் ஒருத்தன் சிலிமா ம்ராறைப் போல ஸ்ரைலா வெளிக்கிட்டு பல்லை இளிச்சாக் காறும். உடன் இவை மயங்கிழுவியினம். இவை பின்றை அறிய எங்க போறது? முன் பின்றையிராத ஆக்களைண்டா முதல் அவையின்றை குறுத்தை, நடத்தையை தெரிக்குக் கொள்ள முயற்சிக்க வேணும். இதெண்ண்டா பேறராச் சொன்னுக்காறும். அடுத்த வசனம் ஜ வங் பூ தான். எல்லாம் அவசரம். அவசரமாலும் பண்ணுறுது. அவசரமா பழுகுறுது. ஏதேன் நெருக்கடி வந்தாப் பிறகு தான் தலையில் கை வைக்கிறது.

இப்பிடிச் சிலபேர் செய்யிறுதாவதான் காதலின்றை புதித்தைப் பற்றி ஒருத்தருக்கும் தெரியவை. அவையை தங்கட தங்கட அவைப் பாத்துக்கொண்டிருக்கு மட்டும் எங்கட சமுதாயம் இப்பிடியே சீராறியவேண்டியதுதான்.'

நடத்துரைப் பையன் தரிப்பிட் பெயரை சத்தம் போட்டுச் சொல்லியிருக்காவிட்டால் பத்மாஷம், உமாவும் இந்கை வேண்டிய இடத்தில் இறங்கியிருக்க மாட்டார்கள். பாதையில் நடந்த போகும்போகு இருவரும் ஒருவருட்டாலுரவர் கதைத்துக் கொள்ளவில்லை.

இந்தான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பது பற்றியே உமாவுக்கு யோசனையாக இருந்தது. 'இந்தக் கலியானம் நடக்கப் போறுவில்லை. இனி வேற ஒரு கலியானத்துக்கும் வழியில்லை. நான் இப்பிடியே அப்பாவுக்குப் பாரமா இருக்க வேண்டியதுதான். நான் இருக்கும் வரைக்கும் அர் எங்களைப் பாத்துச் சீரிச்சுக் கொண்டுதான் இருக்கும்.

நான் செய்த பிழையஞ்கு ஒரே வழி நான் சாகிறதான். நான் செத்தாத்தான் என்னைப் பற்றின கதையும் நிங்கும். அப்பாவும் நிம் மதியா இருக்கலாம். நங்கும் செய்யாவிட்டாலும் தீவிரம் செய்யாமலிருக்க வேணும். நான் ஏற்கெனவே தீவிரம் செய்து போட்டன். இனி நான் செய்ய கீழ்க்காண்து ஒரே ஒரு நங்கும் சாகிறதான்:

உமா தனக்குள் மூடிவு செய்து கொண்டாள். இப்போது குழு ப்பும் குறைந்திருப்பது போன்ற ஊர்வு ஏற்பட்டது.

பத்மா உமாவைப் பற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருந்தான். "பாவம் உமா. நல்ல நம்பிக்கையோட இருந்தாள். என்னவென்ன கற்பனை செய்து வைச்சிருந்தனோ? எல்லாம் அவனுட நாசமாய்ப் போக்கு

இந்த அதிர்ச்சிய இவன் எந்த மாதிரி ஏற்றக் கொள்ளுவாள்? அவசரப்பட்டு இவனை நம்பின மாதிரித்தான் வேற மூடிவும் எருப்பாளோ? என்ன எவ்வாறையும் போல தற்கொலை செய்யவாம் என்று தான் வன ககமா மூடிவு செய்திருப்பா. எல்லாரும் நினைக்கிறது செத்துப்போன பிரச்சினையும் சேந்து செத்துப்போகுமென்று. இப்பிழி அவசரப்பட்டு மோட்டுத்தனமா மூடிவெருக்கிறபடியாத்தானே பிழை செய்யிறவை இன்னும் தெரியமா சீவிக்கினம்.

உமாவைத் தனிய விட்டா குழம்பிப் போய் கயிரு, கிணறு என்றுதான் தெருவாள். ஆனால் தனிய விடகீ கூடாது. கொஞ்ச நா இளக்கு எங்கட வீட்டில் தங்கப் பண்ண வேணும்!

இருவரும் தனித் தனியாகச் சிந்தித்து மூடிவெருத்தபின் ஒருவரையொருவர் அர்த்தமாகப் பார்த்தாரிகள்.

"நீர் கொஞ்ச நா இளக்கு எங்கட வீட்டில் வந்து நல்லும்" என்றார் பத்மா உமாவைக் கர்மமயாகப் பார்த்தபடி.

"உங்களுக்கேள் வீண் கரைச்சுக். நீங்கள் இவ்வளவு தாரம்ளன் குடை மினக்கிட்டதக்கே நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இங்கையோட எல்லா விசயமும் மூட்டுக் கோச்சு. இவியும் ஏன் மற்றவைக்கு கரைச்சல் குருப் பான். நான் எங்கட வீட்டியே போற்றி" உமாவளின் குரலில் விருக்தி பகிர நிகப்பட்டது.

"இவ்வை. நீர் இப்ப நேர எங்கட வீட்டதான் வாயிர். நான் உம்மோட கணவிசயம் கதைக்க வேணும். நான் உம்ம எங்கட வீட்டில் வீட்டிட்டு மாற்றிட்ட போய் கதைக்கிறேன்"

*வேண்டாம் பத்மா. இனிக் கதைக்கிறதுக்கு என்ன இருக்கு?

எல்லாம்தான் முடிஞ்ச போச்சே. எனக்கு வெளியில் வெளிக்கிடவே விருப்பமில்லை. போய் வீட்டுக்க இருக்கப் போறன்"

"நீர் வெளியில் வெளிக்கிட வேண்டாம். எங்கட வீட்டிலயே இரும். இவ்வளவு அரம் உம்மட விசயமா நான் வந்தது உம்மில் இருக்கிற அக்கறையாலதான் என்று நீர் நம்பி என்னேட இப்ப வீட்ட வாரும்"

இதற்குப் பதிலேதும் சொல்லாத உமா தலையைக் குனித் தான். இருவரும் மௌமானகப் பத்மாவின் வீட்டுக்கு வந்தார்கள்.

வெதா வீட்டு வாசலிலேயே அவர்களை எதிர்பார்த்து காத்திருந்தான்.

"என்ன ரண்டு பேரும் களைச்சுப் போய் வாறியும்? சாப்பிடில் இல்லைப் போல?" என்ற கேட்டாள்.

"ஓமம்மா. சரியாப் பசிக்குது. ரண்டு பேரும் இன்னும் சாப்பிடயில்லை" பத்மா உண்மையான பசியுடன் சொன்னார்.

"ரண்டு பேரும் இங்கதான் வருவியளின்று நினைச்ச சமைச்ச மூன்வதவாச் சாப்பிடலாம்" வெதா சொல்லிவிட்டு சமையலறைக்குப் போனார்.

பத்மாவும், உமாவும் அவளைப் பின் தொடர்ந்தார்கள்.

31

காலையில் கடைக்கு வந்த போதே பத்மா அவதானித்திருந்தான். சிறிது காலமாக தவபாலனில் காணப்பட்ட வாட்டம் கானுமல்போயிருந்தது. உற்சாகமாக இருந்தான்.

சகோதரியின் திருமனம் சரிவந்திருக்க வேண்டும் என பத்மா நினைத்துக் கொண்டாள். அது பற்றித் தானுகவே கேட்க அவள் விரும்பவில்லை. சிறிது நாட்களாக அவர்களுக்கிடையே ஏற்பட்டிருந்த விரிசல் பத்மாவை தவபாலன்டம் கேட்க விடாமல் தடுத்தது.

கடந்த இரண்டு வருடங்களாக கடையில் ஆட்கள் இவ்வாத போதும், பாதையிலும், பஸ் தரிப்பிலும் நெருக்கமாக கதைத்து வந்த அவ

ர்களுடைய நட்பு தவபாலன் தங்கக்குச் சீதனம் கொடுப்பது பற்றிய பத்மாவின் கருத்தடன் மெல்ல மெல்ல முறியுத் தொடங்கியது.

இந்த இரண்டு வருடங்களில் நான் உன்னைத் திருமணம் செய்கிறேன் என்ற பொருள்பட இருவரும் கதைத்துக் கொள்ளா விட்டாலும் ஏதோ ஒரு அடிப்படையில் தங்களுடைய மனங்கள் இன்னத்தை இருவருமே தெரிந்திருந்தார்கள்.

இருவரும் கதைக்கும்போதும் சிலிமா பற்றியோ, ஆன், பென் உறவு பற்றியோ அல்லது வேறு வீண் கதைகளையோ கதைத்துக் கொள்வதில் லைப்போதும் இலக்கியத்தைப் பற்றியதாகவும், சமுதாயத்தைப்பற்றியதாகவுமே அவர்களுடைய உரையாடல் அமைந்திருக்கும்.

சமுதாயச் சீர்க்கேருகளை கருப் பொருளாக்கி அவற்றுக்கு மருந்துத் தேடும் இலக்கிய வடிவங்களை பற்றி இருவரும் கருத்துப் பறிமாறிக் கொள்வார்கள். அப்போது "என்னைப் போலவே இவற்றை வரவேற்கும் இவர் வாழ்க்கையிலும் தனையாக இன்னது கொண்டால் சிறப்பாக இருக்கும்" என பரங்பரம் இருவரும் நினைத்துக் கொள்வார்கள். இந்தனவுடன் இவர்களுடைய காதல் மட்டுப்பட்டிருந்தது.

சமீப காலமாக பத்திரிககளில் தனது கவிதைகள் மூலம் புதிய முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருந்த பாரதி என்ற புதக் கவிஞரின் கவிதைகளைப் பற்றிய விமர்சனமே இருவரையும் நெருங்க வைத்தது.

"இப்ப பாரதிக்குத் தமிழிக் கொண்டிருக்கும்" என்ற பத்மாசிரித்தபாி சொல்லவாள்.

"வரப் போற விசேசத்துக்கு பாரதியையும் கப்பிட்டாப் போச்க" என்றுள்ள தவபாலன் ஒருநாள். அவன் எதைக் குறிப்பிருக்கின்றன என்பதைப் புரிந்து பத்மா விட்கப்பட்டாள்.

பூனைக்கு யார் மனி கட்டுவது என்ற நிலையில்தான் இருவரும் இருந்தார்கள். தமது நட்புக்கு யார் புத வடிவத்தைக் கொடுப்பது என்ற இருவருக்குமே தெரியவில் லைப்புருநாள் அவனைத் தன்னுடைய விட்டுக்கூக்குச் சென்ற அம்மாவுக்கு அறிமுகப்படுத்த வேண்டும் என்றுபத்மா நினைத்துக் கொண்டாள்.

இந்த நேரத்தில்தான் தவபாலனின் தங்கயில் திருமணம் குறக்கிட்டது. இந்த இரண்டு வருடங்களிலும் தான் ஏற்றுக் கொண்ட, வாதித்த கருத்துகளுக்கு முற்றிலும் முறைக் கீதனத்தை தேடி தவபாலன் தடம் புரண்டுகொண்டிருந்தபோதான் பத்மா விரிப்படைந்தாள்.

‘இவர் இரட்டை வேசம் போடுறரா? தான் ஒரு புதுமை வாதி என்ற காட்டுவதற்காக பேச்சில் மட்டுமே புரட்சியைக் காட்டும் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்தான் இவரும்?’ என்ற பத்மா யோசினீக் குரும் பித்தான். இதன் பின் நடந்த சில தூடான் உரையாடல்களைத் தொடர்ந்து தங்களது தனிப்பட்ட சந்திப்புகளைப் பத்மா தானுகவே தண்டித்துக் கொண்டாள்.

தொடர்புகளைத் தண்டித்தாலும் மனதிலிருந்த தவபாலனை வெளியே அழுப்ப அவள் மிகவும் சிரமப்பட வேண்டியிருந்தது. விளையாட்டுக்காக அவள் இந்த நட்பை ஏற்படுத்திக் கொள்ளவில் வேயே?

பாடசாலையில் படிக்கும் காலத்திலிருந்தே பத்மா ஆங்களைப் பபற்றிய ஒரு அபிப்பிராயம் வைத்திருந்தாள். ஆங்கர்க்கம் வெளியேபல வித தேர்விக்கண்ப்போர்த்திலிருந்தாலும் அஷப்படையில் ஒரே சூழ்மை த்தைக் கொண்டிருப்பதாகவே அவள் கருதினார். அவர்களுடைய குரும்பத்தில் நிகழ்ந்த சம்பவமும் அவளை அப்படி உறுதியாக நம்ப வைத்தது.

ஆன் வர்க்கீகம் பெண் வர்க்கத்தை தங்களுடைய விளையாட்டுப் பொருளாகத்தான் வைத்திருக்கிறது. இலக்கியங்களுக்கு உலமான, உலமேய மாகவும், வியாபாரங்களுக்கு விளம்பரமாகவும், வாழ்க்கையில் அஷ்மையாக ஒம்தான் வைத்திருக்கிறது என்பது பத்மாவின் ஆங்கதரமான கணப்பு. இந்த கணிப்புகளிலேயே ஆங்கஞான் மிகவும் எச்சரிக்கயாகவே பழகவேண்டுமென அவள் தன்னை வரையறுத்துக் கொண்டாள்.

வீட்டில் திருமனப் பேச்சை அம்மா எருக்கும் போதவீலாம் பத்மா இதனுலேயே தட்டிக் கழித்துக் கொண்டு வந்தாள். அவசரப்பட்டு ஒருத்துக்கு கழுத்தை நீட்டிவிட்டு பின்னரீ அடக்கமுறையைக் கண்டு கண்ணர் வடிப்பதைப் பிரதமின் லை என்பதில் அவள் உறுதியாக இருந்தாள். அதனால் தான் தானே தனது சூலையத் தெரிய செய்வதாக வெளிப்படையாகவே தாயிடம் கற்றிட்டாள்.

கடையில் வேலைக்குச் சேர்ந்தபோதும் சக ஆன் ஆழியர்களையும் பத்மா தனது கணிப்புக்குள்ளேயே தடக்கிக் கொண்டாள். ஆலல் தவபாலன் இலக்கியம், சமுதாயம் என்ற இலக்சினை பொருத்திய கொடி யைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்தபோது பத்மா ஆச்சரியப்பட்டுப் போனார்.

ஆங்கள் பற்றிய அவனுடைய இறுக்கம் தளர்ந்து ஆங்கே சிங் அடிடவெளி வந்தது. தனது நாளாந்து நடவடிக்கைகள் மூலம் தவபாலன் மெல்ல மெல்ல அந்த இடத்தில் குடியமர்ந்து விட்டாள்.

முதலில் அவனுடைய சுருத்துகளை நேசத்த பத்மா பின்பு

அவனையே நேசிக்க ஆரம்பித்து விட்டாள். கருத்தொற்றுமை கொண்டது ஆனால் என்ற இரு நேரான தண்டவாளங்களில்தான் வாழ்க்கை என்ற புகையிரதம் சீராக ஒட ணுயும் என்ற தனது அபிப்பிராயத்திற்கேற்ப பத்மா தவபாலனை ஏற்றக் கொண்டாள்.

இச் சந்தர்ப்பத்தில்தான் முரண்பாருகள் ஆரம்பமாகினா. சீதா எத்தை ஆதரித்தத் தவபாலன் தனது சுயருபத்தைக் காட்டியபோது பத்மா அதிர்ந்த போனாள்.

'தன்றை தங்கச்சிங்காக தன்றை கருத்தீலிருந்து முரண்பட்டு செய்யப்படும் இவர் தன்றை சொந்த வாழ்வில் மட்டும் அழுதியா இருப்பார் என்டு என்ன நிச்சயம்?' என்ற கேள்வி எழுந்தபோததான் பத்மா சாக்கிருதையானால். வந்தபின் கவலைப்படுவதைவிட வருஞ் காப்பது சீருந்ததென்பது பத்மாவின் நம்பிக்கை. ஆதனால் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டாள். சாதாரணமான பெண் மனத்தின் உளர்ச்சிகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடாமல் யதார்த்தத்தைச் சீர்தூக்கிப் பாரித்தான். தவபாலங்களுக்கும் தனக்கு மிடையோன நட்பு சாத்தியமற்றது என்பதை அவள் புரிந்து கொண்டாலும் அதை ஏற்றக் கொள்வது சிரிது சிரமமாகவே இருந்தது.

இந்தச் சிரமத்தீவிருந்து தன்னைக் காத்துக் கொள்வதற்காக வேறுவள் தவபாலனிலிருந்து மெல்ல மெல்ல தன்னை விலக்கிக் கொண்டாள். தானாலும் அவன் தனது தங்கைக்குச் சீதனத்தைத் தேடிக் கொண்டிருப்பதைக் குத்தலாகப் பேசி வெறுப்பை உருவாக்க முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

தவபாலனுக்கும் பத்மா தன்னைவிட்டு விலக முயற்சிப்பதுதெரிந்தது. அவனும் அதனைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. பத்மாவை அவன் உண்மையாகவே நேசித்தான். இப்படி ஒரு சிங்கல் உருவாகலாம் என்றாலும் எதிர்பார்த்தே இருக்கவில்லை. தனது தங்கைக்காகத் தான் சிரமப் படுவதை அவள் கேளி செய்வதையும் அவனும் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. நெருங்கவும் முடியாமல் விலகவும் முடியாமல் அவன் தத்தனித்துக் கொண்டிருந்தான். ஆத்திரத்தில் தாறுமாறுக்கே பத்மா மேல் வாரித்தைக் கொள்க் கொட்டினாலும் மனம் மறபடி மறபடி அவனையே நாடுவதை அவனும் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. அவனுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை.

ரகுராமனும் தவபாலனும் ஏதோ அடிக்கடி குதைப்பதை தனினைவுகளை அசை போட்டுக் கொண்டிருந்து பத்மா அவதானித்தாள். தவபாலனின் உர்ச்சாகத்துக்கும் இந்த உரையாடலில்களுக்கும் ஏதோ தொடர்பிருக்க வேண்டுமென்பதை அவள் தெரிந்து கொண்டாள்.

மதிய போசன உணவுக்குப் போது பத்மா மட்டும் தனியே உணவு

வருந்திலீன். வழக்கமாக அவனுடன் சேர்ந்து உணவுறந்தும் தவபாலன் இன்ற கலந்து கொள்ளலில் லை.

மதிய போசனம் முடிந்த பத்மா முறபடி வேலையை ஆரம் பித்தபோது தவபாலன் கடையில் இல்லை. மாலா வானுவி கேட்க, ரகு ராமன் வெளியை முக்காலி போட்டு பாதையை ரசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

இந் நேரமே கடையில் அவப்பான நேரம். தகர்வோர் ஒன்றிரண்டு பேரே வருஙார்கள். உட்ட உணவும், பிற்பகல் காலனிலையும் சேர்ந்து தூக்கத்தைக் கட்டாயப்படுத்தும்.

பத்மா கண்ணுடி அவமாரிகளை ஈரத் தனியால் தடைக்க ஆரம்பித்தான். கம்மா இருந்துக் கொண்டு அவப்பாக இருந்தது.

வானுவிலில் சவுனத் தூ னை வினம்பரப்படுத்த பத்மாவும் கூட விசயம் தெரியுமோ?" என்ற மாலா கேட்டான்.

பத்மா தடைப்பதை நிறுத்திவிட்டு என்ன என்பது போல அவனைப் பார்த்தான்.

"தவபாலன்ற தங்கச்சீங்கு கவியானம் சரி வந்திட்டுதாம். எப்படித் தெரியுமோ? தவபாலனுக்கு எங்கயோ பேசி அங்க சீதையும் வாங்கி அதைத் தங்கச்சீங்குக் குடுத்தச் செய்யப் போயிருமாம். நல்ல ஜந்யா என்ன?" மாலா சொல்லிவிட்டு பத்மாவுப் பார்த்தான். பத்மா தவபாலனின் நட்புப் பற்றி மாலாவுக்குக் கொஞ்சம் தெரியும். இந்தச் செய்தி யால் பத்மாவின் என்ன மாறுதல் ஏற்படுகிறது என்பதை அறியவே மாலா முயற்சித்தான்.

பத்மா எந்தச் சவுனத்தையும் காட்டாத மறபடி தனியால் தடைத்துக் கொண்டே "அதுதான் ஆள் இண்டைக்குச் சந்தோசமாயிருக்கிறீர் போவ" என்று மட்டும் சொன்னான்.

"உமக்கு இதைப் பற்றி ஒன்றும் சொல்லேலேயோ?" மாலா மறபடி அவசினுள்ள.

"இன்னும் சொல்லேலை. ஒருக்கா சேப்பிரயா காட்டைக் குருப்பம் என்ன நினைச்சாரோ தெரியேலை" பத்மாவும் வளைந்து கொருக்காமல் பதைவித்தான்.

இவரிக்கூட உரையாடலைக் கேட்டு ரகுராமன் உள்ளே ஏந்தான். "தவபாலன்ற கவியான வீடு திறமாத்தான் நடக்கும். ஆளின்ற வாசகர்மாரே எக்கக்கீக்கமாய் குவியப் போயினம்" என்றான்.

"வாசகர்மாரோ? என் இவரேதென் புத்தகமும் எழுதிவரோ?" பத்மா தடைப்பதை நிறுத்திட்டு ஆச்சரியமாகக் கேட்டான்.

"உங்களுக்கு இன்னும் விசயம் தெரியாதே? நான் நினைச்சுக் கூறுகிறேன் சொல்லியிருக்குமென்னு. எனக்கே இங்கைக்குத்தானே சொன்னால்கூட, பேப்பர்களில் பாரதி என்ட பெயரில் எழுதித் தள்ளுவது ஆர் தெரியுமே? எங்கட தவபாலன்தான்" மற்றவர்களுக்குப் பகிரங்கப்படாத விசயம் தனக்கு மட்டும் தெரிந்த பெருமையில் ரகுராமன் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

பத்மாவால் நம்பவே முடியவில்லை, தீர்ந்த வாய் முடவில்லை. ஈரத் தனி கீழே விழுந்தது.

"தவபாலன்தான் அந்தப் பாரதியா? சமுகத்தைக் தீர்த்த இலக்கியமும் ஒரு ஆயுதம் என்று எழுதியது இந்தத் தவபாலன்தானு? அதால் தான் அந்தக் கல்லையென புகழ்ந்த பாராட்டினாரா?

ஆக தவபாலன் என்னை மட்டும் எமாற்ற இல்லை. பாரதனைப் பேரில் இந்த நாட்டையே பேக்காட்டியிருக்கிறார். திருமணம் என்று வியாபாரமாயிருக்கக்கூடிய பெண்களை உங்களை நீங்களே விலை குறிக்காதீர்கள் உண்மையான ஆண்மக கைச் சந்திக்கும்வரை உங்களுக்குத் திருமணமே வென்டாமென்று மற்றவைக்கு அறிவுரை சொன்ன புரட்சிக் கவிஞர் இப்ப தன்றை சொந்த வாழ்க்கையில் தலைகுப்புற விழுந்த கடிக்கிறார். யாருக்கோ தன்னைவிந்து அந்தக் காசக தன்றை தங்கச்சியை ஏற்றுக் கொள்ளுதலுக்காக இலஞ்சமாயிருக்கிறார் இந்தப் புரட்சிக் கவிஞர். என்ன மாதிரி பேனையைப் பிழிச்சு ஆக்கிரைப் பேக்காட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்." பத்மா தனக்குப் பெற்ற கொண்டிருந்தாள். முன்பு எப்போதும் வந்திராத அனுவக்கு ஆத்திரம் தவபாலன் மீது பொதுதாக கொண்டு வந்தது.

புரட்சி வர்ணம் பூசிய பேச்சுக்களால் தன்னை எமாற்றிய அவனது காலாலும் தெரிச்தபோது கட பத்மா இவ்வளவுக்குப் பொங்கலில்லை. எமாற்றி விட்டானே என்ற கோபம் வந்தாலும் திருமணம் என்றாலும் நடந்து அப்போதுதான் எமாற்றுமல் இப்போதே விழுந்துக் கொள்ள உதவியிருக்கிறான் என்றாலும் அமதியிடைந்தாள்.

அனால் இலக்கியம் என்ற புளிகமான அனுறையை தனது நடத்தையின் மூலம் அவன் கேவலமாக்கியதை அவன் இப்போது அறிந்து கொண்டபோது அவளால் பொறுக்கவே முடியவில்லை.

"தவபாலன் கல்லையில் மட்டுமல்லை. வாழ்க்கையில்லும் ஒரு புரட்சி செய்யிறான். அவன் கல்லையும் கட்டப் போறது சுகமில்லாத பெட்டுடையான்டையாம்" ரகுராமன் தொடர்ந்து சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

சிங்கப் பிம்பையான்று பெற்றேருக்குக் கடத சொல்லும் ஆர்வம் அவனில் தெரிந்தது.

பத்மாவில் ஏறிந்த நெருப்பும் இது இன்னும் என்னென் ஒரை த்தது. 'ககமில்லாத பெட்டைக்கு வாழ்வு குடுக்கிற மாதிரி நாடகமாடு முரா? அந்தப் பொம்பிளையைக் கவியானும் செய்யிறுத்துக்கு கை நீட்டி இல்லுக்கும் வாங்கித எல்லாருக்கும் சொல்ல அவனுக்கு முதுகெலும்பிரிக்கா? பொறுக்கி.'

ஆம்பிளையும் அவ்வளவு பேரும் பொறுக்கியிருத்தான். அவனுடுத் தன் உமாவோட கொஞ்சிப் பழவிப் போட்டு இப்ப கேட்டா கம்மா விளையாட்டென்றுவருன். இவன் கவிஞர் என்ட போரிவவயில் ஜராயும் உலகையும் பேக்காட்டிக் கொண்டிருக்கிறான். ரண்டு பேந்தற பானியும் வேற யென்டாலும் அடிப்படை ஒன்றுதான். முதுகெலும்பில்லாத வர்க்கம். அருத்தலையின்ற தோன்ற ஏற்றுடி இந்த வர்க்கத்தொல சீங்கீக ஏலாதே? தங்குமூடப் பந்தோசத்துக்கு, தங்கடை நங்கமைக்கு, தங்கட திருப்பிடிக்கு விளையாட, அட்டையாடிக்க, அடக்க, ஏறி யிதிக்க இந்த ஆம்பிளையுக்கு பொம்பிளையிருத்தானே கிடைச்சினம்?'*

பத்மாவால் இதன் பின் நம்மதியாக வேலை செய்ய முடியவில்லை. கடமைக்காக இயங்கிக் கொண்டிருந்தான். மதிய போசுக்குத்துடன் போன தலபாவன் பிறக வரவில்லை. பத்மாவின் கிந்தனை முழுவசம் தவபாவனப் பற்றியும்? ஆனித்தெப் பற்றியுமே கற்றிச் கற்றி வந்தது. கடவேபென் வர்க்கத்தெப் பற்றியும் நினைத்தான்.

'ஆம்பிளையீர் இப்பிடி அட்டகாசம் போட பொம்பிளையுகும் காரத்தான், தவபாவன்ற தங்கச்சியோ இல்லை அவனிக் கவியானும் கட்டப் போற பொம்பிளையோ தங்கட இயற்கையான உடம் குறைக்காகச் சீசமப்படுத்துதலுக்காயே சீதனம் போடப்பட்டு தாங்கள் இநிராக்கிப்ப ரும் என்று நிரைக்கக்கூடப் பாக்க இல்லயே? எப்பிடியாவத ஒருத்தனக்யியானும் கட்டிப் போட வேணும். அவனேட படுத்தப் பிம்பையீர் பெற வேணும் என்று பொம்பிளையன் தங்கடைக் கட்டூப் படுத்தேலாம் அதையேக்க ஆம்பிளையுக்கு இவையனோ விளையாடுதலுக்கு ட்ர்சாகம் வரத்தானே செய்யும். சாதாரணமா இருக்கிற ஆம்பிளையையும் அங்குத்தானேசெய்யும். கருக்கமா ஆம்பிளையும் பொம்பிளையும் சேந்து பச்சையா விபச்சாரம் தான் செய்யினம். அதுக்கு கவியானும் என்ட பேர் வேறு'

கடை பூட்டப்படும் வரைக்கும் பத்மாவின் கோபம் ஆறாலே வில்லை. எப்போது வேலை முடியும் என்ற காத்திருந்தன் போவி விறவிற வென பற்றி நிலையத்துக்கு நடந்தான்.

வழக்கம் போன பல் உடனே வரவில் லை. பிரயாணிகள் காத் திருந்தனர். பத்மா மெல்ல செல்ல தன் கை ஆசாசப்படுத்திக் கொண்டு பக்கத்தில் நீர்கும் உருவங்களையும், முன்னில் தெரிந்த கடைகளையும் பார் த்தான்.

பன்கள் ஒழுங்கவில்லாமல் வந்த நேரத்தைப் பொருட்படுத்தா மல் இளைப்பாரின. இதை யினிப்பிகள் தங்களுக்குச் சாதகமாக்கின் கொண்டிருந்தன.

வேலை முடிந்த வந்து கொண்டிருந்த பலர் வயற்றைச் சமா தாஸப்படுத்த தேநீர் கடைகளுக்குள் புதுந்த சிறதப்பட்டிருந்த பலகார ங்களுக்கு விருது லையளித்தார்கள். வீட்டில் இருப்பவர்களின் நிலை வந்த பலர் ஆண்ட விகடன் அல்லது பேரிச்சம் பழம் வாஷினீர்கள்.

இவற்றை வேடிக்கை பாரித்துக் கொண்டிருந்த பத்மா பத்ம லிங்கம் தன்கை நோக்கி வருவதைக் கண்டு கொண்டாள். 'இருக்கிறகொதி போதாதென்டு இவர் வேறு! என என்னிக் கொண்டாள்.

"என்ன பத்மா இண்டகீக்கண்டாலும் வாறியே" என்ற பத்ம லிங்கம் பத்மா சுற்றிலும் பார்த்தாள். எதிர்ப்பக்கத்தில் பல் வந்துபோன தால் யாருமில்லை. "அவடத்தக்கு வாங்கோ" என்ற பத்மா அந்த இடத்திற்கு நகர்ந்தாள்.

பத்மலிங்கம் கீட்ட வந்தபின்" என்ன விசயம் கெதியாசொல் ஹங்கோ. பல் வரய் போகுது" என்றால்.

"என்ன இருந்தாலும் நீ என்றை மகள். உனக்கு கதைக்கை விருப்பமில்லையாலும் எனக்கு உண்ணில் அங்கைற இருக்கு" என்ற பத்மலிங்கம் கவிவான குரவில் ஆரம்பித்தார்.

"இதுக்கே வந்தவியென?" பத்மாவின் குரவில் ஜாரசத வீத வெறப்பிருந்தது.

"உங்கள கோவம் எனக்கு விளங்குது. நான் பழக்களை கண்டு உங்கள விசயமாத்தான் கதைக்கை வந்தனன். கடைக்கு வந்தியண்டா ஆற்தலா கதைக்கலாம். இது பொது இடம்"

"பறவாயில்லை. இங்கேயே குதைப்பம். கடைக்கு வர நான் விரும்பேலை"

"உங்கள பிடிவாததுக்கு நான் ஒண்டும் செய்யேலாது. தவ பாவன் எண்ட பெடியாலோட நீ சிறேக்கிடமென்டு நான் அறிஞ்சன். வேற ஒரு த்துறையும் விசாரிக்க இல்லை. நான் ஒப்புவாருநானும் உண்ணைப் பாத்

தக்கொள்ளுதான் இருக்கிறன். ரண்டு முன்று கிழமைக்கு முந்தி அந்தப் பொடி யலோட நேர குத்தச்சனுள். ஆனாலும் கொள்கூடும் காகப் பிரச்சினபோல். உன் கைத்தான் விரும்புமதா சொன்னான். உங்கும் விருப்பமென்று சொன்னான். அவன்றை காகப் பிரச்சினையை என்னுடைய தீக்க ஏலம். உன்றை அம்மாவை இதக்குச் சம்மதிக்கப் பண்ணுறத உன்றை பொறப்பு" பத்மவிழ்கம் சொல்லிவிட்டு பத்மாவைப் பார்த்தார்.

பத்மா இக்கிணியாகியிருந்தான். முகத்திலீடு சுவாலை தெரிந்தது. "எனக்கு கவியானம் செய்து வைக்க நீங்க ஆர்? உங்குக்கும் எங்குகு க்கும் சம்பந்தமில்லையென்று எப்போ தகப் போக்க. எனக்கு அம்மா இருக்கிற. எனக்கைகள் செய்ய வேணுமென்று அல்வகுத் தெரியாதும். இதில் பிறத்தியார் தலையிடத் தேவையில்லை. இனியும் நீங்க இப்படி பல்க்கான்தில வந்து கரைச்சல் குருக்கிறதா இருந்தா நான் வேற கோஞ்ச ரக்கு நடந்து போய் பல்க்க எருக்கிறன். தயங் செய்து மனிசைர நிம்மதி யாய் இருக்க விருங்கோ" பத்மா கொள்கூடும் சத்தமாக சொல்லிவிட்டு வேகமாகத் தனது பழைய விடத்தக்கு வந்தான்.

பத்மவிழ்கம் அப்படியே நின்றார்.

32

இரவு உணவை முடித்த பின் பத்மாவும், உமாவும் வீட்டின் மூலம் வந்து மரத்தின் கீழ் போடப்பட்டிருந்த குற்றியில் அமரிந்த கொட்டார்கள்.

நிலவு மேலேயிருந்து பால் கூறியிருந்தது. நட்சத்தி ரங்கன் அங்கீப்போது நிறம் மாற்றியிருந்த கொண்டன. பகல் மூவதும் ஆவிய பிரிபுச் செய்து கணப்படந்திருந்த மரங்கள் நிதானமாக சுவாசகீக்கார்ந்து இதமாகப் பரவியது.

"பகல் மூழும் என்ன செய்தவீர்? அல்ப்படிச்சுதே?" பத்மா அங்புடன் விசாரிந்தான்.

"அம்மாவோட குத்தச்சக்க கொண்டிருந்ததில் நேரம் போன தே தெரியேல. ஆனால்... என்ற உமா இழுத்தாள்."

"சொல்லும். என்னாடாலும் தாராளமா நீர் என்னட்டுச்

சொல்லாம்" பத்மா அவனுக்கு ஆதரவளித்தான்.

"பகல் அப்பா இங்க் வந்தவர்.ஆரே என்னைப் பற்றித்தா அம் கதைச்கக் கொண்டிருக்கு.நான் ரவுன் பெடியனேட கோட்டஜிகெல் லாம் போய் பருத்தனும்.இப்பதில் பின்ன வந்த அதை அழிக்கத்தான் உங்கட வீட்டில் வந்த ஒவிச்சருக்கிறாம்.அப்பா சொல்லி அழுத போட்டு போனார்."என்ற சொல்லக் கொண்டிருக்கும்போது உமா அழுத விருஷாள் போவிருந்தது.கன்கள் நிரம்பிக் கொண்டு வந்தன.

இப்படியான கதைகள் உருவாக்கப்படும் என்ற பத்மா ஏற்கெனவே எதிர்பார்த்திருந்த படியால் அதிரீச்சியடையவில்லை.ஆனால் அந்தப் பெண்ணின் உள்ளம் உடைந்து போயிருப்பதுதான் அவனுக்குத் தக்கமாயிருந்தது.

"நான் உமக்கு அடிக்கடி சொல்லறான்.ஏர் சுன்னதைப் பற்றிக் கவலைப்படாதேயும்.புதூா அரில் ஏதாவது நடக்கு மட்டும் அவன் இதைப் பற்றித்தான் கதைச்கக் கொண்டிருப்பினம்.இதுகளைப் பாத்துப் பயப்பிடாம் நீர் தெரியமா இருக்க வேணும்.நீரும் அழுத கொண்டிருந்தா அருக்கு அவல் கிடைச்ச மாதிரி.சுன்னதுக்கு இவ்வும் புழுமாயிருக்கும்."பத்மா உமாவின் தோனை அனைத்து ஆதல் பருத்தனுள்.

உமா விந்த கட்டுப்பாட்டை மீறி கன்வீர் வழிய ஆரம்பி த்துவிட்டது.பத்மாவின் தோன்றி தலையைச் சாய்த்து சத்தமில்லாமல்அருதான்."எனக்குப் பயம்மாயிருக்கு" என்ற மெல்லமாகச் சொன்னான்.

பத்மா அவனின் தோன்றி ஆதரவாகத் தட்டிக் கொருத்தான்.உமாவின் கலக்கம் அவனுக்குப் புரிந்தது."பாவம் உமா. இன்னும் இந்த உலகத்தைப் பற்றிப் பக்குவப்படயில்லை.அதுதான் பயப்பீடுள்ளது.இவளின்றை பயத்தைப் போக்காட்டி தற்கொலையைப் பற்றித்தான் நினைப்பான்.இவனுக்கு தெரியத்தை உண்டாக்க வேணும்"

"நான் இப்ப உமக்கொரு கதை சொல்லறை. வந்தாக் கேரும்.அதுக்குப் பிறகு உம்மட பயம் எப்பிடிப் பறக்குதெண்டு பாரும்" என்ற பத்மா ஆரம்பித்தான்.உமா தொடர்ந்து தோன்றி சாய்ந்தவாற கன்வீர் உகுத்தக்கொண்டிருந்தான்.

"எங்கட குரும்பத்தைப் பற்றி நிச்சயம் நீர் கேள்விப்ப டிருப்பீர்.அருக்கே நல்லா இது தெரியும்.இதைப் பற்றி நீர் வேறவித மாத்தான் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்.இப்ப நாளே ஆதைப் பற்றிச் சொல்லறைன்.

தன்றை புருச ஸை அம்மா கலைச்சைப் போட்டா என்னத

மட்டும் தான் அர் கதைக்குத். இது என் நடந்ததென்று எவ்வாருக்கும் வாட்தான் தெரிச்சாலும் அதைப் பற்றி அவைக்கு அக்கறையில் லை. இந்த மாதிரி இருக்க எங்கட தமிழ் ஆக்கள் பழகியிட்டினம்.

அந்தநான் கவியானங்களைப் பற்றி உமக்குத் தெரியுந்தானே? என்ன நடக்குதென்று மகஞ்சு விபரம் தெரியாமலே அப்பா, அம்மாமார் கவியானத்தைச் செய்த வைச்சீருவினம். பின்னையளிஞ்சர விருப்பம் கன பெற்றோருக்கு முக்கியமில்லை. இப்பிடித்தான் எங்கட அம்மாவுக்கும் கவியான மீண்டந்தது. ஆரும் அவை ஒன்றும் கேக்கவே இல்லை. தங்கட விருப்பப்படி கவியானத்தை முடிச்சிட்டினம். தவக்குத் தாவி கட்டினப் பிறகுதான் பத்து விங்கத்தைப் பற்றி அம்மாவுக்குத் தெரியும்.

எனக்குப் பத்து வயசாயிருக்கேக்க அம்மாவுக்கு நிமோனியா மாதிரி குளிர் காய்ச்சல் வந்தது. கண் ரண்டும் மங்கத் தொடர்வியிட்டுது. உடன் ஒப்பிரேகள் செய்தாத்தான் சுகமாக்கலாம் என்று பெடாக்டர் மார் சொல்லிப் போட்டாலம். அம்மாவைக் கொண்டிரவிலு அம்மீற் பண்ணியாக்க. நான் வீட்டில தனியு எண்டபடியா எங்கட வீட்டுக்குப் பக்கத்திலிருக்கிற இந்திரா என்ட சிரேந்தியை அம்மா உதவி செய்யச் சொல்லிக் கேட்டா. ஆனால் எங்கட வீட்டுக்கு வந்து எனக்கும் அப்பாவுக்கும் சமைச்சு தருவா. அம்மாவுக்கு கொண்டு போய் குருக்க சாப்பாரு செய்து தருவா. தற்சேலா அப்பா எங்கெண்டாஸம் வெளியில் போறதாயிருந்தா என்னேட வீட்டில வந்து பருப்பா. அப்பா இளிப்பு, பிழைக்க அதுகளை வாணிக் கொண்டு போய் பிழைக் கெய்யிறவர். அதால அஷ்க்கி தார டெத்துக்குப் போருவர். அப்ப இந்திரா அக்காதான் எனக்குத் துடை.

அம்மா ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய் களநாளா வராத அவவின்றை அண்டு, தங்கீச்சிமார் எவ்வாரும் ஒருநாள் வீட்டு வந்தனம். என்னவும் கட்டிக் கொண்டு அம்மாவைப் பாக்க ஆஸ்பத்திரிக்குப் போச்சினம். அப்ப அம்மாவுக்குப் பக்கத்திலு அப்பாவும், இந்திரா அக்காவும் நின்றிச்சினம்.

அம்மாவின்றை கொந்தக்காறர் எவ்வாரும் என்கூக்கி காப்பி அம்மாவை ஏதோ சொல்லிப் பேசுகிக் கொண்டிருந்தனம். அம்மா ஏதோ சொல்லி சொல்லி அழுத கொண்டிருந்தா. பிறகு அப்பாவும் அவையும் பேச்கப்பட்டினம். கடைசியா அப்பா ஆஸ்பத்திரியை வீட்டுப் போட்டார். அவருக்குப் பின்னால் இந்திரா அக்காவும் போட்டார்.

பிறகு அம்மா ஆஸ்பத்திரியால வரும்வரைக்கும் நான் கொந்தக்காறர் வீட்டதான் இருந்தன். பிறகு எங்கட வீட்டு அம்மாட்ட கொண்டுது வீட்டினம்.

அம்மா ஆஸ்பத்திரியால வந்த கொஞ்ச நாளைக்குப் பிறகு

ஒருநாள் அப்பா இந்திரா அக்காவோட வீட்டு வந்தார். அம்மா எதோ பேசுக் கலைக்கப் போட்டா. பிறகு கன காவத்துக்குப் பிறகு ரண்டு, ஒன்றூரம் தனிய வந்தார். ஒன்னொரு முறையும் அம்மாவோட பேச்சுப்பட்டுக் கொண்டு திரும்பிப் போட்டார், எனக்கு அப்ப ஒண்டுமே விளங்கியில் லை.

நான் கொஞ்சம் வளந்தாய் பிறகுதான் அம்மா எனக்கு முறைக்கைதெயும் சொன்னு. தான் ஆஸ்பத்திரியல் இருக்கேக்கீட் அப்பா இந்திராக்காவோட முறைக்கேடா நடந்திட்டாராம். இந்திரா அக்காவியாவதற்குரிய சந்தோசமா வைச்சிருக்க்கிறும் என்றான் அம்மா அவரை திருப்பியும் எங்களோடுசேத்துக் கொண்ணாம திருப்பி அதுப்பிய் போட்டா. அவர்களும் பேரும் இப்ப கவியானம் முடிச்சு ரஷ்ண இருக்கின்றன. ஆக்குப் பிறகு அவர் இஞ்ச வரவே இல்லை.

அம்மாவும், நானும் எந்த ஆம்பியைத் துணையில்லாமத் தான் இன்னடவரைக்கும் சீவிக்கீட் கொண்டிருக்கிறம்; அப்பாவை அம்மா கலைக்கேக்க இந்த சூரி எங்களைப் பாத்துச் சிரிக்கீட் கொண்டிருந்திருக்கும் நான்கள் பயப்படுவது கலங்கிப் போய் அழைல். எங்கட உறுதியைப் பாத்து அவ்யாவே கைதக்கிறதை நிப்பாட்டிப் போட்டுளம்.

எங்கட அம்மா தனியாத்தான் என்னை வளத்தாங் படிப்படிச் சா. வேலைக்குச் சேத்தா. ஆரும் அவ்வகுக்கு உதவி செய்யேல். இப்ப நானும் அம்மாவுக்காண்தான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள். வேறு ஆற்றியும் நான் எதிர்பாக்கேல்.

இப்ப சொல்லும். எந்தப் பிரச்சினையெண்டாலும் உறுதியாய் நிக்களுமோ? ஏலாதோ? நான் உமக்கு எந்தக் காவியத்தெயும், புராணத்தெயும் உதாரணமாய் காட்டேனு. என்னையும், அம்மாவியும்தான் பாக்கீச் சொல்லுறங். "நிதானமாகச் சொல்லி ஒருந்தான் பத்மா.

உமா அவன்றைய தோலிலிருந்து தலையை எடுத்த விட்டான். கண்ணிர கைகள் அவசரமாகத் தடைத்துக் கொண்டன. பத்மாவைப் பார்த்த பார்வையில் இனம் புரியாத மதிப்பு இருந்தது.

'நங்கட குரும்பக் கைதையை என்னட்ட சொல்லுறன அவ்வகுக்கு பத்மா என்னில் எவ்வளவு அன்பு வைச்சிருக்க வேணும். இவ்வளவு பெரிய கூட்டத்தைச் சந்திசீச இந்த ரண்டு பொம்பிளையலாவியும் தெரியமாய் சீவிக்க முடிந்சா நான் மட்டும் என் பயப்பட வேணும்?

தவற செய்தலைதான் பயப்படி வேணும். நானென்ன செய்தனுள்ளீரத நம்பி காதவிச்சன். இது சேதூமென்ட செப்தது? விஞ்ஞா

அத்தில் என்ன படிச்சுறுள்? இயற்கையாலே ஆன், பெண் ரண்டு பேற்றெழும் உடம்பில் இவரிடுத்திச் சுரப்பியன் இருக்கு. பருவம் வந்த உடன் ஆனாக்கு பெண்வெழும் பெண்ணுக்கு ஆணிவெழும் கவர்ச்சி அல்லது வேட்களைய உட்டாடாக்கிறது இந்தச் சுரப்பியளிச்சிர சுரப்புத்தானே? இதே விதத்தில் தான் எனக்கும் நிரஞ்சனில் ஆசை வந்திரு. அந்த நேரத்தில் அந்த வயசில் இந்த ஆசை என்ன மாதிரியானதென்டு பகுத்தரியிற பக்குவம் எனக்கிழுக்கேல். அதால் கண்ணுத்தனமா அவனேட பழகியிட்டன். அவன் என்றை உடம்பிஸனும் ஒரு அவங்குப் படிகியிட்டன். இது நடந்த முடிஞ்சு போச்சு.

இப்ப எனக்கு எல்லாமே தெரியுது. இந்த ஆம்பிளையன், இந்த அர் எவ்வாம் எப்பிடிப்பட்டதென்டு இப்ப வாடவா விளங்குது. இனிபும் இந்த மாதிரி பின்மூலம் நான் செய்ய மாட்டன். அப்பிடியெண்டா நானேன் பய நீது தற்கொடை செய்ய வேணும்? என்னை நம்பி அப்பா எத்தினை கனவு கண்ணிடுப்பர். தெரியாத்தனமா அவற்றை முகத்தில் கரி புச்சிகள் பத்தாதென்டு அவற்றை நம்பிக்கையையும் உடைக்க வேணுமோ. நான் செத்துப் போனால் அப்பாவனதாங்கவே ஆயாது. இந்தக் கவலையோடு தம்பி தங்கச்சியை வளக்க அவர் எவ்வளவு குழந்தப்பட வேணும்?

நான் சாகுமாட்டன். கண்ணுக்கு முன்னால் பத்மாவும், அவளின் ரைஅம்மாவும் இது சாத்தியமெண்ட மாதிரி வளந்து காட்டேடுக்க நானேன் கணக்கை யோசிக்க வேணும். இப்பிடி ஆதரவும், அங்கும் கிடைக்கேக்கீகளேன் பிரச்சினையெண்டாலும் சமாளிக்கலாம்.

உமா மெல்ல மெல்ல தண்ணடய மனதைத் திடமாக்கிக்கொ ண்டிருந்தாள். உதுதி என்ற கற்க ஈப் பொறுக்கி எதிர்காலம் என்ற அத்திவாரத்தைப் போட ஆரம்பித்தாள்.

அவன் முகத்தில் தெரியும் மாறுதல்களை பத்மா கூர்ணுயாக அவதானித்துக் கொண்டிருந்தாள். வாட்டம் மறைந்து அங்கே தெளிய பரவுவதைப் பார்க்க அவனுக்குச் சந்தோசமாயிறந்தது.

“உமக்கு இன்னும் கொஞ்சம் சொல்லுறன் உமா. ரண்டு காரணங்களாலதாள் இந்தத் திருமணங்களே நடக்குது. சின்டு பொம்பிளைய லால தனிய ஒன்றும் செய்யேலாது. அவனுக்கொரு பாதகாப்பு அல்லது ஆதாரம் தேவை. ஆனால் யாகீ கலியானும் அவசியமெண்டது முதலாவது காரணம்.

பொம்பிளையனுக்கு ஆரால் பாதகாப்பில் லை? இந்த ஆம்பி னையாலதாள். இப்பிடியிருக்க, குழந்தப்பட்டு பனம், நடக்கயெண்டு சேர்த்து ஆம்பிளையிட்டுக் குடுத்த என்னைக் காப்பாத்து என்டு காலில் விழுறது கேவலமாயில் லையே? இது கணபேருக்கு விளங்குதலில் லை. நல்ல மதிப்பான

வேலயில் இருக்கிற, வாட்டசாட்டமான், அந்தம்தான், கவரீச்சியான் புருசன் என்கு என்னு தம்பட்டமாட்கிக்கத்தான் விரும்பியின்மேயொழிய ஆதாரம் தேஷ்ட் தாங்கள் தாந்தீ போறதை ஆரும் நினைக்கப் பாக்களையில் லை. இப்பிழ பொம்பிளையன் கொழுகொம்பு தேரூற படியாத்தான் ஆம்பிளைய கும் நாங்கள் எங்களுக்கு பாதகாப்பளிக்கிறும், ஆதாரமா இருக்கிறும். வேற சுக்கமெல்லாம் தாறம். இதீக்காண்டி எங்களுக்கு நீங்கள் காசரயும் பொரு யாயும் தந்தா என்ன என்று கேக்கிறார்கள். இந்த ரீதியில் நடக்கிற கலியானம் தேவையே? நீரே யோச்கப் பாரும். தங்கட தாந்துக்கு தாங்களே காரணமா இருக்கிறதை பொம்பிளையன் உந்திருக்கின்மா என்டைத் சிந்தி சீக்கப் பாரும்.

கவியானம் கட்டுறதக்குச் சொல்லற ரண்டாவது காரணம் வாழ்க்கையென்டா கவியானம் கட்டி, பின்னை குட்டியோட குரும்பமாயிருக்கிறதானும். எங்கட கணக்குக்கு எவ்வளவு குறகின மனப்பான்மை என்று பாரும். வாழ்க்கையென்டா கவியானம் மட்டுந்தானே? வேற ஒன்றும் இல்லையே?

இந்த உலகத்தில், இந்த நாட்டில், என் இந்த ஆரில் ஒவ்வொருத்தரும் செய்யிறிதக்கு எவ்வளவோ காரியங்கள் இருக்கு. ஒவ்வொருத்தற்றை கண்ணுக்கு முன்னில்லயும் எவ்வளவோ பிரச்சிடை இருக்கு. முதக்கரைக் கேவலமாக்கிற சமுதாயச் சீர்க்கேருகள் ஏராளமாய் இருக்கு. கவியானம் மூட்சிக் கூவெலாருத்தரும் தானும் தன்றை குரும்பறுமாய் இருந்தா இதை எவ்வளம் ஆர் செய்யிறித? வேற கிரகத்தில் இருந்த ஆரேன் வந்து இதுகளைச் செய்விலைமண்டு எவ்வாரும் எதிர்பாக்கினமோ? கவியானம் மட்டுந்தான் வாழ்க்கையென்று நினைக்கா இண்டக்கு எந்த நாட்டில்லயுமே எந்த உரிமைப் போராட்டமும் நடந்திருக்காது. மற்றவைக்காண்டி தங்களை உயிரரப் பவிகுருக்க ஆரும் ஒன்றிதிருக்க மாட்டனம்.

கவியானம் என்டு வாழ்க்கையின்றை ஒரு பகுதிதானேயெயாழி யக் கவியானம் தான் வாழ்க்கையில் லை. ஆனபடியா கவியானம் சரிவரேவ அல்லது சரிவராதன்கு செத்துப் போறதோ விரக்கியடைக்குச் சூலையில் ஒதுக்கியிருக்கிறதோ சுத்த ஸ்டாள்த்தமீடு. ஒரு பகுதி இல்லாமல் போட்டுத் தோற வாழ்க்கையில் இன்னும் கனக்க இருக்குத என்று நினைக்கக் கொண்டு எங்கட பணியளைத் தொடர வேணும். வாழ்க்கையை நாங்கள் எங்களுக்காகத்தான் தீர்மானிக்கிறதேயொழிய வேற ஆருக்காக வோ அல்லது வேற ஆரோவோ தீர்மானிக்கிற யில் லை.

இப்பிழியல்லாம் காரணங்கள் சொல்லறபடியா திருமனம்என்டதையே நான் எதிர்க்கிறேன் என்று நினைக்காதையும். ஒரு பெண்ணும் ஆஜும்மனமொத்த திருமனம் செய்யிறித வேற விசயம். ஆன இந்தக் காலத்தில்

அநேகமா அப்பிடி நடக்கேல். எவ்வாம் காகதான். கடையில் போய் தேவையான சாமாஜுக டெ வாங்கிற மாதிரித்தான் வாழ்க்கைக்க்குத் தேவையான தையையும் பொருளால் நிரீணயிக்கினம். பச்சையாய் சொன்ன பொம்பிடையளால் வாற சீதைத்துக்கான். பாவியல் கக்துக்குப் பாவிக்க தம் பிடையள் தங்கட உடம்பை ஒரு விலைபோட்டு விக்கினம். இதே மாதிரி பொம்பிடையாகும் சீதைத்துக்குத் தமுத்து தங்குக்குத் தேவையான பாவியல் சுகத்தை அதுபவிக்கினம். சுருக்கமா சொன்ன சீதைம் வாங்கிக் கவியானம் செய்த அத்தை பேரும் சிலப்பு விளக்குப் போடாம விபச்சாரம் செய்து கொண்டிருக்கினம். விபச்சார இருதயாகுது அரசாங்கம் அதுமதி குருக்கிற மாதிரி இவையும் தாங்கள் செய்யிற விபச்சாரத்துக்கு திருமணம் என்ட அதுமதியச் சமுதாயத்திட்ட இருந்து கௌரவமா வாங்கியிருக்கினம்.

இப்ப சொல்லம். திருமணமென்றது இந்த நிலையில் புதிமான தொண்டா? வாழ்க்கைக்கு அத்தியாவசியமானதொண்டா? எப்ப மண்த மட்டு மே நேகிக்கத் தொடங்கியியமோ அப்பதான் புதிதம் வரும். உம்மட கவியானம் குழம்பிப் போச்சு. இனி வேற ஆரும் ஆக்கவும் மாட்டாங்கள்ளஞ்சு இனி நீர் கவலைப்பட மாட்டிரென்று நினைக்கிறேன். எங்க எனசீ சத்தி சோடி சேந்திருக்கிற கேவமானதை எனவிட தனிய இருக்கிற நாங்கள் கௌரவமா சுதந்திரமா, நிம்மதியா இருக்கிறம். எங்க டெப் பாத்துச் சிரிக்கிறவையின்றை அறியாமையப் பாத்து நாங்கள்தான் சிரிக்க வேணும்.

எப்பவாவது உங்கமயான ஆம்பிடை ஆராவது எங்களைச் சந்திக்கு மட்டும் இப்பிடியே இருப்பம். சந்திச்சா கவியானதைப் பற்றி யோசி ப்பம். அப்பிடிச் சந்திக்க இல்லையன்டாலும் பிரச்சினை இல்லை. இப்பிடி நாங்கள் இருக்கிறதொன் வாழ்க்கை"

ஞக்க விடாமல் பேசி இந்த பத்மாவை திறந்த வாய் மூடாமல் உமா பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். தன்கு மூன்று நிற்கும் பெல் சாதாரணம் அல்ல என்ற உர்வ வியக்க விடத்தது. 'இல்லைய தாரம் சிந்திப் பவனா வீரும், வேலையுமாக சாதாரணமா எனிமயாக இருக்கிறேன். ஆசரி போவியீ எவ்வாம் தம்பட்டம் அஷ்சுக்கீ கொண்டு திரியேக்க பத்மாவைப் போல ஆக்க டெ இனம் கண்டு கொள்ளுத சிரமந்தான்.

வாழ்க்கை என்றைப் பற்றி எவ்வளவு தல்லியமாய் சொன்னு. அப்பாவை உட்கார்த்தி சந்தோசமாகச் சாப்பாடு போரும் போதும், தம்பி, தங்கைய படிப்பிச்சு, இவர்கள் பெரியவரிகளாகி இப்பிடியெல்லாம் வருவார்கள் என்ற பூரிக்கும் போதும் கிடைக்காத திருப்தியும், சந்தோசமு மா நிருஞ்சக் போன்ற மூன்நத்துஞ்சல்லவர்களைத் திருமணம் செய்தால் கிடைக்கப் போகிறது? இல்லை. நித்சயமா இல்லை. சந்தோசம் வெளியிலே இல்லை. அத வீட்டிதான் இருக்கு. நாங்தான் அதைக் கண்டு பிடிக்க இல்லை.

ஒனி நான் வேல தேட வேணும் உழைச்சு அப்பாவுக்கு என்ற கையால சாப்பாடு போட வேணும். தமிழ், தங்கச்சிய குளிக்கவாத்து, உடுப்புகளைப் போட்டு பள்ளிக்கூடம் அனுப்பி.... "என்னு உமா சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும்போத பத்மா தொடர்ந்தான்.

"இப்பிடி நாங்கள் ஒருத்துக்கொருத்தர் ஆறுதல் சொல்லிப் போட்டு எங்கட அவைகளைப் பாத்துக் கொண்டிருந்தா ஆருக்கும் எந்த பிரயோசனமுமில்லை. பத்தோ உமக்கு, எனக்கு நடந்ததான் மற்றவைக்கும் நடக்கும். இப்பிடி நடக்கக் கூடாத என்று நாங்கள் விரும்பிற எங்கட அவைகளோட மற்ற விசயங்களையும் கொஞ்சம் கவனிக்க வேணும். சருகத் தோட நாங்கள் கதைக்க வேணும். நான் உமக்குச் சொன்னதை, நீர் புரின்சு கொண்டதை, எங்கட அனுபவங்களை மற்றப் பொம்பிளையஞ்சுகும் தெரிவித்த வேணும். அப்பதான் இந்தப் பிரச்சினைக்கு பொதுவான தீர்வு காணலாம் "என்ற பத்மா சொன்னபோதான் உமாவுக்குள் அந்தக்கேள்வி எழுந்தது.

"இந்த நாட்டில் எவ்வாத்துக்கும் ஆம்பிளையஞ்சுத்தான் ருத விடம் கிடைக்குது. படிக்கிறதுக்கு குடி பொம்பிளையஞ்சு அனுமதி இல்லை. அவையள் வலக்கட்டாயமா ஆடுபடிக்கு அப்பெப்படியினம். இவ்வாட்டி கவியானம் கட்டுக் குடுக்கப்படியினம். ஆம்பிளையெடுத்தான் வற்புறுத்திப்படிக்க அப்பியினம். வெல்யும் அப்பிடித்தான். ஆம்பிளையஞ்சுத்தான் எவ்வா வேல யில்யும் முதலிடம் கிடைக்குது. பொம்பிளையள் இரண்டாம் பட்சமாயும் இல்லை. இதுக்குள்ள பொம்பிளையஞ்சுக்கென்று பிரிம்மா கொஞ்ச வேலயும். இந்த நிலமையில் நாங்கள் ஆம்பிளையளோ மட்டும் போராடினு சரியே?"

உமாவின் கேள்வி உண்மையிலேயே பத்மாவத் தினகர்க்க வைத்தது. இது அவனுக்குப் புதிய கோணம். புதிய பாரிர்கவ. ஆங்களின் மேலுள்ள வைறுப்பின் அடிப்படையில் மட்டும் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தவள் இப்போது இந்தப் புதிய ரீதியில் சிந்தித்தான். லிட. கலபமாகக் கிடைத்தது.

"நீர் கேட்டத நாறக்கு நாற சரி உமா. எங்கட போராட்டம் ஆம்பிளையளோட மட்டும் எண்டா அதில் பிரயோசனம் கொஞ்ச நித்தான். எங்கட போராட்டத்தை நாங்கள் சருகத்தில்தான் ஆரம்பிக்கவேணும். பொம்பிளையள் தங்கட படிப்பை முறையாத் தொடர்ந்துக்கூட பெற்றேர் அனுமதிக்க வேண்டிய அவசியத்தை வலியுறுத்த வேணும். பொம்பிளையள் தங்கட சொந்தக் காவில் நிக்கத் தேவையான தொழில் பயிற்சியைப் பெற்றுக் கொண்டிருத்துக்கு ஏத்தியும் அனுமதியும் ஆக்கறும் குடுக்க வேண்டுமென்றதை தெளிவாக்க வேணும். அதே மாதிரி சொந்தக் காவில் நிக்க வேண்டிய தேவையை பொம்பிளையஞ்சுகும் வலியுறுத்த வேணும். இதற்குலவீர் மட்டத்தில் ஆரம்பிக்க எங்களோ ஆகிகள் சேந்தாப் பிறகு பரவலா

க்கிக் கொண்டு போகலாம்.

இப்பிடிச் சுருதாயத்தில் ஆரம்பிக்கிற போராட்டம் இடுத்தபடியா ஆன், பென் வர்க்க பேதத்தைத் தங்களுக்குச் சாதகமாய் பாஜகந்தத் தவசிசீருக்கிற அரசாங்க அமைப்புக்கு எதிரா மாத்த வேறும். சனங்களுக்கிடையில் ஏர்க்க ரீதியில் பேதங்களை உண்டாக்கி தங்கட நலனைப் பேதஞாற அரசாங்கம் எங்களுக்குத் தேவையில் லை. சனங்களின்றை நலனை விரும்புற, சனங்களால் அமைக்கப்படும் அரசாங்கநீதான் எங்களுக்குத்தே வை. இதையும் மற்றவைக்குத் தெளிப்புத்த வேறும். இந்தப் பொதுவான போராட்டத்தில் ஒருவேளை ஆம்பிளையும் எங்களோ சேந்து கொள்ளலாம். அப்ப உண்மையான ஆணைக் கண்டுபிடிக்கிறது எவ்வாருக்கும் சுகமா இருக்கும்.

இவ்வளவு காரியங்கள் உருக்கு. நாங்கள் இன்னும் எங்களைப் பற்றித்தான் கதைசீக்கி கொண்டிருக்கிறம். இனி இந்த வேலயளவும் கவனி ப்போம். இதால் எங்களைப் பற்றின கவலையும் மறையும். பிரயோசனமா என்றால் லைப் பாத்தாயும் இருக்கும். நீர் என்ன சொல்லரீர்? "என்றுபத்மா புதிய ஊர்ச்சியிடும் கேட்க "நிச்சயமாக" என்ற உமா கதைய நீட்டினால்.

பி.ஞ

வைத்தியநாதனின் மகனை நிரஞ்சன் திருமணம் செய்த கொண்டாள். அவன் டைய மனைவி தூர இடத்தில் படிக்கும்போது வேற ஒருவழடன் ஆழமாக தொடரிபு வைத்திருந்ததும், அந்தவுடை பொருத்தமின்று காரணமாக அவனை அவசரமாகச் 'கத்தம்' செய்து, அவனுக்கொரு பொம்மை மாப்பி ஸெயாக நிரஞ்சனை அவர் 'தெரியு' செய்து வீட்டோடு வைத்திருக்கொன்றது நிரஞ்சனாக்குத் தெரிய வந்தபோது அந்த ஆருக்கும் தெரிய வந்தது.

தவபாலனின் தங்கையின் திருமணம் ஆந்தபின் தவபாலனின் திருமணமும் சிறப்பாக நடந்தது. "எழுத்தில் மட்டும் நல்லாத வாழ்விலும் ஒரு வட்சிய வாதியாக... . . ." என்ற தங்கள் 'பாரதி'யை வாழ்த்தியுள்ளங்கள் திருமண விழாவில் வாழ்த்தப்பா பாடினார்கள்.

கதையில் வந்த பெயர்கள் கற்பனையே.

உங்கள் பார்வதையில்

தங்களின் 'பாதி உறவு' நாவல் இன்றைய சமூகாயத்தில் நிலைம் பலனக்யான பாதி உறவுகளையும் பல கோணங்களில் சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டி யுள்ளது. குழந்தை வளர்ப்பு பற்றிய தங்களின் கருத்துகள் யானும் நிச்சயம் முக்கீடு முடியாது மட்டுமல்ல, அவை இன்றைய சமூகாயத்தில் பல பெற்றேரின் குறைபாடுகளுமேயாகும். இதனைப் பெற்றோர்கள் மனதில் கொண்டால் நல்லதொரு சமூகாயத்தை உருவாக்க முடியும் என்பதில் கந்தேகமில் லை.

தப்களின் நாவலில் ஏரும் இலக்கனாப் பிழைகள் தங்களின் வசன அமைப்புக்கு நன்றாக இருப்பதும் அவை வளரும் தமிழ் மக்களின் மனதில் தப்பான இவைகள் அறிவைப் புதுத்தினாலும் என்பது எனது கருத்தாகும்.

பெரிய சமூகாயக் குழறபாடுகளே எடுத்துக் காட்டி அவற்றை நாவலாக்கி வெளிநாட்டில் வாழும் தமிழர்களின் மத்தியில் சிறந்த முறையில் எழுதிக் கொண்டிருக்கும் தங்களின் சேவை தொடரவும், இன்னும் பல சீர் திருத்தக் கதைகளைப் படைக்கவும் கேட்டுக் கொண்கிறேன்.

மேற்கு ஜேர்மனி

இ. பரிமளராஜா

குழந்தை நல்வராவது பெற்றோர் வளர்ப்பினிலே என்ற கதையின் கரு சிறப்பாக இருந்தபோதும் ஒரு நல்ல கதைக்குரிய சரியான அமைப்பு இல்லாததால் முழுமொக்கீ மூலமாகவே போய்விட்டது. துங்க கையே வெறக்கும் நந்திலி படித்தவன். விபரம் தெரிந்தவன். ஏன் விரும்பாத திருமணத்திற்குச் சம்மதிக்க வேண்டும்.

22ம் பக்கம் இடமில்லை நந்திலி, கஜாதா சம்பாச கையில் நந்திலிகாள் உயரிதர வகுப்புவரை படித்து முடித்து விட்டதாகவும், கஜாதா நந்திலி விட்டுத்தத்து தொடரிவதாகவும் கூறப்படுகிறது. அதாவது பல்கலைக்கழகத்தில் அதவிடுத்து 'பாடசாஸை' விடுமுறை என்று கறப்பட்டது ஏன்?

எந்த ஒரு பெண்ணும் சொல்ல முடியாத, கூடாத ரகசியங்களை ஒரு மாதத்திற்குள்ளாகவே சொல்லியிருப்பாள். தகை்கொரு சகோதரன் இருப்பதை

பற்றி நந்தினி ரவீந்திராக்குச் சொல்லாதது ஏன்?

ரேகா, கார்த்திக் போன்றவர்கள் என்னதான் உறவு ஆற்றயானும் புதம் அத் தம்பதியரைப் பார்த்து ஒப்பட்டுக் கூடாக எங்கள் இனைய தலைவரைகள் மட்டமானவர்கள் இல்லை. உங்கள் கற்பண்ணை சென்றி மீற ரர் அவிவிக்ட ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது.

கதையின் இடையிடையே பெண்களுக்குக் கிடைக்காத சுதந்திரத்தைக் குறி விட்டு நந்தினியை மன்னோயாளியாக்கி கதைகளில் கூட பெண்களுக்குச் சுதந்திரம் கொடுக்க மற்று விட்டார்களே?

அனுவம் இந்தக் குறைபாடுகளை இட்டு நிரப்புகிற மாதிரி சமுதாயப்பாரினவுடன் கூடிய அழுத்தமான கதாபாத்திரங்கள் மகாவிள்கம்-கனகேஸ்வரி தம்பதைகள் நம் மனங்களில் மன்றது கொண்டிருப்பதை இன்னும் உள்ளதைக்கூட யதாக இருக்கிறது.

கதை பாதி ரசிக்கும்படி உள்ளது. மீதி... ?

மேற்கு ஜேரீமனி

நிருபா தங்கவேற் பின் என

முன்னியில் சிறிது குழப்பமாக இருந்தாலும் முடிவு நன்றாக இருந்தது. பெற்றேரின் கவனக் குறைவால் பின்னைகள் எப்படி வளர்கின்றனர்கள், அவர்களின் மனதில் எவ்வளவு பாதிப்பு ஏற்படுகிறது என்பதை இந்தக் கதையில் நன்றாகச் சித்தரித்திருக்கிறார்கள். இது மட்டுமல்ல வெளிநாடுகளில் வாழும் சில தமிழ் மக்கள் தங்கள் பண்பாரு, கலாச்சாரங்களை மறந்து எப்படி வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதையும் உங்கள் பேரு எழுத மறந்து விட்கி கடாகு.

கேற்கு ஜேரீமனி

நா. நிருபா

சம காலத்திற்கமைய பல உண்மைச் சம்பவங்களோடு தொடரும் தங்கள் உள்ளர்வுள்ள வெளியீடுகள் எதிர்காலத்திற்கேற்றவாறு தொடர்ந்தும் வெளி வர வாழ்த்துகள்.

கதையில் தீரீ தீரென பறவின் பெயர்கள் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தன. இதனால் யார் யாருடை என்ன தொடர்பு என இலகுவில் வளங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

மன வாழ்க்கையில் ஏற்படும் சந்தேகங்களில் ஏற்பட்ட பாதி உறவுகளும், சந்தேகம் ஏற்பட்டுவிட்டால் அதை நியாயப் படிக்குவது சிரமம் என்பதையும் இதனால் ஏற்பட்ட தடும்பப் பிரஸிலையையும் தங்களின் நாவலின் ஸுலம்

தெளிவாக அறியக் கூடியதாக இருக்கின்றது.

கனடா

பி.ஐ.பி.டன்

இந் நால்லி ஒரு பக்கம் விளக்கத்திலையும் மற பக்கம் குழப்பத்திலையும் அளித்துள்ளது. விரவிறப்பு நிறைந்த விதத்தில் இந் நால்லி அமைந்திருக்கவில்லை. கசதகள் தொகுக்கப்பட்ட விதம் குழப்பம் கட்டுகின்றது.

1983 ஆம் மாத இனக் கலவரத்தின் உம்மைநிலை ஒரே பக்கத்தில் "தமிழர்கள் எல்லோரும் பயங்கரவாதிகள் என்றும் அரசியல்வாதிகள் விளம்பரப்போக்கு சிங்கள மக்கள் மத்தியில் தவறான எண்ணத்தை விடத்துள்ளது" என்ற தெளிவாக்கப்பட்டுள்ளது.

"ஒன் கவுனின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவததான் நல்ல மௌனியில்லை என்பு என்றால் மௌனியின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றும் நல்ல பள்புவின் கவுனக நீ ஏன் இருக்கக் கூடாது?" என்ற பியதாசவின் கேள்வி சிந்திகை வைக்கின்றது.

அரும்பத்தில் கவுனம் மௌனியும் சமமாவது புரிந்தனர்விலும் மன ஒர்று மையிலும்தான் என்பதை நால்லி புரிய வாக்கின்றது.

தங்களின் ஏற்றும் மிகு ஆக்கங்களை எழுத்தாணியின் தாக்கம் மிகு ஆக்கத்துடன் எதிர்பார்க்கின்றன.

மேற்கு ஜேர்மனி

நி. பெ. அல்லீரன்

அரும்பத்தில் கதாபாத்திரங்கள் அவர்களது வயது, அமைப்பு என்பனவு ரீற சிறிதனவு அறிஞகப்படுத்தியிருந்தால் அகரவாசீக்குப் பிரகு தான் விளங்கும் என்ற பிரச்சினையிருந்திருக்காது.

கவுகேய்வரி பாத்திரத்தை நான் வேஞ்க கற்பண பண்ணினேன். ஆனால் அவரின் தோழிக்கு இப்போதுதான் காதல் வந்ததும் அப் பாத்திரத்தை விளங்கக் கூடியதாகவிருந்தது.

கதையின் முக்கிய பாத்திரங்களான கவுகேய்வரியின் எதிர்காலம் என்ன மாதிரீ? சிறுவன் என்ன மனோநிலையில்?

மேற்கு ஜேர்மனி

என். சிரிந்வாசன்

கவுன் மௌனிக்கூட்டிலான முரண்பாருகள் பற்றி தெட்டத் தெளிவாக தங்களின் தரமான எழுத்தாற்றுவினாலும், தெளிவாற்றுவினாலும் வெளிகொா

ஞ்ரு வந்ததற்கு எனது மனமாரிந்த வாழ்த்துகள். ஒவ்வொருவரும் தங்க ஆடைய வாழ்வில் சந்தேகங்களையும், வீஜன் தப்பபிப்பிராயங்களையும் நிலம் தவிர்த்தக் கொண்டால் நன்றதொரு அஸ்பாஸ், ஒற்றுமையான வாழ்க்கையை அமைத்தக் கொள்ளலாம்.

மேந்து ஜேரிமனி

விமலேந்திரன்

(5ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

குதுகள். இதுகளைப் பாத்தும் உள்ளெர மனம் மாற இல்லையோ?" என்ற அவன் ஆவேசமாகக் கேட்டபோது அவன் நிலைத்துமாறினான். அவன் எடுத்தபிழோட்டு உண்மைகள் அவனின் வெண்மையாகப் படிந்தன. அவன் சிந்திக்க ஆரம்பித்தான் என்ற கதையை ஆட்தாகி, எடுத்தக் கொண்ட பிரச்சினைக்கு அது ஒருநிர்ந்தர தீர்வாக அமையாது. நினைவுகால சம்பவங்களில் ஏற்பட்ட மனமாற்றமாகவே அமையும். இதுவே முதலாவது காரணம்.

இரண்டாவது காரணம், உண்மையில் இப்போது இலங்கையின் தமிழ்ப் பகுதிகளிலும், இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகளிலும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருப்பது கண்ணுட்டதுமான செறும் கொலைகளும், பழுவாசிக்கல்களுமே. எந்த அரசியல் நியாயமும் கற்பிக்கப்படாமல், இவை பற்றி பாராவும் கேட்கப் படாமல் கொலைக் கலாச்சாரம் நாடு முழுக்க பரவிக் கொண்டிருக்கிறது. பாதையில்கிட்கும் பின்தெதக்க் காலால் விலத்திலிட்டுப் போக எவ்வொரும் பழகிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அத்துடன் நிபித்தக்கு நிலமைகள் மாறிக்கொண்டிருக்கின்றன. எதிரி நன்புகளிற்கும். நன்பன் எதிரியாகிறான். மறுபடி எதிரி நன்புகளிற்கும். இந்தக் குழப்பங்களுடன் நான் லை இரைக்க முடியவில்லை.

சமகால அகால மரணங்களைத்தான் தவிர்த்திருக்கிறனே தவிர சமகாலப் பிரச்சினையை அல்ல என்பதை நீங்கள் புரிந்து கொள்ளிரீகள் என நம்புகின்றேன்.

தொடர்ந்தும் சந்திப்போம்.

தொடர்பு முகவரி

- பார்த்திபன்

12/88

SÜDASIEN BÜRO
KIEFERNSTR 45
5600 WUPPERTAL 2
WEST GERMANY

ବ୍ୟାକିଲି

தாங்கியிலும் நீரமாகவும் வர்த்தும் என்னள் திரும்புபவர்கள் கீழ் உள்ள ஏதன்குறிச் சுறுஞா முதல்க்கு அங்க் மூலமாக சுற்றாய் பாட்டினத் திரும்பு வகுக்கு வேண்டும்.

சிற்றா சுபர்ட் (துரை செலவு ஒன்று)

மேந்து சூர்யன் தசிர்தா ஏதனால் ஒளாப்பின்
கார்ட்டகுத்து த.ஏ.ம். மேற்கொடும்.

ஒவ்வொவ்விடம் நாடுகள் தனிக்கூட சுற்றுப் பார்த்தலே
இல்லாமல்கள் கழித்தும் ஏதும் எந்தோ அழியாவிக்கொன
அதற்குத் திரும்பாவாம்.

அங்க் கணக்கு கிடை 268540
STADT SPARKASSE WUPPERTAL
BLZ 330 500 00

SÜDASIEN BÜRO

Das Südasien Büro, das im deutsch-sprachigen Raum arbeitet, ist ein gemeinnütziger Verein, der seit 1980 besteht und seine Hauptaufgabe in der Beschaffung und Weiterleitung von Informationen über die Länder Südasiens sieht. Zu diesen Ländern zählen: Sri Lanka, Indien, Bangladesh, Pakistan und Nepal. Über das Büro können unter anderem bezogen werden:

- Die Zeitschrift 'Südasien', die in 8 Nummern jährlich (Umfang 44-60 Seiten zum Jahresbezugspreis von DM 42,- (eur. Ausland: DM 52,-)) erscheint.
- Die 'Kurzinformationen', (nur für Mitglieder), die etwa alle 2-3 Wochen als internationaler Pressespiegel erscheinen. In dem Pressespiegel werden überwiegend aktuelle Artikel, Meldungen, Nachrichten, Reportagen etc. aus insgesamt über 20 sri-lankischen und indischen Medien aufgenommen. Preis: siehe 'Mitgliedsbeiträge'.
- Die tamilische Zeitschrift 'Thoondil', die monatlich im Umfang von ca. 40 Seiten erscheint. Diese Zeitschrift wendet sich an tamilische Asylbewerber in der Bundesrepublik. Preis: 6 Monate 20,- DM, ein Jahr 38,- DM. (eur. Ausland: 48,- DM, Übersee: auf Anfrage).

- Das Büro gibt in unregelmäßiger Folge Dokumentationen zu Schwerpunktthemen heraus. Bisher erschienen:

- Der autoritäre Staat - Die Institutionalisierung von Gewalt in Sri Lanka, 2. Auflage, Februar 1986, Preis: 3,- DM
- Sri Lanka - Zeugen sagen aus/Menschenrechtsverletzungen im Jahre 1984, 80 S., Preis: 6,- DM (vergriffen)
- Weg in den Ruin - Sri Lankas Minderheitenproblematik, 56 S., Oktober 1986, 4,- DM
- Tamilen Asyl gewähren - Dokumentation zum 'Hearing' im Mai 1987 zur Rechtsprechung in der Bundesrepublik, Juni 1987, 28 S., 3,- DM
- Lehren aus Bhopal - Ein Jahr nach dem Giftgasunglück, Januar 1986, 86 S., 7,- DM
- Pakistan im Wandel, Januar 1989, ca. 80 S., 7,- DM
- Sri Lanka Situation Report (engl.), Situation in the South of Sri Lanka, November 1988, 13 S., 3,- DM

Das Büro organisiert Veranstaltungen und Seminare und vermittelt Referent(innen).

Erbite Probeheft 'Südasien'/Ich möchte 'Südasien' abonnieren/ Möchte Mitglied werden/Möchte 'Thoondil' abonnieren: (nicht Zutreffendes streichen):

Name: .....

Anschrift: .....

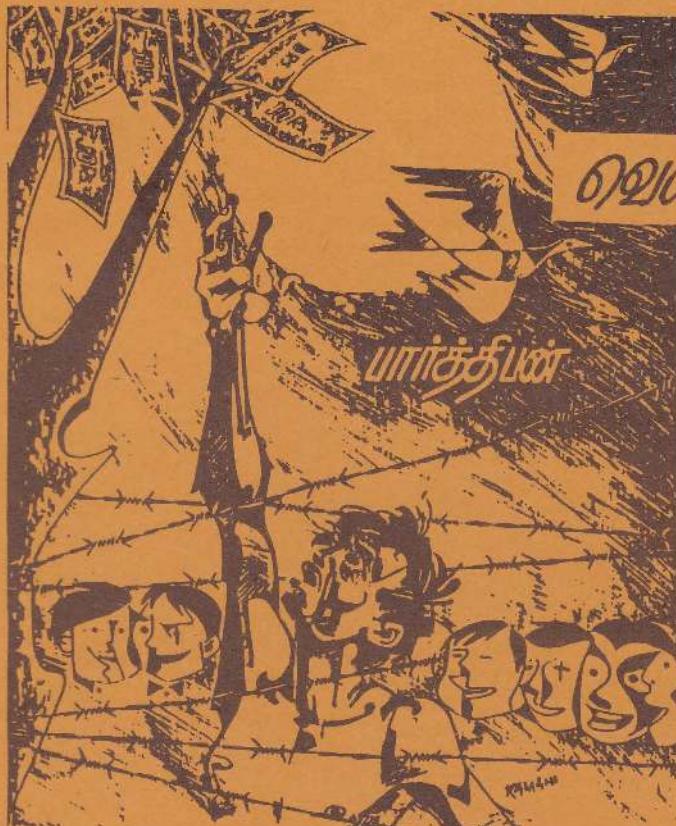
Datum/Unterschrift .....

(Der Mitgliedsbeitrag beträgt monatlich DM 10,- (für Studenten DM 5,- gegen Nachweis). Der Beitrag schließt folgendes ein: 'Südasien', 'Kurzinformationen', Dokumentationen (nicht: 'Thoondil').

Kiefernstr. 45
5600 Wuppertal 2
Tel. (0202) 50 71 56

Bankverbindung: Stadtsparkasse Wuppertal Kto.-Nr.: 26 05 40 BLZ 330 500 00

வெளியீடு - 3

பாரச்சியன்

பாதி
உந்து

இக்ட்யூரப்பாம்
ந்கள்

அந்த ஏனென்று....

அம்மா

புள்ளி

SÜDASIEN BÜRO

KIEFERN STR. 45
5600 WUPPERTAL - 2
Tel. 0202 / 507156

R. Pathmanaba Iyer
27-B, High Street,
Plaistow
London E13 0AD